20 Φεβρουαρίου, 1938

Η μεγάλη ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο γερμανικό Ράιχσταγκ

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το αυθεντικό κείμενο που βρίσκεται στα αρχεία του Γερμανικού Κοινοβουλίου:
https://www.reichstagsprotokolle.de/Blatt2_n3_bsb00000143_00024.html

Η μεγάλη ομιλία
του
Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ
Αδόλφου Χίτλερ
στο γερμανικό Ράιχσταγκ
στις 20 Φεβρουαρίου, 1938

Κεντρικός Εκδοτικός Οίκος NSDAP· Φραντς Έερ Νάχφολγκερ, Ε.Π.Ε. Μόναχο

2η Συνεδρία
Κυριακή 20 Φεβρουαρίου 1938

Η συνεδρίαση άρχισε στις 13:00 από τον Πρόεδρο.

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Η συνεδρίαση αρχίζει.

Κύριοι βουλευτές! Πριν μπούμε στην ημερήσια διάταξη, θέλουμε να τιμήσουμε τη μνήμη όσων απεβίωσαν από την τελευταία σύνοδο του Ράιχσταγκ.

(Το Ράιχσταγκ σηκώνεται.)

Τιμούμε τη μνήμη των βουλευτών Χένσερ, Ράμπελ, Χόλντινχαουζεν, Χόμαν, Ζμιτ (Άουγκσμπουργκ) και Κλιν. – Σηκωθήκατε από τις θέσεις σας προς τιμήν αυτών που πέθαναν· σας ευχαριστώ.

Ερχόμαστε τώρα στην

Παραλαβή δήλωσης από την κυβέρνηση του Ράιχ.

Τον λόγο έχει ο Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ.

Αδόλφος Χίτλερ, Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ: Βουλευτές μου! Άνδρες του γερμανικού Ράιχστσγκ! Γνωρίζω ότι εσείς, και μαζί σας ο γερμανικός λαός, αναμένεται να κληθείτε μαζί για να γιορτάσουμε την πέμπτη επέτειο της ανάληψης της εξουσίας μας, να μνημονεύσετε μαζί μου σαν εκλεγμένοι εκπρόσωποι του Ράιχ αυτή την έναρξη της νέας ιστορικής ανόδου του λαού μας, που για εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές είναι αξιομνημόνευτη. Η απόφαση να συγκληθεί σήμερα το Ράιχσταγκ ελήφθη για δύο λόγους: πρώτον θεώρησα σωστό να μην κάνω ορισμένες αλλαγές προσωπικού πριν από τις 30 Ιανου-

αρίου, αλλά να τις κάνω μετά τις 30 Ιανουαρίου, και δεύτερον, θεώρησα ότι ήταν απαραίτητο να κάνω εκ των προτέρων μια επειγόντως απαιτούμενη διευκρίνιση σχετικά με μια ορισμένη πτυχή των εξωτερικών μας σχέσεων. Γιατί όλοι έχετε βάσιμους λόγους να περιμένετε ότι μια τέτοια μέρα θα προσφέρει όχι μόνο μια αναδρομική ματιά στο παρελθόν, αλλά και μια ματιά στο μέλλον. Και τα δύο αυτά θα είναι ο στόχος και το περιεχόμενο της σημερινής ομιλίας μου προς εσάς.

Όταν, το μεσημέρι της 30ης Ιανουαρίου, πριν από πέντε χρόνια, ο Πρόεδρος του Ράιχ, Στρατάρχης φον Χίντενμπουργκ μου εμπιστεύτηκε την καγκελαρία και ως εκ τούτου την ηγεσία του Ράιχ, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές αντιληφθήκαμε ότι αυτό ήταν ένα σημείο καμπής για τη μοίρα της Γερμανίας. Στους αντιπάλους μας, αυτή η διαδικασία μπορεί να φαινόταν σαν αυτή πολλών παρόμοιων άλλων, όπου ένας άνδρας διοριζόταν καγκελάριος του Ράιχ, μόνο και μόνο για να ανοίξει, λίγες βδομάδες ή μήνες αργότερα, τον δρόμο για τον ανυπόμονο διάδοχό του. Αυτό που βιώσαμε εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές σαν μια ιστορική στιγμή μοναδικής σημασίας, στους άλλους φαινόταν μόνο σαν μια προσωρινή αντικατάσταση προσωρινών φαινομένων.

Ποιοί, λοιπόν, αξιότιμοι βουλευτές μου, αντιλήφθηκαν σωστά τη σημασία εκείνης της στιγμής; Πέντε χρόνια έχουν περάσει από τότε. Μήπως οι εμπειρίες αυτής της εποχής μας επιτρέπουν να κρίνουμε τη σημασία της στιγμής εκείνης της εποχής ή είναι μόνο μια καλύτερη απόδειξη της άποψης των αντιπάλων μας, οι οποίοι τότε πίστευαν ότι ο αμέτρητος αριθμός των προηγούμενων υπουργικών συμβουλίων του γερμανικού Ράιχ απλώς αυξανόταν με ένα ακόμα; Αν δεν υπήρχε άλλη ενότητα μεταξύ του γερμανικού λαού, τότε σήμερα θα υπήρχε μόνο μία άποψη για τουλάχιστον ένα ιστορικό γεγονός. Ακόμη και οι αντίπαλοί μας από τότε, δύσκολα θα το αρνηθούν πια: την ημέρα που μπήκα στο κτίριο της Βίλχελμπλατς σαν επικεφαλής του μεγαλύτερου κόμματος της γερμανικής αντιπολίτευσης και αναδείχθηκα σαν Αρχηγός και Καγκελάριος του έθνους ήταν ένα σημείο καμπής στην ιστορία του λαού μας τότε, τώρα και για όλα τα επόμενα χρόνια.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Όλοι το γνωρίζουν: η 30η Ιανουαρίου 1933 σήμανε το τέλος μιας εποχής και την αρχή μιας νέας. Όσο αναμφισβήτητο και αυτονόητο είναι αυτό το γεγονός, έτσι και τώρα μιλάμε για μια γερμανική ιστορία πριν από την ανάληψη της εξουσίας και μια τέτοια μετά την ανάληψη της εξουσίας.

(Πολύ καλό!)

Δεν είναι πρόθεσή μου να σας παρουσιάσω σήμερα, αξιότιμοι βουλευτές μου, μια εικόνα της χαοτικής κατάστασης που επικρατούσε πριν την ανάληψη της εξουσίας. Τη θυμούνται ακόμα έντονα οι ενήλικες σύγχρονοι της εποχής της· η εφηβική νεολαία όμως δύσκολα

θα καταλάβαινε τη Γερμανία εκείνης της εποχής, ακόμα και με μια περιγραφή. Θέλω να κάνω μόνο μερικές γενικές δηλώσεις για να χαρακτηρίσω εκείνη την τραγική εποχή της ιστορίας του λαού μας.

Μετά την κατάρρευση του παλιού γερμανικού Ράιχ και ιδιαίτερα της Πρωσίας στις αρχές του περασμένου αιώνα, εμφανίστηκε ένα εντυπωσιακό και αξιοσημείωτο έντυπο που εκδόθηκε από τον βιβλιοπώλη της Νυρεμβέργης Γιόχαν Φιλίπ Παλμ: «Η Γερμανία στη βαθύτερη ταπείνωσή της.» Το μικρό βιβλιαράκι είχε κάποτε τόσο διαφωτιστικό αποτέλεσμα στα γερμανικά κρατίδια, που ο Ναπολέων αποφάσισε να εκτελέσει τον συγγραφέα ή τουλάχιστον τον εκδότη. Αφού είχαν καταλαγιάσει οι μεγάλες εθνικές υποθέσεις, το βιβλίο και ο συγγραφέας του έπεσαν λίγο πολύ στη λήθη. Είχε δημιουργηθεί ένα νέο γερμανικό Ράιχ. Οι νικηφόρες σημαίες του κυμάτιζαν πάνω από πολλά πεδία τιμής και δόξας. Ο μεγάλος απελευθερωτικός πόλεμος έμεινε σαν μακρινή ανάμνηση απέναντι στις λαμπρές πράξεις ενός τόσο μεγάλου και γεμάτου αυτοπεποίθηση παρόντος.

Και τότε, στο τέλος ενός τεράστιου και ηρωικού αγώνα, ήρθε εκείνη η ακατανόητη κατάρρευση, που με ένα χτύπημα έκανε το βιβλιαράκι, που γράφτηκε πριν από 100 χρόνια στην πιο βαθιά ανάγκη της πατρίδας, κατανοητό και στις μέρες μας: «Η Γερμανία στη βαθύτερη ταπείνωσή της.» Από τον Νοέμβριο του 1918 ζήσαμε όλοι μας το συγκλονιστικό περιεχόμενο αυτής της διακήρυξης. Για μιάμιση δεκαετία, ο λαός μας βρισκόταν σε αυτή τη θλιβερή κατάσταση, με τις συνέπειες της μεγαλύτερης κατάρρευσης στην ιστορία μας· δεν ήταν τόσο η κατάρρευση του στρατού μας, ούτε της οικονομίας μας, αλλά η κατάρρευση της στάσης μας, της τιμής μας και της υπερηφάνειας μας και άρα τελικά της ελευθερία μας. Για 15 χρόνια ήμασταν το άβουλο και αβοήθητο αντικείμενο ενός διεθνούς βιαστή που, ενώ μιλούσε για την ανθρωπότητα στο όνομα των δημοκρατικών ιδεωδών, κατέστρεψε τον λαό μας με το πιο ανελέητο μαστίγιο ενός πραγματικά σαδιστικού εγωισμού.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Σε αυτή την εποχή της ταπείνωσής μας και της δυστυχίας μας, τα ερευνητικά μυαλά άρχισαν να αναζητούν τα αίτια αυτού του γεγονότος. Από χιλιάδες γεγονότα του παρελθόντος και του παρόντος, άρχισε να σχηματίζεται σιγά-σιγά μια συγκεκριμένη αντίληψη. Αυτό που στη διάρκεια των ειρηνικών χρόνων της ευημερίας μπορεί να το χλευάζαμε σαν ανοησία ή τουλάχιστον το είχαμε παρεξηγήσει τώρα στον καταναγκασμό της ανάγκης, οι ιδέες έγιναν γνώση και έτσι έγιναν μέρος των πεποιθήσεων πολλών από τους καλύτερους Γερμανούς. Άρχισε μια βαθιά σοβαρή εξέταση των θεμελίων της ιστορικής μας ύπαρξης, των νόμων της δημιουργίας και της εξέλιξής μας, των αιτιών της ανόδου και της παρακμής μας και έτσι των προϋποθέσεων για μια νέα γερμανική εξέγερση.

Εμφανίστηκε ο διχασμός των πνευμάτων στον λαό μας. Διότι, όπως πάντα, την πολιτική κατάρρευση την ακολούθησε η οικονομική. Αλλά,

βλέποντας σ' αυτήν την ουσία της δυστυχίας μας, ο πολίτης που ήταν προσανατολισμένος μόνο οικονομικά απομακρύνθηκε όλο και περισσότερο από εκείνους τους αγωνιστές, που πέρα από την οικονομική δυσκολία αισθάνθηκαν τις μεγαλύτερες πολιτικές και ηθικές δυσκολίες. Από τις τάξεις τους όμως μόνο θα μπορούσε να έρθει η σωτηρία της Γερμανίας. Αντίθετα με ένα στενοκέφαλο αστικό σύνθημα της διάσωσης του κράτους μέσω της οικονομίας, αντιτάχθηκαν στη διάσωση του κράτους και της οικονομίας μέσω της εσωτερικής και εξωτερικής εξέγερσης του λαού. Ίσως για πρώτη φορά στην ιστορία της Γερμανίας, εκείνη την εποχή, το βλέμμα των ευφυών Γερμανών δεν έπεσε πλέον στο κράτος ή ακόμη και στην οικονομία σαν τα πιο ουσιαστικά φαινόμενα και λειτουργίες της ανθρώπινης ύπαρξης, αλλά στην ύπαρξη και την φύση της αιώνιας ουσίας, που είναι ο φορέας του κράτους και συνεπώς φυσικά και της οικονομίας.

Πάνω από τα πολιτικά και οικονομικά ιδεώδη των περασμένων χρόνων, αναδύθηκε ένα νέο, καθοριστικό: το εθνικό. Για πρώτη φορά, προέκυψε η προϋπόθεση για μια πραγματική ανεξάρτητη διερεύνηση των πραγματικών αιτιών της κατάρρευσης μας καθώς και της πραγματικής κατάστασης που επικρατεί σήμερα. Όλοι αυτοί οι δεσμοί, που σε παλαιότερες εποχές μπορούσαν να θολώσουν, να μπερδέψουν και να παραλύσουν μια ξεκάθαρη εικόνα των εθνικών αναγκών τώρα έχασαν την επιρροή τους και συνεπώς τη σημασία τους.

Οι δυναστικές, θρησκευτικές, κομματικές καθώς και κρατικές τυπολατρικές αντιλήψεις ξεθώριασαν μπροστά στη γνώση της φύσης της προσδιοριζόμενης και δεσμευμένης στο αίμα ουσίας σαν φορέα κάθε εθνικής ύπαρξης και ζωής.

Αυτό που μπορεί να θεωρηθεί σαν η τελική εξωτερική αιτία της κατάρρευσης, η αδιαμφισβήτητη αποτυχία της ανώτατης διοίκησης, ειδικά την ώρα της μεγαλύτερης ανάγκης και συνεπώς των μεγαλύτερων απαιτήσεων, η ορατή δυσλειτουργία της εσωτερικής οργάνωσης της ζωής του κράτους μας, η άψυχη γραφειοκρατικοποίηση της διοίκησής μας, η υποτιθέμενη νευρική κατάρρευση μεμονωμένων ανδρών ή η παρανοϊκή παραπλάνηση των μεγάλων μαζών, όλα αυτά υποχώρησαν σε σύγκριση με τη βαθύτερη γνώση, ότι αυτές οι αδυναμίες ήταν το πολύ εξωτερικά συμπτώματα. Διότι αντιμετώπισαν το συγκλονιστικό γεγονός ότι, πρώτον, ο γερμανικός λαός ως τέτοιος είναι εντελώς ακατέργαστος και δεύτερον, το κράτος του δεν είχε ολοκληρωθεί.

Ενώ ο Μπίσμαρκ αγωνιζόταν να δημιουργήσει ένα Ράιχ από τις γερμανικές φυλές και χώρες, οι λαοί που απαρτίζουν το κράτος διαλύθηκαν σε τάξεις και έτσι, στο τέλος, επέστρεψαν στα βασικά στοιχεία της λαϊκής τους έκφρασης. Ενώ πάνω από τις γερμανικές φυλές αναδυόταν μια θεωρητική εξουσία του Ράιχ αυτή η ίδια έγινε επιμελητής των συμφερόντων των τοπικών, φατριακών ή θρησκευτικών ομάδων. Αυτή η εσωτερική παρακμή ήταν τόσο άσχημη, που την εποχή του μεγαλύτερου κινδύνου για το Ράιχ μπορούσε να προπαγανδιστεί συχνά ανοιχτά από κρατικές και ταξικές καθώς και θρησκευτικές αντιλήψεις η ιδέα ότι η ήττα θα είχε μεγαλύτερη αξία

από τη νίκη για το έθνος και το Ράιχ. Μια γηράσκουσα τάξη ηγετών, συχνά εκλεπτυσμένων στην εμφάνιση και κοινωνικά, αλλά ξεριζωμένοι από το αίμα και τη φυλή, δεν βρήκε ούτε τη διορατικότητα ούτε τη δύναμη να αντιμετωπίσει μια τέτοια προδοσία με την απαραίτητη σκληρή αποφασιστικότητα. Επομένως, δεν ήταν πλέον δυνατό γι' αυτήν να εξαλείψει τα αποτελέσματα των συνεπειών της δικής της αδυναμίας.

Γι' αυτό, σήμερα, νομίζω ότι πρέπει να υπενθυμίσω στο γερμανικό λαό ένα γεγονός: όταν μπήκα στην Καγκελαρία του Ράιχ στις 30 Ιανουαρίου 1933, δεν ήμουν ο πρώτος που κλήθηκα να σώσω τον γερμανικό λαό, αλλά ο τελευταίος. Αυτό σημαίνει: μετά από εμένα δεν υπήρχε κανείς άλλος από το χάος!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Γιατί όλοι αυτοί πριν από μένα, που είχαν δηλώσει ότι είχαν κληθεί να είναι ηγέτες και σωτήρες του γερμανικού λαού, είχαν δοκιμαστεί. Και όχι μία, αλλά δύο και τρεις φορές και ακόμα περισσότερες φορές, λόγω της κακής μνήμης του λαού, επετράπη στους φορείς αυτών των κομμάτων να αναδεικνύονται σαν καγκελάριοι και υπουργοί για να σώσουν το λαό από μια κατάσταση που οι ίδιοι είχαν επιφέρει. Οι ηγέτες των Σοσιαλδημοκρατών και του Κέντρου αντικαθιστούσαν ο ένας τον άλλον σε συνεχή εναλλαγή. Σε αυτές τις κοινοβουλευτικές επιχειρήσεις διάσωσης συμμετείχαν φιλελεύθεροι και δημοκράτες πολιτικοί που παρείχαν βοήθεια με αστικές μεταρρυθμίσεις και οικονομικά κόμματα, όπως και εκπρόσωποι των λεγόμενων «νομικών κύκλων». Μέχρι την ημέρα που ο στρατηγός φον Σλάιχερ έφυγε από την Καγκελαρία του Ράιχ, όλες οι λεγόμενες «εξέχουσες προσωπικότητες» του μαρξιστικού κόμματος, του κόμματος του κέντρου και του αστικού κομματικού κόσμου θεωρητικά είχαν πολεμήσει τα γερμανικά δεινά και στην πράξη με την κυβερνητική τους δραστηριότητα τα αύξησαν.

(Βοή επιδοκιμασίας.)

Σύμφωνα με τους κανόνες της τόσο συχνά υμνούμενης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα έπρεπε να είχε κληθεί να κυβερνήσει ήδη από το 1930. Μόνο και μόνο λόγω της εσωτερικής απάτης αυτού του δημοκρατικού κομματικού κόσμου ήταν κατανοητό ότι το κίνημα στερήθηκε αυτό το δικαίωμα και μαζί του το γερμανικό έθνος στερήθηκε τη σωτηρία μέχρι την τελευταία στιγμή.

Όταν τελικά μου δόθηκε η ηγεσία του Ράιχ, αυτό έγινε σε μια εποχή που ακόμη και η τελευταία προσπάθεια για άλλη μια διάσωση του Ράιχ είχε αποτύχει και το κόμμα ήταν ο μόνος πιθανός παράγοντας που απέμενε για ένα τέτοιο έργο.

Ωστόσο, αυτός ο υπερβολικός δισταγμός είχε και ένα όφελος για το κίνημα και άρα για τη Γερμανία, που φάνηκε μόνο αργότερα. Γιατί στα 15 χρόνια αγώνα για την εξουσία, εν μέσω συνεχιζόμενων διώξεων και

καταστολών από τους αντιπάλους μας, όχι μόνο αυξήθηκε η εσωτερική ηθική δύναμη του κόμματος, αλλά κυρίως η εξωτερική του αντοχή. Αυτό μας έδωσε τη δυνατότητα, κατά τη διάρκεια μιάμισης δεκαετίας, ξεκινώντας από τα πιο μικρά πράγματα, να οικοδομήσουμε μια πολιτική οργάνωση που η Γερμανία δεν είχε ξαναδεί. Αυτό όμως μου επέτρεψε να λάβω υπόψη μου τα αποτελέσματα της διαδικασίας επιλογής, που είχαν γίνει τα χρόνια του αγώνα, κατά την πλήρωση των ηγετικών θέσεων στο κόμμα. Και έτσι ο εθνικοσοσιαλισμός μπόρεσε να αναλάβει την εξουσία όχι μόνο σαν μια σταθερά εδραιωμένη οργάνωση, αλλά και σαν μια πλούσια δεξαμενή ικανών προσωπικοτήτων. Αυτό που με γέμιζε με ειλικρινή ικανοποίηση στα χρόνια του αγώνα αλλά και τόσο συχνά σήμερα είναι η συνειδητοποίηση ότι αυτό το έργο μου δεν είναι αμφιλεγόμενο. Αυτό που έμεινε εντελώς κρυφό από τους αντιπάλους είναι το γεγονός ότι σε καμία άλλη εποχή της ιστορίας μας δεν υπήρχε τόση αφθονία από ικανές και, κυρίως, δραστήριες προσωπικότητες στον πολιτικό τομέα όπως στην περίοδο της εθνικοσοσιαλιστικής κατάκτησης του γερμανικού Ράιχ.

(Χειροκροτήματα.)

Ταίριαζε απόλυτα στην στενοκεφαλιά και στην έλλειψη διορατικότητας των προηγούμενων αστών κριτικών να επαναλαμβάνουν ο ένας στον άλλο ότι το κίνημα μπορεί να έχει μάζες, αλλά δεν έχει γνώσεις.

(Γέλια.)

Στην πραγματικότητα, όμως, αυτό το κίνημα είχε βρει τις μάζες μόνο επειδή οι μάζες ενστικτωδώς αντιλήφθηκαν και αναγνώρισαν τα μυαλά. Το να μην υπάρχουν οπαδοί δεν είναι αληθινή απόδειξη της ύπαρξης πολιτικού μυαλού,…

(Γέλια.)

…μάλλον η απουσία της μάζας είναι απόδειξη ότι πιθανότατα δεν υπάρχει καθόλου μυαλό.

(Ξανά γέλια και χειροκροτήματα.)

Είναι σίγουρα πιο εύκολο και, πάνω απ' όλα, λιγότερο επίπονο να περπατάς στο χρόνο σαν πνευματώδης ερημίτης και να θεωρείς τον εαυτό σου μεγάλο δημιουργό της ιστορίας, παρά να συλλέγεις ανθρώπους με τους οποίους μόνο μπορείς να δημιουργήσεις ιστορία. Για 15 χρόνια αυτό το κόμμα μάζευε, οργάνωνε και διαμόρφωνε ανθρώπους, ώστε όταν ήρθε επιτέλους η ώρα της ανάληψης της εξουσίας, να έρθει στην κυβέρνηση ακόμη και βάσει των νόμων της δημοκρατίας με την πιο αυστηρή νομιμότητα.

Το πρόγραμμα του κινήματός μας σήμαινε μια επανάσταση στους περισσότερους τομείς των κοινωνικών, πολιτικών και οικονομικών

αντιλήψεων και γνώσεων που ίσχυαν μέχρι σήμερα. Η ίδια η άνοδος στην εξουσία ήταν μια επανάσταση στην υπέρβαση των υπαρχόντων φαινομένων. Όπως πάντα, τώρα υπήρχε ο κίνδυνος το κίνημα, που είχε καταπνιγεί για πολλά χρόνια, να σπάσει τις αλυσίδες που του επιβλήθηκαν, αλλά να μην μπορέσει να αξιοποιήσει εύλογα την ελευθερία που είχε αποκτήσει. Είμαστε όλοι περήφανοι που γίναμε μάρτυρες του ενθουσιασμού με τον οποίο το κίνημά μας πραγματοποίησε την επανάσταση του 1933.

Αλλά είναι εξίσου μεγάλη ικανοποίηση για εμάς να μπορούμε να δηλώσουμε ότι σε όλο αυτό το διάστημα η σιδερένια δομή της οργάνωσής μας και πάνω απ' όλα η πειθαρχία του εθνικοσοσιαλιστικού καταιγιστικού κινήματος δεν ταλαιπωρήθηκε ποτέ. Πότε κατακτήθηκε ένα κράτος κάτω από τέτοιες συνθήκες και με τέτοια ασφάλεια και ηρεμία στο εσωτερικό; Η μεγαλύτερη ανατροπή στην ιστορία του λαού μας, μια διαδικασία, της οποίας η σημασία τώρα αρχίζει να φαίνεται στον υπόλοιπο κόσμο,…

(Γέλια.)

…έγινε χωρίς την παραμικρή καταστροφή υλικών αγαθών και χωρίς εκείνες τις αιματηρές υπερβολές, που ήταν και είναι τόσο συχνά στην ημερήσια διάταξη όταν υπάρχουν γελοία μικρότερες αναταραχές σε άλλες χώρες.

Αυτό δεν συνέβη, επειδή οι εθνικοσοσιαλιστές ηγέτες δεν αντέχουν στη θέα του αίματος.

(Γέλια πάλι.)

Όχι! Όλοι ήμασταν στρατιώτες στο μέτωπο, έχουμε βιώσει τον πιο τρομερό πόλεμο και έχουμε δει αμέτρητους θανάτους και οι ίδιοι συχνά έχουμε αντιμετωπίσει τον θάνατο και τον περιμέναμε. Η γερμανική επανάσταση ήταν αναίμακτη γιατί ήμασταν όλοι αποφασισμένοι, προκειμένου και στην πορεία αυτής της επανάστασης να τονίσουμε τον γερμανικό τευτονικό μας χαρακτήρα.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Θέλαμε να επιτύχουμε το μέγιστο αποτέλεσμα με ελάχιστη ταλαιπωρία. Όταν σήμερα, εν κατακλείδι, κάνω μια ανασκόπηση των πρώτων πέντε ετών της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης, τότε μπορώ να δηλώσω ότι ο αριθμός των νεκρών των αντιπάλων μας δεν ισούται ούτε με τους μισούς εθνικοσοσιαλιστές που είχαν δολοφονηθεί από αυτούς και ότι αυτοί οι ίδιοι οι νεκροί ήταν μόνο τα θύματα των δικών τους νέων επιθέσεων κατά της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης.

Κατά τα άλλα όμως, ξέρουμε πώς να χρησιμοποιούμε άλλες μεθόδους για να προστατεύσουμε το κράτος από εκείνους που πίστευαν ότι θα σαμποτάριζαν την εθνικοσοσιαλιστική εξέγερση εν

μέρει από εγκληματικά ένστικτα και εν μέρει από κάποιο οικονομικό ή πολιτικό συμφέρον.

Παρά αυτή την πραγματικά απαράμιλλη πειθαρχία και αυτοσυγκράτηση που διατήρησε το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα στην πραγματοποίηση της επανάστασής του, μπορέσαμε να δούμε μια ορισμένη μερίδα του ξένου Τύπου να ρίχνει μια πραγματική πλημμύρα από ψέματα και συκοφαντίες στο νέο Ράιχ. Ειδικά το 1933 και το 1934 το βλέπαμε ξανά και ξανά ότι κυβερνητικοί, πολιτικοί ή δημοσιογράφοι στις λεγόμενες «δημοκρατικές» χώρες ένιωθαν υποχρεωμένοι να ασκήσουν κριτική στις μεθόδους και τα μέτρα της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης. Ήταν ένα αξιοσημείωτο μείγμα αλαζονείας και αξιοθρήνητης άγνοιας,…

(Γέλια)

…που τους οδηγούσε να ενεργήσουν σαν κριτές του τι συνέβαινε σε έναν λαό, που ειδικά γι’ αυτούς τους αποστόλους της δημοκρατίας θα έπρεπε να χρησιμεύσει σαν πρότυπο.

(Πολύ καλό!)

Γιατί πότε έχει συμβεί ποτέ μια τέτοια εσωτερική ανατροπή σε αυτές τις χώρες κάτω από παρόμοιες συνοδευτικές συνθήκες; Να σας θυμίσω το μεγάλο παράδειγμα όλων των επαναστάσεων, όταν η γκιλοτίνα γιόρταζε τα αιματηρά της όργια για μισή δεκαετία, ακριβώς όσο διαρκεί τώρα η γερμανική ανοικοδόμηση;

(Πολύ σωστά!)

Ή ακόμα και εκείνη η επανάσταση των μπολσεβίκων που έσφαξε εκατομμύρια και εκατομμύρια ανθρώπους, της οποίας όμως οι αιματοβαμμένοι δολοφόνοι κατέχουν πολύ σεβαστές έδρες στα συμβούλια των δημοκρατικών θεσμών;

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Να θυμηθώ τις σφαγές που έκανε ο μαρξιστικός όχλος στην Ισπανία, του οποίου τα θύματα, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις συνετών ανδρών, που οι ίδιοι προέρχονται από τις χώρες των δημοκρατιών, το μισό εκατομμύριο είναι μάλλον πολύ χαμηλό παρά πολύ ψηλό; Ξέρουμε ότι αυτά τα σφαγεία δεν έχουν προκαλέσει το παραμικρό συναίσθημα στα δημοκρατικά μυαλά των παγκόσμιων ειρηνιστών μας.

(Πολύ σωστά!)

Το καταλαβαίνουμε αυτό, γιατί πίσω από την υποκριτική τους μάσκα κρύβεται συνήθως μόνο η θέληση να χρησιμοποιήσουν την πιο ωμή βία.

(Πολύ σωστά!)

Δεν αναφέρομαι σε αυτό επομένως με την άποψη, ότι μπορώ με κάποιο τρόπο να προσηλυτίσω ορισμένους διαβόητους εβραιο-διεθνείς ψεύτες και συκοφάντες. Το αναφέρω μόνο για να δείξω στον γερμανικό λαό με πόση πρωτοφανή προστασία προχώρησε η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση στη Γερμανία και ποια πρωτοφανή ψεύδη ειπώθηκαν και γράφτηκαν γι' αυτήν και εξακολουθούν και μέχρι σήμερα.

Η καλύτερη απόδειξη όμως, του ψεύδους όλων αυτών των ισχυρισμών βρίσκεται στην αδιαμφισβήτητη επιτυχία μας. Γιατί αν αυτά τα τελευταία πέντε χρόνια κάναμε κάτι παρόμοιο με τους γενναίους δημοκράτες πολίτες του κόσμου, που προέρχονται από τους σοβιετικούς Ρώσους ή από τους σοβιετικούς Ισπανούς, δηλαδή που είναι εβραϊκής καταγωγής, τότε δεν θα είχαμε καταφέρει να μετατρέψουμε τη Γερμανία της βαθύτερης υλικής κατάρρευσης σε χώρα υλικής τάξης και γενικής ευημερίας.

(Πολύ σωστά!)

Για αυτόν ακριβώς τον λόγο διεκδικούμε το δικαίωμα να περιβάλλουμε το έργο μας με αυτή την προστασία που καθιστά αδύνατο στα εγκληματικά στοιχεία ή στους τρελούς να το παρεμποδίσουν.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Και αν σήμερα λογοδοτώ ενώπιόν σας, βουλευτές μου, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ και ενώπιον όλου του γερμανικού λαού και επισημαίνω τέτοια τεράστια και μοναδικά επιτεύγματα, το κάνω γιατί μόνο σε αυτά βρίσκεται η μεγαλύτερη δικαιολογία για τις μεθόδους των πράξεών μας και συνεπώς και για την εξασφάλιση αυτών των επιτευγμάτων.

Όπως έχω ήδη αναφέρει, το 1932 η γερμανική οικονομική κατάσταση είχε πέσει σταδιακά σε τόσο χαμηλό σημείο που για πολλούς — για μυαλά που είχαν εκπαιδευτεί ειδικά σε αυτόν τον τομέα — δεν φαινόταν να υπάρχει καμία προοπτική βελτίωσης. Όταν, στις 30 Ιανουαρίου, ο αείμνηστος Πρόεδρος του Ράιχ μου μεταβίβασε την καγκελαρία, η κατάσταση του Ράιχ ήταν σχεδόν εντελώς απελπιστική από αυτήν την άποψη και μόνο. Τα καλύτερα μυαλά είχαν αποτύχει στην προσπάθειά τους να βοηθήσουν! Όλες οι παραδοσιακές οικονομικές μέθοδοι είχαν αποδειχτεί άχρηστες! Μια σατανική μοιρολατρία είχε κυριεύσει τον λαό μας. Εκείνοι που κήρυτταν ότι πρώτα πρέπει να καταστραφούν τα πάντα και το καθετί φαινόταν να κερδίζουν έδαφος ολοένα και περισσότερο, πριν σκεφτούν την ανάκαμψη· μια ολέθρια διδασκαλία, διότι, σύμφωνα με την ανθρώπινη διορατικότητα, η σωτηρία του έθνους ήταν δυνατή μόνο όσο υπήρχε η επιθυμία για ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο στους μεμονωμένους συμπολίτες. Η κατάρρευση σε ένα χάος, όμως, ήταν βέβαιο ότι θα είχε σαν αποτέλεσμα τον αφανισμό και του τελευταίου υπολείμματος ενός

λογικού βιοτικού επιπέδου και έτσι το σβήσιμο μιας λαχτάρας η οποία, ξεκινώντας από μια υπάρχουσα ακόμη υλική βάση, αγωνίζεται για τη βελτίωσή της. Η πρωτόγονη κουλτούρα του μπολσεβικισμού καταστρέφει με τεράστια βεβαιότητα τις αδρανείς δυνάμεις των ανθρώπων να επιδιώκουν τη βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου και σαν προϋπόθεση για αυτό την αύξηση της απόδοσης της εργασίας τους.

Σε αντίθεση με αυτούς τους ολέθριους αποστόλους του χάους ήταν εκείνοι οι αστοί εγωιστές για τους οποίους η οικονομική σωτηρία του έθνους δεν ήταν τίποτα άλλο από την εξασφάλιση ενός φτηνού κέρδους χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα του συνόλου. Όπως σε όλες τις περιόδους ανάγκης, και εδώ οι κοινοί κερδοσκόποι προσπάθησαν να μετατρέψουν τη γενική έλλειψη σε προσωπικό κέρδος, δηλαδή να εκμεταλλευτούν την ανάγκη για εκβιαστικούς χειρισμούς και δόλιες πράξεις.

Ο ίδιος ο λαός δεν είχε κάποια ξεκάθαρη ιδέα για το πιθανό μονοπάτι προς τη σωτηρία, αλλά μόνο μια αμυδρή αίσθηση μιας κατά κάποιο τρόπο μοιραίας δυστυχίας. Επομένως, ήταν εξίσου εύκολο να συμφωνήσει με εκείνους που το χαρακτήριζαν σαν αποτέλεσμα μιας αναπόφευκτης εξέλιξης, όπως και αντίστροφα να τρέχει πίσω από τον καθένα που με κάποια ψεύτικη προβολή του υποσχόταν την απλούστερη δυνατή και, κυρίως, εύκολη διέξοδο από την κατάσταση που είχε γίνει ανυπόφορη. Ταυτόχρονα, ο χρόνος πίεζε, πολύ περισσότερο που όχι μόνο τα εισοδήματα των ατόμων ήταν σε αταξία, αλλά κυρίως τα οικονομικά των ιδιωτικών και δημόσιων εταιρειών ήταν στο χείλος της ολοκληρωτικής κατάρρευσης.

Εκείνη τη στιγμή λοιπόν ανέλαβα την ηγεσία σαν καγκελάριος και μαζί την ευθύνη για το γερμανικό Ράιχ! Μπροστά σε μια τέτοια καταστροφική κατάσταση, ήταν απαραίτητο, πρώτον, να ξεκινήσουμε με ολοκληρωτικά μέτρα και δεύτερον, να δράσουμε άμεσα. Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο, ούτε θα μπορούσε κανείς να ελπίζει ότι συνεχίζοντας αυτές τις μισές πράξεις θα μπορούσε να φτάσει σε ένα διαφορετικό αποτέλεσμα από αυτό που είχαμε φτάσει ήδη. Αυτό στο οποίο θα μπορούσε να ελπίζει το έθνος αυτή την ώρα, αν επρόκειτο να σωθεί, ήταν το θάρρος να ενεργήσει και όχι το θάρρος να μιλάει ή να κατακρίνει.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Όταν σε μια χώρα εκατοντάδες χιλιάδες αγρότες έρχονται αντιμέτωποι με την απώλεια των αγροκτημάτων και της γης τους, όταν εκατοντάδες χιλιάδες βιομηχανικοί εργάτες χάνουν το καθημερινό τους ψωμί, όταν δεκάδες χιλιάδες εταιρείες αναγκάζονται να κλείσουν τις πύλες τους και το προσωπικό και οι εργάτες τους απολύονται, όταν ένας στρατός άνω των έξι εκατομμυρίων ανέργων, ο οποίος αυξάνεται σταθερά, βαραίνει όλο και περισσότερο τα οικονομικά του Ράιχ, των ομόσπονδων κρατιδίων και των κοινοτήτων, και παρ’ όλη την υποστήριξη δύσκολα μπορούν να αγοράσουν τα απολύτως απαραίτητα

για να ζήσουν, όταν αναδύεται ένα διανοούμενο προλεταριάτο η εκπαίδευση το οποίο έχει αποκτήσει είναι κατάρα αντί για ευλογία, όταν οι παλιές, ακμάζουσες βιομηχανικές πόλεις παρακμάζουν και μεγάλοι τομείς αρχίζουν ουσιαστικά να εξαφανίζονται λόγω έλλειψης αγορών για τα προϊόντα τους, όταν σε άλλες, τα παιδιά σε ηλικία τριών ή τεσσάρων ετών δεν έχουν δόντια σαν αποτέλεσμα της τρομερής φτώχειας και του επακόλουθου υποσιτισμού, όταν δεν μπορεί να τους προμηθευτεί ούτε ψωμί ούτε γάλα, όταν η παρατήρηση ενός σκληρόκαρδου εχθρού ότι 20 εκατομμύρια άνθρωποι είναι πάρα πολλοί για το γερμανικό λαό μας αποδεικνύεται σχεδόν αληθινή από τη φρίκη της πραγματικότητας, τότε ένας τέτοιος λαός δεν θα φωνάξει για δημοσιογραφικούς γραφιάδες ούτε για κοινοβουλευτικά κουτσομπολιά, δεν θα φωνάξει για εξεταστικές επιτροπές, για διεθνείς συζητήσεις, για γελοία δημοψηφίσματα ή για τα ρηχά κλισέ των ξένων ή των εγχώριων λεγόμενων «πολιτικών!». Όχι! Φωνάζει για τη δράση που θα φέρει τη σωτηρία, πέρα από κουβέντες και ανόητα άρθρα εφημερίδων.

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Ένας τέτοιος λαός δεν ενδιαφέρεται για τις λογοτεχνικές πραγματείες των μπολσεβίκων διεθνών ανταποκριτών των σαλονιών, αλλά για εκείνη τη βοήθεια που θα τον γλυτώσει από τη μεγαλύτερη δυστυχία! Και πάνω απ' όλα: Όποιος αισθάνεται υποχρεωμένος να αναλάβει την ηγεσία ενός λαού σε μια τέτοια ώρα δεν είναι υπεύθυνος για τους νόμους των κοινοβουλευτικών συνελεύσεων, ούτε υποχρεούται σε κάποια δημοκρατική άποψη, αλλά δεσμεύεται αποκλειστικά στην αποστολή που του έχει ανατεθεί.

(Επιδοκιμασίες.)

Και αυτός που παρεμβαίνει σε αυτή την αποστολή είναι εχθρός του λαού…

(ξανά επιδοκιμασίες)

…ανεξάρτητα από το αν επιχειρεί να παρέμβει σαν μπολσεβίκος, σαν δημοκράτης, σαν επαναστάτης τρομοκράτης ή σαν αντιδραστικός ονειροπόλος. Και όποιος σε περιόδους ανάγκης όπως αυτή, περιπλανιέται άπραγος στη χώρα και περνά τη μέρα του παραθέτοντας αποσπάσματα από την Βίβλο, δεν ενεργεί στο όνομα του Θεού,…

(Επιδοκιμασίες και χειροκροτήματα.)

…κάνοντας κριτική στις πράξεις των άλλων, αντίθετα, είναι αυτός που δίνει στην προσευχή του την πιο ιερή μορφή που συνδέει έναν άνθρωπο με τον Θεό του: τη μορφή της εργασίας!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Όταν σήμερα λογοδοτώ ενώπιον του γερμανικού λαού, μπορώ να αντιμετωπίσω με υπερηφάνεια και ανοιχτά όλες εκείνες τις εκατοντάδες χιλιάδες και τα εκατομμύρια που στις πόλεις και την επαρχία, αναγκάζονται να εργαστούν για να κερδίσουν το τίμιο καθημερινό τους ψωμί από τον ιδρώτα της δουλειάς τους. Σε αυτά τα πέντε χρόνια ήμουν κι εγώ εργάτης. Μόνο οι προσωπικές μου ανησυχίες πολλαπλασιάστηκαν με την ανησυχία για την ύπαρξη και το μέλλον εξήντα οκτώ εκατομμυρίων άλλων.

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Και όπως αυτοί οι άλλοι δικαίως αρνούνται να ανεχτούν να ενοχλούνται στη δουλειά τους από ανίκανους ή τεμπέληδες, έτσι και εγώ αρνήθηκα να ανεχτώ να παρεμποδίζομαι στη δουλειά μου από ανίκανους, ακατάλληλους ή κακόβουλα ή νωχελικά στοιχεία. Είχα το δικαίωμα να στραφώ ενάντια σε όποιον εδώ, αντί να βοηθήσει, έβλεπε την αποστολή του μόνο σε μια κριτική εξέταση και αξιολόγηση του έργου μας. Ούτε η πίστη απαλλάσσει κάποιον από την υποχρέωση να συμμορφώνεται με το έργο εκείνων που επιτελούν τη σωτηρία ενός έθνους.

(Χειροκροτήματα.)

Το γεγονός όμως ότι είχα το δικαίωμα να προστατεύσω τη δουλειά μου και τη δουλειά όλων μας από τέτοιους δημόσιους ταραχοποιούς είναι κάτι που θα ήθελα τώρα να τεκμηριώσω με τα αποτελέσματα αυτής της δουλειάς. Είναι αδιαμφισβήτητα, αλλά πάνω απ’ όλα: είναι ακόμη πιο αξιοσημείωτα επειδή, στις περισσότερες περιπτώσεις, δεν είχα στη διάθεσή μου τα μοντέλα των προηγούμενων επιτευγμάτων στα οποία μπορούσα να βασιστώ σαν παραδείγματα. Είχα μόνο τη δική μου υγιή κοινή λογική και τη ειλικρινή επιθυμία να μην συνθηκολογήσω ποτέ μπροστά στα εμπόδια, αλλά αντίθετα να τα αντικρίσω με θάρρος και γενναιότητα.

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να κάνω και μια άλλη παρατήρηση: εάν σήμερα η Γερμανία έχει πράγματι διασωθεί οικονομικά, τότε ο γερμανικός λαός το οφείλει αποκλειστικά στη δική του ηγεσία και στη δική του δουλειά. Οι ξένες χώρες δεν συμμετείχαν καθόλου σε αυτό.

(Δυνατά θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Με εξαίρεση την απόρριψή τους που ήταν γεμάτη με μίσος ή ένα πνεύμα ότι γνωρίζουν καλύτερα από ό,τι εμείς, δεν γνωρίζουμε τίποτα που θα μπορούσε να θεωρηθεί θετικό ενδιαφέρον για τη Γερμανία, για να μην αναφέρουμε τη βοήθεια.

Ούτε ποτέ περίμενα κάτι άλλο.

(Γέλια.)

Για εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές είναι το άλφα και το ωμέγα της πολιτικής και της οικονομικής μας πεποίθησης να μην ελπίζουμε σε σωτηρία από οποιαδήποτε εξωτερική βοήθεια, είτε αυτή είναι πολιτικής, οικονομικής ή χρηματοπιστωτικής προέλευσης, αλλά να αναζητάμε αυτή τη βοήθεια αποκλειστικά στη σφαίρα της δικής μας νοημοσύνης και δύναμης.

Σημαντικό σ' αυτό ήταν η συνειδητοποίηση ότι το βιοτικό επίπεδο του έθνους μας είναι αποκλειστικά αποτέλεσμα της συνολικής παραγωγής βιώσιμων αγαθών, πράγμα που σημαίνει, ότι η αξία κάθε μισθού και η αξία κάθε ημερομισθίου που καταβάλλεται στη Γερμανία έχει μόνο εκείνη την πραγματική αξία, που αντιστοιχεί στον όγκο των αγαθών που παράγονται σαν αποτέλεσμα της εκτελούμενης εργασίας. Ένα πολύ αντιδημοφιλές δόγμα σε μια εποχή που αντηχούσαν οι κραυγές «Μεγαλύτεροι μισθοί και λιγότερη εργασία!»

Όταν ανέλαβα την ηγεσία του Ράιχ, ο αριθμός των ανέργων είχε ξεπεράσει τα 6 εκατομμύρια και ο αριθμός των πληγέντων από αυτό μελών της οικογένειας σε πάνω από 15,5 εκατομμύρια άτομα. Επομένως, η λύση σε αυτό το πρόβλημα δεν ήταν μόνο να δοθούν χρήματα σε 15 εκατομμύρια ανθρώπους για να ζήσουν, αλλά κυρίως να παραχθούν εκείνα τα αγαθά που θα μπορούσαν να αγοραστούν με αυτά τα χρήματα. Το εθνικοσοσιαλιστικό οικονομικό πρόγραμμα επομένως δεν είναι καθόλου χρηματικό πρόγραμμα, αλλά κυρίως πρόγραμμα παραγωγής. Το χρήμα από μόνο του είναι μόνο ένα αυτοσχέδιο μέσο στην υπηρεσία της διανομής των αγαθών της παραγωγής.

Ταυτόχρονα, όμως, για να δοθεί στο έθνος αυτή η θέση στον κόσμο, που χρειάζεται για να επιτελέσει ανεμπόδιστα το έργο της ζωής του, έπρεπε να πραγματοποιηθεί πρόσθετη παραγωγή, η οποία σαν εθνική θωράκιση δεν ωφελεί άμεσα τον λαό, αλλά μόνο έμμεσα. Με αυτό όμως αυτόματα απαγορευόταν να ταυτιστεί η γερμανική διάσωση με δόλιους νομισματικούς χειρισμούς, δηλαδή να εξαπατήσουμε τους συμπολίτες μας καθ' οδόν προς τη μείωση των μισθών και, κατά συνέπεια, των κλιμάκων των τιμών, αλλά ήταν απαραίτητο να εξασφαλιστεί η διαρκής αγοραστική δύναμη του αυξημένου εισοδήματος του λαού με τη βοήθεια της αυξημένης παραγωγής.

Επιτρέψτε μου τώρα να σας δώσω ένα σύντομο απόσπασμα από την οικονομική μας ζωή που αποδεικνύει με απλά νούμερα εάν και σε ποιο βαθμό ο εθνικοσοσιαλισμός έχει λύσει αυτά τα προβλήματα.

Το 1932, δηλαδή πριν από την ανάληψη της εξουσίας, το γερμανικό εθνικό εισόδημα ήταν 45,2 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ. Ήδη από το 1933 αυξήθηκε στα 46,6 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ, μόνο για να φτάσει στο στρογγυλό ποσό των 68 δισεκατομμυρίων Ράιχσμαρκ το 1937.

Αυτή η αύξηση του εισοδήματος ήταν σε αντίθεση με το σχεδόν εντελώς σταθερό επίπεδο του γενικού δείκτη διαβίωσης. Το 1932 ήταν 120,6 και το 1937 ήταν 125,1. Δηλαδή, ενώ το εθνικό εισόδημα αυξή-

θηκε σχεδόν κατά 50 τοις εκατό, η αύξηση του γενικού δείκτη διαβίωσης ήταν μόλις 4 τοις εκατό.

Οι λόγοι για αυτό έγκεινται στην αύξηση της συνολικής μας παραγωγής. Η αξία της εμπορικής μας παραγωγής το 1932 ήταν 37,8 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ, το 1933 ήταν 39,9 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ, αλλά το 1937 ήταν ήδη πάνω από 75 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ. Αυτό αντιστοιχεί και στα μεμονωμένα στοιχεία του κύκλου εργασιών, για παράδειγμα στις συναλλαγές, που ανήλθαν σε 9,5 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1932, 10,1 δισεκατομμύρια το 1933 και 22 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1937.

Για σύγκριση, θα ήθελα να χρησιμοποιήσω και τα στοιχεία των λιανικών πωλήσεων, τα οποία έφτασαν τα 21,8 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1933 και τα 31 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1937.

Αλλά και η αγροτική παραγωγή παρουσιάζει, παρά το ήδη υψηλό επίπεδο καλλιέργειας εδάφους, αυξανόμενα αποτελέσματα. Το 1932 ήταν 8,7 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ και το 1937 πάνω από 12 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ.

Το γεγονός ότι δεν πρόκειται απλώς για πρόβλημα τιμολόγησης, αλλά πρόβλημα υπερπαραγωγής, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι κατέστη δυνατό, παρά την αυξημένη αγοραστική δύναμη του γερμανικού λαού και τη σχετικά αυξημένη συρροή ειδικά στην αγορά τροφίμων, να αυξήσει την αυτάρκεια η οποία το 1932 ήταν 75 τοις εκατό από την εγχώρια παραγωγή στο 81 τοις εκατό το 1936.

Εάν η αξία της βιομηχανικής παραγωγής αυξήθηκε από 37,8 δισεκατομμύρια σε πάνω από 75 δισεκατομμύρια, τότε αυτό μπορεί να εξηγηθεί με περισσότερες λεπτομέρειες με μεμονωμένα παραδείγματα. Στα πέντε χρόνια της εθνικοσοσιαλιστικής οικονομικής διαχείρισης:

Η παραγωγή χαρτιού αυξήθηκε κατά 50 τοις εκατό,
η παραγωγή πετρελαίου ντίζελ κατά 66 τοις εκατό,
η παραγωγή λιθάνθρακα κατά 68 τοις εκατό,
η παραγωγή πετρελαίου θέρμανσης κατά 80 τοις εκατό,
η παραγωγή πετρελαίου κατά 90 τοις εκατό,
η παραγωγή τεχνητού μεταξιού κατά 100 τοις εκατό,
η παραγωγή φωτιστικού πετρελαίου κατά 110 τοις εκατό,
η παραγωγή χάλυβα κατά 167 τοις εκατό,
η παραγωγή λιπαντικών ελαίων κατά 190 τοις εκατό,
η παραγωγή βενζίνης και άλλων καυσίμων κατά 470 τοις εκατό,
η παραγωγή αλουμινίου κατά 570 τοις εκατό,
η παραγωγή ρεγιόν κατά 2500 τοις εκατό κ.λπ.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Αυτές οι γιγαντιαίες αυξήσεις στην εθνική παραγωγή έχουν δημιουργήσει εκείνες τις αξίες που διασφαλίζουν την αγοραστική δύναμη και συνεπώς τη σταθερότητα του γερμανικού μάρκου, ενώ ταυτόχρονα, ανάλογα με την αύξηση της παραγωγής, ο αριθμός των ανέργων μειώθηκε από περίπου 6,5 εκατομμύρια μετά την ανάληψη της εξουσίας σε περίπου 470.000 στις αρχές Οκτωβρίου 1937. Ο αριθ-

μός των ατόμων που εντάχθηκαν πρόσφατα στην παραγωγική διαδικασία εξακολουθεί όμως να είναι περίπου 2 εκατομμύρια υψηλότερος.

Αυτή η τεράστια οικονομική δραστηριότητα αντανακλάται και στα στοιχεία του εμπορίου προς το εξωτερικό. Χωρίς να συμμετέχουμε σε παγκόσμιες οικονομικές διασκέψεις, χωρίς να έχουμε στην κατοχή μας το γιγάντιο οικονομικό πλούτο άλλων παγκόσμιων δυνάμεων, καταφέραμε να αυξήσουμε το εξωτερικό μας εμπόριο σε εισαγωγές από 4,2 δισ. το 1933 σε 5,5 δισ. το 1937 και τις εξαγωγές από 4,9 δισ. 1933 σε 5,9 δισεκατομμύρια το 1937.

Αυτό αντανακλάται και στην εμπιστοσύνη του γερμανικού λαού στην οικονομική του πολιτική, η οποία εκφράζεται στην αύξηση των καταθέσεων ταμιευτηρίου. Οι καταθέσεις στα δημόσια ταμιευτήρια αυξήθηκαν:

από το 1932 με 11,4 δισ.
το 1933 σε 12,1 δισεκατομμύρια,
το 1936 σε 14,6 δις και
το 1937 σε 16,1 δισεκατομμύρια Ράιχσμαρκ.

(Μπράβο!)

Απόρροια αυτής της προγραμματισμένης εθνικής οικονομίας ήταν η οργανωμένη πτώση των επιτοκίων, τα οποία μειώθηκαν για τα βραχυπρόθεσμα δάνεια από 6,23 τοις εκατό το 1932 σε 2,93 τοις εκατό το 1937 και για τα μακροπρόθεσμα δάνεια μειώθηκε από 8,8 τοις εκατό το 1932 σε 4,5 τοις εκατό το 1937.

Τα έσοδα του Ράιχ ανήλθαν σε

1932 .... 6,6 δισεκατομμύρια,
1933 .... 6,8 δισεκατομμύρια,
1934 .... 8,2 δισεκατομμύρια,
1935 .... 9,6 δισεκατομμύρια,
1936 .... 11,5 δισεκατομμύρια,
1937 .... 14,0 δισεκατομμύρια,

και θα είναι πάνω από 17 δις το 1938!

(Εντονότερα μπράβο!)

Από το άθροισμα των αποδεικτικών στοιχείων για αυτή τη γιγαντιαία αύξηση της γερμανικής παραγωγής και συνεπώς την ανάκαμψη της οικονομίας μας, θα επιλέξω μόνο μερικά αποσπάσματα με λίγα στοιχεία.

Ένα από τα πιο σημαντικά θεμέλια της εθνικής μας οικονομίας βρίσκεται στον πλούτο μας στον άνθρακα. Η εξόρυξη λιθάνθρακα ανήλθε

το 1932 .... 104,7 εκατομμύρια τόνοι,
το 1933 .... 109,7 εκατομμύρια τόνοι,
το 1934 .... 124,9 εκατομμύρια τόνοι,
το 1935 .... 143 εκατομμύρια τόνοι,

το 1936 .... 158 εκατομμύρια τόνοι,
το 1937 .... 184,5 εκατ. τόνοι.

Η εξόρυξη λιγνίτη παρουσιάζει επίσης παρόμοια εικόνα:

το 1932 .... 122,65 εκατομμύρια τόνοι,
το 1933 .... 126,79 εκατομμύρια τόνοι,
το 1934 .... 137,27 εκατομμύρια τόνοι,
το 1935 .... 147 εκατομμύρια τόνοι,
το 1936 .... 161,37 εκατομμύρια τόνοι και
το 1937 .... 184,7 εκατομμύρια τόνοι.

Άνδρες βουλευτές μου και γερμανικέ λαέ μου! Αυτή η ετήσια αύξηση της παραγωγής περίπου 80 εκατομμυρίων τόνων λιθάνθρακα και 62 εκατομμυρίων τόνων λιγνίτη είναι ένας διαφορετικός παράγοντας αξίας από ό,τι όταν τα χρήματα που κυκλοφορούν στις πολυδιαφημισμένες δημοκρατίες αυξάνονται κατά τόσα δισεκατομμύρια χωρίς καμία αντίστοιχη αξία.

(Δυνατή επιδοκιμασία και χειροκρότημα.)

Μια όχι λιγότερο εντυπωσιακή εικόνα προκύπτει όταν εξετάσουμε τη γερμανική παραγωγή χάλυβα και χυτοσίδηρου καθώς και τη γερμανική παραγωγή σιδήρου.

Η γερμανική παραγωγή χάλυβα ανήλθε

το 1933 .... 9,660 εκατομμύρια τόνοι,
το 1934 .... 13,555 εκατομμύρια τόνοι,
το 1935 .... 16,010 εκατομμύρια τόνοι,
το 1936 .... 18,614 εκατομμύρια τόνοι και
το 1937 .... 19,207 εκατομμύρια τόνοι·
το 1938 θα φτάσει γύρω στους 21 εκατομμύρια τόνους.

Την ίδια περίοδο, η παραγωγή χύτευσης αυξήθηκε από 1,4 εκατομμύρια τόνους σε 3,7 εκατομμύρια τόνους.

Αυτά είναι τα αποτελέσματα μιας παραγωγικής διαδικασίας, της οποίας τα εξωτερικά χαρακτηριστικά είναι τα δεκάδες χιλιάδες φουγάρα και καμινάδες που τώρα καπνίζουν ξανά, τα χιλιάδες εργοστάσια και εργαστήρια στα οποία ξαναβρίσκουν δουλειά και ψωμί εκατομμύρια Γερμανοί, τους οποίους ο εθνικοσοσιαλισμός απέσπασε από την ανεργία.

Μετά την Αμερικανική Ένωση, η Γερμανία έγινε και πάλι σήμερα μακράν η μεγαλύτερη χώρα παραγωγής χάλυβα στον κόσμο.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Η γερμανική εξόρυξη σιδηρομεταλλεύματος το 1932 ήταν 1,3 εκατομμύρια τόνοι· ήδη σκαρφάλωσε

το 1933 σε 2,6 εκατομμύρια τόνους,
το 1934 σε 4,3 εκατομμύρια τόνους,
το 1935 σε 6 εκατομμύρια τόνους,
το 1936 σε 7,5 εκατομμύρια τόνους,
το 1937 σε 9,6 εκατομμύρια τόνους.

Μέχρι το έτος 1940 θα αυξηθεί σε 20 εκατομμύρια τόνους με την εφαρμογή των μέτρων που έχουν ήδη ληφθεί και μετά υπάρχει, η δεόντως αιτιολογημένη από τον σύντροφο του κόμματος Γκέρινγκ, πρόσθετη υποστήριξη από την εφαρμογή του τετραετούς σχεδίου, στο οποίο μόνο ο «βιομηχανικός όμιλος του Ράιχ Χέρμαν Γκέρινγκ» (Reichswerke Hermann Göring)* θα παρουσιάσει μια παραγωγή που θα ανέρχεται σε πάνω από 21 εκατομμύρια τόνους το 1940.

(Χειροκροτήματα.)

Συνολικά, η γερμανική παραγωγή σιδηρομεταλλεύματος το 1940 ήταν τουλάχιστον 41 με 45 εκατομμύρια τόνους, σε σύγκριση με 1,3 εκατομμύρια τόνους το 1932.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Από αυτό μπορεί να καταλάβει ο γερμανικός λαός ότι οι ανάγκες του δεν μετριάστηκαν με φλυαρίες, αλλά με μοναδικά, γιγαντιαία μέτρα.

Ομοίως, η αύξηση της γερμανικής μας εγχώριας παραγωγής φαίνεται να οφείλεται σε μια σειρά άλλων τομέων.

Για παράδειγμα, η παραγωγή βωξίτη αυξήθηκε από 1.360 τόνους το 1932 σε 73.280 τόνους το 1937, η παραγωγή μαγνησίτη από το τίποτα σε 21.000 τόνους, η παραγωγή αργυραδάμαντα από 36.000 σε 127.000 τόνους, η παραγωγή βαρίτη από 110.000 σε 423.000 τόνους, η παραγωγή γραφίτη από 21.000 σε 24.000 τόνους, πισσάσφαλτο από 33.000 σε 109.000 τόνους, μετάλλευμα αρσενικού από 2.800 τόνους σε 26.400 τόνους, πυρίτης από 165.000 σε 420.000 τόνους, μετάλλευμα νικελίου από το τίποτα σε περίπου 87.000 τόνους, μόλυβδος και ψευδάργυρος από 1,18 σε 2,4 εκατομμύρια τόνους.

Η παραγωγή ακατέργαστου άλατος καλίου αυξήθηκε από 6,415 εκατομμύρια τόνους σε 14,460 εκατομμύρια τόνους.

Η παραγωγή πετρελαίου αυξήθηκε από 238.600 τόνους το 1933 σε 453.000 τόνους το 1937. Η παραγωγή ελαφρών καυσίμων, δηλαδή βενζίνης κ.λπ., αυξήθηκε από 386.000 τόνους το 1933 σε 1.480.000 τόνους το 1937 και θα ξεπεράσει τους 1.700.000 τόνους φέτος, αν και τα μεγάλα έργα του τετραετούς σχεδίου δεν έχουν κάνει ακόμη την εμφάνισή τους.

(Χειροκροτήματα.)

Η παραγωγή πετρελαίου ντίζελ αυξήθηκε από 60.000 σε 120.000 τόνους, των λιπαντικών ελαίων από 45.000 σε 140.000 τόνους, μαζούτ από 167.000 σε 320.000 τόνους, του φωτιστικού πετρελαίου από

***** Reichswerke Hermann Göring: Βιομηχανικός όμιλος ετερογενών δραστηριοτήτων στη εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία από το 1937 έως το 1945. Ιδρύθηκε για την εξόρυξη και την επεξεργασία οικιακών μεταλλευμάτων σιδήρου από το Σάλτσγκιτερ (Salzgitter) που θεωρήθηκαν αντιοικονομικά από τα ιδιωτικά χαλυβουργεία. (Σ.τ.μ.)

19.000 σε 40.000 τόνους.

Η παραγωγή μαλλιού αυξήθηκε από 4.700 τόνους σε 7.500 τόνους το 1937, του λιναριού από 3.100 σε 24.000 τόνους, της κάνναβης από 210 σε 6.000 τόνους, της βισκόζης από 4.000 σε πάνω από 100.000 τόνους, του τεχνητού μεταξιού από 28.000 σε πάνω από 57.000 τόνους.

Θα μπορούσα να τεκμηριώσω αυτή τη σειρά με πολλά άλλα παραδείγματα. Αποτελούν όλα τεκμηριωμένη απόδειξη μιας δουλειάς που ποτέ δεν έχει γίνει με παρόμοιο τρόπο από το λαό μας.

Σε αυτές τις επιτυχίες θα προστεθούν σε λίγα χρόνια και τα γιγάντια αποτελέσματα του τετραετούς σχεδίου. Τι αξία έχουν απέναντι σε ένα τέτοιο παγκόσμιο επίτευγμα οι ανόητες χαζομάρες των εγχώριων και ξένων κριτικών, οι μουτζούρες στενοκέφαλων ή κακόβουλων δημοσιογράφων ή κοινοβουλευτικών ανίκανων! Δεν είναι τελικά ένα αστείο στη παγκόσμια ιστορία όταν άλλες χώρες που έχουν μόνο κρίσεις νομίζουν ότι μπορούν να μας επικρίνουν και να μας δίνουν σοφές συμβουλές;

(Πολύ καλό! και χειροκρότημα.)

Χωρίς τις συμβουλές και, κυρίως, χωρίς τη βοήθεια των άλλων, προσπαθήσαμε να ανταπεξέλθουμε σε μια ανάγκη που κάποια κράτη του υπόλοιπου κόσμου μέχρι στιγμής ήταν αβοήθητα να αντιμετωπίσουν.

Θα ήθελα τώρα να παρουσιάσω στον γερμανικό λαό τα αποτελέσματα ορισμένων άλλων τομέων της δουλειάς μας.

Η γερμανική βιομηχανία μηχανών είχε κύκλο εργασιών 37 εκατομμυρίων Ράιχσμαρκ το 1932,

το 1933 έφτασε τα 42 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ,
το 1934 έφτασε τα 55,8 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ,
το 1935 έφτασε τα 73,3 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ,
το 1936 έφτασε τα 88,7 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ

και το 1937 ήδη στα τρία πρώτα τρίμηνα πάνω από 111 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ.

Για τα μηχανοκίνητα οχήματα εγκρίθηκαν τα ακόλουθα:

το 1932 56.400 μοτοσυκλέτες,
το 1937 234.000 μοτοσυκλέτες·
το 1932 41.100 επιβατικά αυτοκίνητα,
το 1937 216.000 επιβατικά αυτοκίνητα·
το 1932 7.000 φορτηγά,
το 1937 59.600 φορτηγά.

Συνολικά η Γερμανία είχε πριν 5½ χρόνια 1½ εκατομμύριο μηχανοκίνητα οχήματα και σήμερα περίπου 3 εκατομμύρια. Σε λίγα μόλις χρόνια, όμως, το Φόλκσβαγκεν θα έχει εντελώς διαφορετικά στοιχεία. Αν το 1937 κυκλοφορούσαν περίπου πέντε φορές περισσότερα αυτοκίνητα από ό,τι το 1932, τότε οι εξαγωγές αυτοκινήτων αυξήθηκαν σχεδόν οκτώ φορές σε σχέση με το 1932.

Αυτή η αύξηση των οδικών μεταφορών συνοδεύεται όμως από μια

αύξηση των δρομολογίων. Η γερμανική εσωτερική ναυσιπλοΐα μετέφερε το έτος 1932 73,5 εκατομμύρια τόνους εμπορευμάτων, το 1937 130 εκατομμύρια τόνους. Οι μεγάλοι νέοι κανονισμοί ηλεκτρικής ενέργειας και η κατασκευή καναλιών θα συμπληρώσουν το ήδη τεράστιο δίκτυο των εσωτερικών πλωτών μας οδών και θα οδηγήσουν σε περαιτέρω αύξηση της κυκλοφορίας.

Η γερμανική ναυσιπλοΐα μετέφερε 36 εκατομμύρια τόνους το 1932 και 61 εκατομμύρια τόνους το 1937. Τα νεκροταφεία πλοίων στον Έλβα και στο Βέσερ από το 1932 και σε όλες τις άλλες γερμανικές παράκτιες περιοχές έχουν εξαφανιστεί.

Σε αυτά αντιστοιχούν και οι νέες κατασκευές στα ναυπηγεία μας. Το 1932 τα γερμανικά ναυπηγεία είχαν 22.000 τόνους ναυπηγικές παραγγελίες, και αυτό ήταν μόνο από τη Γερμανία· οι παραγγελίες από το εξωτερικό ήταν σχεδόν ανύπαρκτες. Στα τέλη του 1937 προέκυψε η ακόλουθη εικόνα: οι εγχώριες παραγγελίες ανέρχονται σε 370.000 τόνους και οι παραγγελίες εξωτερικού σε 350.000 τόνους. Άλλοι περίπου 400.000 τόνοι παραγγελιών δεν έχουν ακόμη τεθεί σε στάδιο.

(Χειροκροτήματα.)

Οι νέες ναυπηγήσεις του Πολεμικού Ναυτικού δεν περιλαμβάνονται σε αυτά.

(Γέλια.)

Άρα αυτό σημαίνει ότι τα γερμανικά ναυπηγεία, τα οποία το 1932 είχαν εντολή ναυπήγησης 22.000 τόνων, εργάζονται επί του παρόντος με εντολή ναυπήγησης 1.120.000 τόνων μόνο για την πολιτική ναυτιλία.

Το 1937, ο ημερήσιος μέσος όρος των γερμανικών σιδηροδρόμων του Ράιχ ήταν 47 τοις εκατό ψηλότερος από ό,τι το 1932 όσον αφορά τον αριθμό των βαγονιών που παρέχονται για την εμπορευματική κίνηση των γερμανικών σιδηροδρόμων του Ράιχ. Αυτό αντιστοιχεί στα έσοδα από τις μεταφορές εμπορευμάτων. Το 1937, σε σύγκριση με το 1932, έφερε αύξηση εσόδων κατά 70 τοις εκατό, 78 τοις εκατό περισσότερους μεταφερόμενους τόνους και 83 τοις εκατό περισσότερα τονοχιλιόμετρα.

Το απόθεμα εμπορευματικών οχημάτων των σιδηροδρόμων του Ράιχ αυξήθηκε από το 1932 με 217 βαγόνια σε 3.137 βαγόνια το 1937, ο αριθμός των γραμμών μηχανοκίνητων οχημάτων από 53 σε 1.131 και το μήκος των γραμμών από 1.321 χλμ σε 46.715 χλμ. Στον ίδιο βαθμό αυξήθηκε η κίνηση με λεωφορεία ταχείας κυκλοφορίας.

Ο συνολικός αριθμός των ανθρώπων που μεταφέρθηκαν με λεωφορεία των σιδηροδρόμων του Ράιχ έχει αυξηθεί από 480.000 το 1932 σε 2,5 εκατομμύρια σήμερα.

Η απόδοση των σιδηροδρόμων του Ράιχ φαίνεται και από τον αριθμό των αυξημένων τονοχιλιομέτρων λειτουργίας. Αυξήθηκε από 178 δισεκατομμύρια σε 274 δισεκατομμύρια, δηλαδή κατά 54%. Παρό-

μοια αύξηση παρατηρείται και σε όλους τους άλλους τομείς κυκλοφορίας των σιδηροδρόμων του Ράιχ μας: η τελική του απόδειξη φαίνεται στα έσοδα. Το 1932 τα έσοδα ήταν 2,234 δις, το 1937 4,480 δις.

Η αύξηση της κίνησης της ταχυδρομικής υπηρεσίας του Ράιχ επιβεβαιώνει αυτή την τεράστια γενική άνοδο στη γερμανική οικονομική μας ζωή. Ο αριθμός των επιστολών αυξήθηκε από 5,6 δισεκατομμύρια το 1932 σε 6,4 δισεκατομμύρια το 1937, ο αριθμός των δεμάτων από 227 εκατομμύρια σε 296 εκατομμύρια, ο αριθμός των τρεχούμενων ταχυδρομικών λογαριασμών από 1.021.819 σε 1.119.372· οι πιστώσεις αυξήθηκαν κατά μέσο όρο ετησίως από 461 εκατομμύρια σε 729 εκατομμύρια μάρκα Ράιχ, οι κρατήσεις ταχυδρομικών επιταγών από 703 εκατομμύρια σε 904 εκατομμύρια. Ο κύκλος εργασιών στις ταχυδρομικές επιταγές αυξήθηκε από 103 δισεκατομμύρια σε 161 δισεκατομμύρια, ο αριθμός των τηλεφωνικών σταθμών από 2.960.000 σε 3.578.000, ο αριθμός των αεροπορικών αποστολών από 135.000 κιλά σε 3.600.000 κιλά. Τα συνολικά έσοδα αυξήθηκαν από 1.658 εκατομμύρια σε 1.940 εκατομμύρια.

Το 1933 τα λεωφορεία της γραμμής της ταχυδρομικής ταξιδιωτικής υπηρεσίας των ταχυδρομείων μετέφεραν 60 εκατομμύρια ανθρώπους και το 1937 πάνω από 80 εκατομμύρια.

Το μήκος των αεροπορικών γραμμών των ταχυδρομικών μεταφορών αυξήθηκε από 31.000 χλμ σε 62.000 γραμμές, η ετήσια απόδοση από 9 εκατομμύρια γραμμές σε 18 εκατομμύρια χλμ, ο αριθμός των επιβατών από 100.000 σε 326.000. Ο αριθμός των αεροδρομίων έχει αυξηθεί από το 1933 πάνω από 100, συν άλλα 62 δευτερεύοντα αεροδρόμια για κυκλοφορία και βιομηχανικούς σκοπούς.

Από το 1933 η Γερμανική Αερολέσχη είχε 600.000 μέλη· το 1937 το εθνικοσοσιαλιστικό Αεροπορικό Σώμα αριθμούσε όμως σε 3 εκατομμύρια μέλη, 50.000 από αυτά ενεργά μέλη, με 6 σχολές πτήσεων μηχανοκινήτων και 22 σχολές ανεμοπτέρων και 400 αεροσκάφη μηχανοκίνητα και 4.600 ανεμόπτερα.

Η ανάπτυξη της γερμανικής οδοποιίας είναι τεράστια. Οι δαπάνες για τη συντήρηση και την επέκταση των γερμανικών δρόμων, συμπεριλαμβανομένου του αυτοκινητόδρομου του Ράιχ, ήταν: 440 εκατομμύρια το 1932, 708 εκατομμύρια το 1933, 1.325 εκατομμύρια το 1935 και 1.450 εκατομμύρια το 1937. Έκτοτε, έχουν ολοκληρωθεί πάνω από 2.000 αυτοκινητόδρομοι, 1.500 βρίσκονται υπό κατασκευή και 2.300 έχουν εγκριθεί για κατασκευή. Το δίκτυο του αυτοκινητόδρομου του Ράιχ είναι η μεγαλύτερη κατασκευή στον κόσμο και, με 240 εκατομμύρια κυβικά μέτρα χώματος που μεταφέρθηκαν, ήδη υπερβαίνει κατά πολύ τις κατασκευαστικές εργασίες για τη Διώρυγα του Παναμά.

Από το 1934 έως το 1937 περίπου 10.000 χλμ. της οδοποιίας του Ράιχ διευρύνθηκαν σε 6 μέτρα οδοστρώματος και 8 έως 10 μέτρα πλάτος κανονικής διατομής, 7.500 χιλιόμετρα καλύφθηκαν με βαριά ή μέτριας βαρύτητας στρώσεις. 344 γέφυρες ανακαινίστηκαν ή ξαναχτίστηκαν, αφαιρέθηκαν εκατοντάδες ισόπεδες διαβάσεις και το-

ποθετήθηκαν παρακάμψεις. Ταυτόχρονα, 6.000 χλμ αγροτικών δρόμων πρώτης και δεύτερης κατηγορίας διευρύνθηκαν, 5.000 χλμ καλύφθηκαν με βαριά ή μέτριας βαρύτητας στρώσεις, 600 γέφυρες για αυτούς τους δρόμους ανακαινίστηκαν ή ξαναχτίστηκαν και πολλές ισόπεδες διαβάσεις αφαιρέθηκαν και κατασκευάστηκαν παρακάμψεις πόλεων. Κατασκευάστηκαν πολλές μεγάλες γέφυρες, 6 στο Ρήνο, 4 γέφυρες στον Έλβα, 2 γέφυρες στον Όντερ, 3 γέφυρες στο Δούναβη, 1 γέφυρα στο Βέσερ, 1 γέφυρα στον Πρέγκελ. Στην πορεία κατασκευής του αυτοκινητόδρομου του Ράιχ κατασκευάστηκαν και περίπου 3.400 άλλες γέφυρες.

Η τεράστια αύξηση των επιδόσεων σε αυτούς και σε άλλους τομείς αντιστοιχεί στην αύξηση της δραστηριότητας της κατασκευής των κατοικιών μας. Αυτό οδήγησε στην κατασκευή 340.000 κατοικιών το 1937 που είναι υπερδιπλάσιος από τον αριθμό του 1932. Συνολικά πάνω από 1.400.000 διαμερίσματα προστέθηκαν στην αγορά κατοικίας από τότε που ανέλαβε την εξουσία ο εθνικοσοσιαλισμός.

Θα ήθελα τώρα να το συμπληρώσω με ορισμένες παρατηρήσεις σχετικά με τις μεγάλες οργανώσεις μας και για το έργο της κοινωνικής πρόνοιας.

Ο αριθμός των μελών του Γερμανικού Εργατικού Μετώπου το 1937 ήταν 17.973.000 μεμονωμένα μέλη. Με τις συντεχνιακές συμμετοχές, αυτός ο αριθμός αυξάνεται σε πάνω από 20 εκατομμύρια. Αυτό δεν περιλαμβάνει τα μέλη του Πολιτιστικού Επιμελητηρίου του Ράιχ και την Κρατική Εταιρεία Τροφίμων του Ράιχ.

Και τώρα αυτά είναι τα οφέλη υπέρ της ευημερίας των δημιουργών: Η συλλογική διαμόρφωση πριν από την ανάληψη εξουσίας μπορεί να περιγραφεί με σύντομες λέξεις-κλειδιά ως εξής: 13.000 συλλογικές συμβάσεις, εμπορικές συναλλαγές μεταξύ ομάδων ενδιαφερομένων, συλλογικές διαπραγματεύσεις, ισοπέδωση των συνθηκών εργασίας, μισθοί κάτω από τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, αγώνες εξουσίας: απεργίες και λουκέτα, γενική δυσαρέσκεια. Μετά από πέντε χρόνια εθνικοσοσιαλιστικής αναπτυξιακής δουλειάς: 7.000 συλλογικές συμβάσεις, σαφείς νομικές σχέσεις, κανένα σύστημα συλλογικών διαπραγματεύσεων, αλλά ελάχιστες απαιτήσεις, αύξηση των μισθών που σχετίζονται με την απόδοση, χωρίς ανταρτοπόλεμο μέσω απεργιών και λουκέτων, χωρίς μισθούς κάτω από τη συλλογική σύμβαση εργασίας, αποτελεσματική προστασία όλων των κοινωνικών ανησυχιών, κοινωνική ισορροπία μέσω του Γερμανικού Εργατικού Μετώπου, κοινωνική ειρήνη συνολικά.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Άδειες διακοπών πριν την ανάληψη της εξουσίας: οι διακοπές ήταν συνήθως με έξοδα του εργαζομένου, χωρίς νόμιμα δικαιώματα, μεγάλοι περίοδοι αναμονής μέχρι τη χορήγησή της, ανεπαρκής χρόνος διακοπών έως 5 ημέρες. Μετά από 5 χρόνια εθνικοσοσιαλιστικής αναπτυξιακής εργασίας: Κάθε εργαζόμενος εθνοσύντροφος δικαιούται άδεια μετ’ αποδοχών, κλιμάκωση των διακοπών ανάλογα με το χρόνο

υπηρεσίας, την ηλικία, τα χρόνια εργασίας, και τον φόρτο εργασίας, σύντομη περίοδος αναμονής, συνήθως μόνο 6 μήνες μέχρι την πρώτη χορήγηση της άδειας, μεγαλύτερη διάρκεια διακοπών έως 10 ημέρες, αυξημένη διάρκεια διακοπών για νέους έως 18 ημέρες, διακοπές και για εποχικούς εργαζόμενους, υγιής αναψυχή μέσω φθηνών ταξιδιών της οργάνωσης «Δύναμη μέσω της χαράς» (Kraft durch Freude - KdF).

Η μισθολογική πολιτική πριν από την ανάληψη της εξουσίας: μισθοί ίσοι με την αξία της «εργασίας» του εμπορεύματος, επικουρικοί ανώτατοι μισθοί, επηρεασμός των μισθών από την ανεργία, μισθοί για εργασία με μειωμένο ωράριο, περικοπή αμοιβής ανά παραγόμενο τεμάχιο και παθητικότητα απόδοσης, καμία σταθερότητα του εισοδήματος, απώλεια εισοδήματος λόγω αργιών. Μετά από 5 χρόνια εθνικοσοσιαλιστικής αναπτυξιακής δουλειάς: Εξασφάλιση του δικαιώματος στην εργασία, εξασφάλιση ενός ελάχιστου εισοδήματος, αυξήσεις μισθών όταν αυξάνεται η παραγωγή, μισθοί που συνδέονται με την απόδοση, σταθερότητα εισοδήματος, υγιής και τίμια αμοιβή ανά παραγόμενο τεμάχιο, πληρωμή των αργιών.

(Μπράβο!)

Όσον αφορά τη δημόσια υγεία, πρέπει να αναφερθούν τα εξής: Αναγνωρίζοντας ότι η διατήρηση της υγείας των εργαζομένων είναι ύψιστης σημασίας για το έθνος και το Ράιχ, το Γερμανικό Εργατικό Μέτωπο έδωσε ιδιαίτερη προσοχή σε αυτό το ζήτημα. Οι παρακάτω αριθμοί το δείχνουν. 1937: επιθεωρήσεις και επισκέψεις σε περίπου 17.000 εταιρείες, εξέταση της υγείας των μελών της κοινότητας που έχουν ξεκινήσει θεραπεία σε περίπτωση ασθένειας περίπου 620.000. Πραγματοποιήθηκαν περίπου 36.000 επισκέψεις σε εταιρείες. Οι βελτιώσεις κοινωνικού χαρακτήρα που έγιναν από τις εταιρείες από το 1933 ξεπέρασαν το ποσό των 600 εκατομμυρίων Ράιχσμαρκ. Όλα αυτά παλιότερα είχαν χαθεί από τις απεργίες και τις ανταπεργίες.

(Επιδοκιμασία.)

Αναλυτικά, τώρα έχουν γίνει βελτιώσεις ή και νέες κατασκευές: 23.000 χώροι εργασίας, 6.000 εργαστήρια, 17.000 χώροι εστίασης και αναψυχής, 13.000 τουαλέτες και αποδυτήρια, 800 σπίτια συντρόφων, 1.200 αθλητικές εγκαταστάσεις· έγιναν περαιτέρω βελτιώσεις στη στέγαση των πληρωμάτων σε 3600 πλοία. Περισσότερα από 5.000 χωριά συμμετέχουν ήδη στην εκστρατεία καλλωπισμού των χωριών.

Το γερμανικό «Τμήμα Κατάρτισης και Δημόσιας Εκπαίδευσης» (Deutsches Volksbildungswerk)* έδωσε τη δυνατότητα στους Γερμανούς εργάτες να παρακολουθήσουν περίπου 62.000 εκδηλώσεις: ατομικές

***** Deutsches Volksbildungswerk (DVW): Το Τμήμα Κατάρτισης και Δημόσιας Εκπαίδευσης προέκυψε το 1936 από την εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση της «Δύναμης μέσω της Χαράς» [Kraft durch Freude (KdF)] του «Γερμανικού Εργατικού Μετώπου» [Deutschen Arbeitsfront (DAF)]. Έργο του ήταν η διοργάνωση πολιτιστικών και πολιτιστικών-πολιτικών εκδηλώσεων. Αρχηγός του ήταν ο Φριτς Λόιτλοφ. (Σ.τ.μ.)

διαλέξεις, σειρές διαλέξεων, δημοφιλή εκπαιδευτικά έργα σε εταιρείες, πόλεις και χωριά, ομάδες εργασίας, ξεναγήσεις, εκπαιδευτικές πεζοπορίες, εκθέσεις κ.λπ. Αυτές τις εκδηλώσεις τις παρακολούθησαν πάνω από 10 εκατομμύρια το 1937. 48.000 θεατρικές εκδηλώσεις είχαν περίπου 22,1 εκατομμύρια επισκέπτες. Σε αυτά πρέπει να προστεθούν 47.000 κινηματογραφικές εκδηλώσεις με περισσότερους από 18,6 εκατομμύρια επισκέπτες, περίπου 11.000 εκδηλώσεις συναυλιών με 5,6 εκατομμύρια επισκέπτες, περίπου 1.300 εκθέσεις στα εργοστάσια με περίπου 3,3 εκατομμύρια επισκέπτες και περίπου 121.000 άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις με συνολικά περισσότερους από 50 εκατομμύρια επισκέπτες.

Εκτός αυτών, περίπου 600 κοινοτικά στρατόπεδα εργαζομένων — στρατόπεδα του αυτοκινητόδρομου του Ράιχ, στρατόπεδα αλπικών δρόμων, κατασκευαστικά στρατόπεδα Βέρμαχτ κ.λπ. — με εργατικό δυναμικό άνω των 180.000 ανδρών, ήταν σε υπηρεσία. Σε περισσότερες από 300 ειδικές εκδηλώσεις, 190.000 μέλη της Βέρμαχτ και της Υπηρεσίας Εργασίας του Ράιχ είχαν ελεύθερο χρόνο να χαλαρώσουν. 74.000 εργαζόμενοι συμμετείχαν σε ταξίδια στην ενδοχώρα, στη θάλασσα κ.λπ. Περισσότερες από 30 κοινές εκδηλώσεις με 225.000 συμμετέχοντες πραγματοποιήθηκαν μεταξύ της Βέρμαχτ και της Υπηρεσίας Εργασίας του Ράιχ. 480 εργατικές συναυλίες από ορχήστρες στρατιωτικών και εργατικών υπηρεσιών προσέλκυσαν περίπου 500.000 επισκέπτες. Συνολικά, δόθηκε η ευκαιρία σε περισσότερα από 2 εκατομμύρια άτομα να περάσουν τον ελεύθερο χρόνο τους.

Στον τομέα του αθλητισμού, από το 1934 περίπου 21 εκατομμύρια επισκέπτες έχουν λάβει μέρος σε πάνω από 1 εκατομμύριο ώρες προπόνησης. Στα παραθαλάσσια θέρετρα, περίπου 350.000 άνθρωποι ασχολούνταν με τον αθλητισμό. Η διαχείριση των αθλημάτων βρίσκεται στα χέρια περισσότερων από 4.500 καθηγητών φυσικής αγωγής. Πότε ο εργάτης φροντίστηκε περισσότερο!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Τα ταξίδια, οι πεζοπορίες και οι διακοπές άρχισαν να αυξάνονται. Τα θαλάσσια ταξίδια επεκτάθηκαν στη Νορβηγία, τη Μαδέρα, τις Αζόρες και την Ιταλία. Οι ακόλουθοι αριθμοί δίνουν μια εικόνα. Από το 1934 έχουν πραγματοποιηθεί συνολικά 384 θαλάσσια ταξίδια με 490.000 συμμετέχοντες, πάνω από 60.000 χερσαία ταξίδια με πάνω από 19 εκατομμύρια συμμετέχοντες, 113.000 πεζοπορίες με περίπου 3 εκατομμύρια συμμετέχοντες. Το Γερμανικό Εργατικό Μέτωπο έχει στη διάθεσή του 9 μεγάλα σκάφη, συμπεριλαμβανομένων 4 δικών του. Οι μέχρι τώρα δαπάνες μόνο για τον στόλο της οργάνωσης KdF ανήλθαν σε πάνω από 21 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ. Τα συνολικά έξοδα για την Kdf χωρίς επενδύσεις και νέα πλοία από το 1934 ανήλθαν σε περίπου 77 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ. Πρόκειται για επιχορηγήσεις. Από την ίδρυση της KdF το 1934, έχουν καταμετρηθεί συνολικά 155 εκατομμύρια συμμετέχοντες σε εκδηλώσεις.

Η Υπηρεσία Εργασίας του Ράιχ (RAD - Reichsarbeitsdienst) είναι ένας εντελώς νέος, καθαρά εθνικοσοσιαλιστικός θεσμός. Το 1933 υπήρχαν περίπου μια ντουζίνα μεγαλύτερες και 100 μικρότερες ενώσεις εργατικής υπηρεσίας στην εθελοντική εργατική υπηρεσία. Μετά από μια μετάβαση ενάμιση χρόνου, ουσιαστικά εξασφαλίστηκε η δημιουργία της νέας υπηρεσίας εργασίας. Αυτή τη στιγμή περιλαμβάνει περίπου 200.000 άνδρες σε δύο εξάμηνες περιόδους υπηρεσίας. Η υπηρεσία εργασίας των γυναικών περιλαμβάνει 25.000 εργάτριες. Από το 1933, 1.850.000 νεαροί Γερμανοί άνδρες και 120.000 κορίτσια έχουν περάσει από τη Σχολή Εργασίας.

(Χειροκροτήματα.)

Επίσης η εικόνα της γερμανικής νεολαίας είναι εντυπωσιακή. Πριν από την ανάληψη της εξουσίας, υπήρξε πλήρης κατακερματισμός της γερμανικής νεολαίας σε πολυάριθμες ενώσεις. Σήμερα υπάρχει μόνο μία οργάνωση νεολαίας σε ολόκληρο το Ράιχ, η νεολαία του Χίτλερ (Hitlerjugend) και η Ένωση των Κοριτσιών της Γερμανίας (Bund Deutscher Mädel). Το 1937 περιλάμβανε πάνω από 7 εκατομμύρια μέλη, 59 περιφερειακούς και ανώτερους περιφερειακούς αρχηγούς, 1.365 υπαρχηγούς και υπαρχηγίνες περιφερειών, 9.000 επικεφαλείς αγόρια και κορίτσια σε δήμους και 550.500 αρχηγοί και αρχηγίνες σε κοινότητες βρίσκονταν στην υπηρεσία αυτού του πιο ισχυρού σύγχρονου κινήματος της νεολαίας.

Ο αριθμός των συμμετεχόντων στον επαγγελματικό διαγωνισμό του Ράιχ ήταν 500.000 το 1934, 750.000 το 1935, 1.036.000 το 1936 και 1.800.000 το 1937. Σε άλλες χώρες, όμως, οι νέοι προτρέπονται να μην εργαστούν!

Μια παρόμοια εικόνα προσφέρει ο αθλητικός διαγωνισμός του Ράιχ: 1,6 εκατομμύρια συμμετέχοντες το 1932, 2,5 εκατομμύρια συμμετέχοντες το 1934, 3,7 εκατομμύρια συμμετέχοντες το 1935, 5,8 εκατομμύρια συμμετέχοντες το 1936 και 6,1 εκατομμύρια συμμετέχοντες το 1937.

Η Νεολαία Χίτλερ του Ναυτικού αποτελείται από 45.000 αγόρια. Η Νεολαία μοτοσικλετιστών του Χίτλερ περιλαμβάνει 60.000 αγόρια. Στην υπηρεσία της πτητικής εκπαίδευσης, 55.000 μέλη της γερμανικής νεολαίας εκπαιδεύτηκαν στην ανεμοπλοΐα για κοινοτικές εργασίες. 74.000 νέοι της νεολαίας Χίτλερ οργανώνονται στις ιπτάμενες μονάδες της νεολαίας Χίτλερ. Μόνο το 1937, 15.000 αγόρια πέρασαν τις δοκιμές ολίσθησης και πτήσης.

Σήμερα, 1.200.000 νέοι της νεολαίας Χίτλερ λαμβάνουν τακτικά μαθήματα σκοποβολής μικρού διαμετρήματος, τα οποία διεξάγονται από 7.000 σκοπευτές.

Αυτή τη στιγμή 1.400 σπίτια είναι υπό κατασκευή μόνο για τη νεολαία Χίτλερ, καθώς και μεγάλος αριθμός σχολείων.

Η ένωση ξενώνων νέων έχει πάνω από 2.000 ξενώνες νέων με περίπου 8 εκατομμύρια διανυκτερεύσεις το 1937. Πρόκειται για περισ-

σότερες από οκτώ φορές περισσότερες διανυκτερεύσεις από ό,τι όλοι οι ξενώνες νέων στον κόσμο μαζί.

(Χειροκροτήματα.)

Για την υγεία αυτών των νέων στη νεολαία Χίτλερ απασχολούνται περισσότεροι από 4.000 γιατροί, 800 οδοντίατροι, περίπου 500 φαρμακοποιοί, όπου 40.000 νέοι χειρούργοι του στρατού και 35.000 κορίτσια της υπηρεσίας ατυχημάτων παρέχουν βοήθεια. Τα μεμονωμένα αγόρια και κορίτσια φροντίζονται από περισσότερους από 30.000 γιατρούς που είναι διαθέσιμοι από το Γραφείο Δημόσιας Υγείας. Κάθε χρόνο πραγματοποιείται έκκληση υγείας για όλους τους Γερμανούς νέους. Ο αριθμός των ιατρικών εξετάσεων ξεπερνά σήμερα το 1 εκατομμύριο ετησίως.

Η γερμανική οργάνωση χειμερινής πρόνοιας βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των μεγάλων κοινωνικών ιδρυμάτων. Τα έσοδά της ήταν 350 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1933, 360 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1934/35, 371 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1935/36 και 408 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1936/37, άρα συνολικά περίπου 1.494 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ από τότε. Δηλαδή, εθνοσύντροφοί μου, περισσότερα από 300 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ περισσότερα σε εθελοντικές δωρεές από την περίφημη στρατιωτική συνεισφορά το 1912/1913. Αυτή η τεράστια οργάνωση κοινωνικής βοήθειας συμπληρώνεται από το ίδρυμα «Θύματα Εργασίας» με δωρεές άνω των 10 εκατομμυρίων Ράιχσμαρκ, από τις δωρεές καλλιτεχνών άνω των 3½ εκατομμυρίων Ράιχσμαρκ και από το Ίδρυμα Γκέμπελς με πάνω από 1 εκατομμύριο Ράιχσμαρκ. Πριν έρθει στην εξουσία ο εθνικοσοσιαλισμός, δεν υπήρχε τίποτα που να συγκρίνεται με αυτά τα τεράστια επιτεύγματα.

Η τεράστια συμμετοχή του γερμανικού λαού στη συνολική του άνοδο οφείλεται στον σταθερά αυξανόμενο αριθμό επισκεπτών σε δημόσιες εκδηλώσεις στο θέατρο και στον κινηματογράφο, καθώς και στην τεράστια αύξηση του αριθμού των ακροατών του ραδιοφώνου.

Μόνο το 1937 πραγματοποιήθηκαν 15 πολιτικές εκθέσεις με πάνω από 18 εκατομμύρια επισκέπτες. Ο αριθμός των ακροατών του ραδιοφώνου αυξήθηκε από 4,2 εκατομμύρια το 1932 σε 9.087.000 το 1937 και το ποσό των εσόδων από 93 εκατομμύρια σε 204 εκατομμύρια. Η παραγωγή ραδιοφωνικών δεκτών ανήλθε σε 1.011.000 τεμάχια το 1932, 1.681.000 τεμάχια το 1937 συν 475.000 λαϊκούς δέκτες (Volksempfänger)*. Από την ανάληψη της εξουσίας έχουν παραδοθεί συνολικά πάνω από 10½ εκατομμύρια δέκτες. Ο αριθμός των γερμανικών θεάτρων ήταν 199 το 1932 και 263 το 1937. Ο αριθμός των εργαζομένων στη θεατρική σκηνή αυξήθηκε από 22.000 σε 30.730.

***** Volksempfänger: «Λαϊκός δέκτης» ήταν μια σειρά γερμανικών ραδιοφωνικών δεκτών χαμηλού κόστους που αναπτύχθηκαν από τον μηχανικό Ότο Γκρίσινγκ κατόπιν αιτήματος του Γιόζεφ Γκαίμπελς, του Υπουργού Προπαγάνδας του Ράιχ. Σκοπός του ήταν να κάνει την τεχνολογία ραδιοφωνικής λήψης προσιτή στο ευρύ κοινό. Ο Γκαίμπελς συνειδητοποίησε τις μεγάλες προπαγανδιστικές δυνατότητες αυτού του σχετικά νέου μέσου και έτσι θεώρησε την ευρεία διαθεσιμότητα δεκτών πολύ σημαντική. (Σ.τ.μ.)

Αυτό το αναφέρω για να αντικρούσω τους ισχυρισμούς της κακόβουλης ξένης δημοσιογραφίας ότι η πολιτιστική ζωή της Γερμανίας έχει παραλύσει από τότε που ήρθαμε στην εξουσία.

(Γέλια.)

Η συνολική εικόνα της γερμανικής πολιτιστικής ανάπτυξης προκύπτει καλύτερα από την αξιολόγηση από τον υπόλοιπο κόσμο. Πολλά μεγάλα έπαθλα, τιμητικά διπλώματα και χρυσά μετάλλια προσπαθούν να δώσουν μια εξωτερική έκφραση σε αυτή την αξιολόγηση. Η συνολική κυκλοφορία των εικονογραφημένων εφημερίδων αυξήθηκε από 9,5 εκατομμύρια σε 15 εκατομμύρια το 1937. Αλλά ακόμη και ο αριθμός των ξένων δημοσιογράφων που επισκέφτηκαν τη Γερμανία…

(Γέλια)

…αυξήθηκε από 872 το 1932 μόνο σε 2.973 το 1937.

(Πολλά γέλια.)

Δεν μπορεί παρά να ρωτήσει κανείς: από πού πηγάζει αυτή η άγνοια της γερμανικής μας κατάστασης;!

(Θερμή επιδοκιμασία.)

Ο συνολικός τουρισμός το 1932 είχε 14.305.000 επισκέψεις και 49 εκατομμύρια διανυκτερεύσεις. Μέχρι το 1937 είχε αυξηθεί σε 27 εκατομμύρια επισκέψεις και 103 εκατομμύρια διανυκτερεύσεις, ο αριθμός των αλλοδαπών το 1932 από 1.114.000 επισκέψεις σε 2.400.000 επισκέψεις μέχρι το 1937, ο αριθμός των διανυκτερεύσεων από 2.673.000 σε πάνω από 7 εκατομμύρια. Θα ήταν ενδιαφέρον να ακούσουμε, ίσως από αγγλικές πηγές, τον αριθμό των ταξιδιωτών στη Σοβιετική Ρωσία.

(Γέλια και χειροκροτήματα.)

Το 1932, ο αριθμός των επισκεπτών στις γερμανικές ταινίες έφτασε τα 235 εκατομμύρια περίπου και αυξήθηκε σε πάνω από 376 εκατομμύρια μέχρι το 1937. Τα κέρδη των ταινιών ανήλθαν σε 176 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1932 και 290 εκατομμύρια Ράιχσμαρκ το 1937.

Και όταν τώρα ολοκληρώνω αυτήν την εικόνα της ανάκαμψης της γερμανικής ζωής που θέλω να σας δείξω, χρησιμοποιώντας μόνο ελάχιστες αποδείξεις και αριθμούς από τον τεράστιο αριθμό που διαθέτουμε, δεν μπορώ να βρω κανένα πιο υπέροχο κλείσιμο από αυτό που απεικονίζεται στον αυξανόμενο αριθμό των γεννήσεών μας! Το 1932 γεννήθηκαν στη Γερμανία 970.000 παιδιά. Αυτός ο αριθμός τώρα

αυξανόταν ετησίως και έφτασε τα 1.270.000 το 1937.

(Χειροκροτήματα.)

Συνολικά, από τότε που ο εθνικοσοσιαλισμός ανέλαβε την εξουσία, περίπου 1.160.000 περισσότερα παιδιά έχουν αποκτηθεί από το γερμανικό λαό!

(Ξανά νέα χειροκροτήματα.)

Δεν είναι μόνο ένας λόγος για να είμαστε περήφανοι για τις Γερμανίδες μας, αλλά και ένας λόγος για να είμαστε ευγνώμονες στην πρόνοιά μας. Για να μπορέσει το έθνος να ολοκληρώσει το ασύγκριτο έργο του στην ειρήνη, του δόθηκαν 1.160.000 νέοι εθνοσύντροφοι σε διάστημα πέντε ετών, που αποτελούν ζωντανή απόδειξη του τεράστιου έργου της εθνικοσοσιαλιστικής εξύψωσης του λαού μας και της ευλογίας του Κυρίου μας Θεού.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ! Προσπάθησα εδώ να παρουσιάσω σε εσάς και στον γερμανικό λαό σε ένα πολύ σύντομο απόσπασμα με την παρουσίαση ξερών, ανανεωμένων αριθμών, τις τεκμηριωμένες μαρτυρίες ενός έργου ανάπτυξης που είναι μοναδικό στις διαστάσεις του και σε τέτοιο αποτέλεσμα. Εγώ και όλοι οι συνεργάτες μου και μαζί μας ολόκληρος ο γερμανικός λαός, μπορούμε να είμαστε περήφανοι για τα πέντε χρόνια κατά τα οποία έχουν σημειωθεί τόσο γιγαντιαία επιτεύγματα σε όλους τους τομείς της οικονομικής μας ζωής.

Πόσο γελοία είναι, συγκριτικά, η κριτική όλων εκείνων που δεν έχουν τίποτα να αντιτάξουν μπροστά στο εθνικοσοσιαλιστικό έργο της ανοικοδόμησης εκτός από τη μουρμούρα για τη βλακεία τους ή την κακεντρέχειά τους!

(Γέλια και πολύ σωστά!)

Ξέρουμε επίσης ότι, εκτός από μερικούς επαγγελματίες τεμπέληδες και ταραχοποιούς, ολόκληρος ο γερμανικός λαός είναι αφοσιωμένος σε αυτό το έργο. Όμως, όσον αφορά την αληθινά αρρωστημένη ψεύτικη ξένη δημοσιογραφία, για εμάς τους Γερμανούς θα μπορούσε να παραμείνει το ίδιο, όσα επιλέγουν να παρουσιάσουν στο πιστό τους αναγνωστικό κοινό, αν δεν ήταν αυτή η συνεχής προτροπή που απειλεί την ειρήνη του κόσμου!

(Πολύ σωστά!)

Διότι τα έργα μας από μόνα τους δεν μειώνονται από αυτούς, είναι διαρκή, δεν μπορούν ούτε να αναφερθούν ή να τους πουν ψέματα.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Το ότι αυτοί οι διεθνείς ταραχοποιοί κα δηλητηριαστές πηγών δεν θα τα καταφέρουν ούτε σε άλλα σημεία έχει ληφθεί υπόψη από εμάς και έχει διασφαλιστεί. Γιατί σας έδωσα τώρα, βουλευτές μου, μια εικόνα της γερμανικής οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής ζωής και της ανάπτυξής της. Είμαι βέβαιος ότι σε εσάς και τα εκατομμύρια του λαού μας που μας παρακολουθούν αυτή την ώρα, έκαναν εντύπωση. Πρέπει όμως τώρα αυτό το έργο να το συμπληρώσω με εκείνα τα επιτεύγματα που κάποτε θα εκτιμηθούν ακόμη περισσότερο από την ιστορία.

Διότι μέσα σ' αυτή τη πενταετία, έχουμε μετατρέψει τον ταπεινωμένο και ανίσχυρο λαό, γιατί εσωτερικά ήταν διχασμένος και ανασφαλής, σε ένα πολιτικά ενωμένο εθνικό σώμα, γεμάτο με την πιο δυνατή αυτοπεποίθηση και περήφανη σιγουριά.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Και πάνω απ' όλα: Δώσαμε σε αυτό το γερμανικό έθνος αυτό το όπλο, που μας προσφέρει την εγγύηση ότι οι γνωστές προθέσεις της κακόβουλης ρητορικής μίσους από τη διεθνή δημοσιογραφία θα βρει σιδερένιο τείχος στα σύνορα του γερμανικού Ράιχ.

(Επαναλαμβανόμενα δυνατά χειροκροτήματα.)

Θεωρώ ότι αυτά τα επιτεύγματα είναι ακόμη μεγαλύτερα από εκείνα που επιτεύχθηκαν στον οικονομικό τομέα, διότι οι προκαταλήψεις, που τόσο συχνά έπρεπε να ξεπεραστούν εδώ, έμοιαζαν να είναι πολύ πιο ριζωμένες από οποιαδήποτε εμπόδια ή οικονομικούς περιορισμούς.

Το πόσο σπουδαίο είναι το επίτευγμα της εθνικοσοσιαλιστικής εκπαίδευσης και διαμόρφωσης του εθνικού μας κορμού, μπορείτε να το εκτιμήσετε καλύτερα από το γεγονός ότι η πλειονότητα των ξένων αξιολογητών και κριτικών μας δεν κατανοεί αυτό το φαινόμενο.

Τις τελευταίες εβδομάδες θα έχετε ακούσει την απλά ακατανόητη ρητορική ορισμένων ξένων δημοσιογράφων, οι οποίοι το 1938 είπαν ότι η επιρροή του εθνικοσοσιαλισμού είχε μόλις κυριεύσει το Υπουργείο Εξωτερικών ή ότι αυτή τη στιγμή γίνεται ένας αγώνας μεταξύ της Ράιχσβερ — ότι εν τω μεταξύ υπάρχει μια γερμανική Βέρμαχτ, αυτά τα άθλια καθάρματα δεν το αντιλήφθηκαν — ...

(Γέλια)

...και του κόμματος, ή ότι η εθνικοσοσιαλιστική «πτέρυγα» είχε αρχίσει να τραβά την οικονομία προς τους κύκλους της και άλλες παρόμοιες ανοησίες.

Πόσο λίγο κατανοούν τη φύση της εθνικοσοσιαλιστικής μας επανάστασης! Όταν ανέλαβα την εξουσία πριν από πέντε χρόνια, ήμουν ήδη Αρχηγός του μακράν ισχυρότερου γερμανικού κόμματος. Σήμερα δεν υπάρχει πολιτικό κίνημα σε καμία από τις λεγόμενες δημο-

κρατίες, που να έχει το εκλογικό σώμα που έκανα τότε, παρά τον συνεχιζόμενο τρόμο και την καταπίεση ενός εχθρικού καθεστώτος που μας μισούσε θανάσιμα.

Δεν ήταν η πρόθεσή μας να επιβάλλουμε αυτόν τον κόσμο των ιδεών μας στον γερμανικό λαό, μάλλον ήταν πρόθεσή μας να ενώσουμε ολόκληρο τον γερμανικό λαό σε αυτόν τον κόσμο των ιδεών, δηλαδή να απαλλαγούμε από όλους εκείνους τους θεσμούς των παλαιότερων εποχών που χρησίμευαν μόνο σαν φορείς ή σύμβολα του γερμανικού κατακερματισμού και συνεπώς της αδυναμίας της Γερμανίας.

Η νωθρότητα και ο παραλογισμός από τη μια και οι κακές προθέσεις από την άλλη, συναγωνίζονταν μεταξύ τους, για να πείσουν τον γερμανικό λαό ότι η ποικιλόμορφη εσωτερική πολιτική του ζωή, δηλαδή ο θλιβερός πολιτικός του κατακερματισμός θα ήταν ένα χαρακτηριστικό της γερμανικής στάσης και της γερμανικής νοοτροπίας. Γι' αυτούς, μια Γερμανία που ήταν μια δημοκρατικά διασπασμένη χώρα, η οποία ήταν αδύναμη απέναντι στον κόσμο, ήταν πιο άξιος εκπρόσωπος του γερμανικού λαού και του γερμανικού πνεύματος από έναν γερμανικό λαό που ενωνόταν με υπερηφάνεια και σταθερότητα κάτω από μια ηγεσία και μια βούληση. Μιλούσαν για πολιτική και πολιτιστική «δική τους ζωή» και μ' αυτό τον τρόπο διαιώνιζαν μόνο τη διαίρεση του γερμανικού έθνους, την ανικανότητα του Ράιχ μας και μαζί της την έλλειψη δικαιωμάτων όλων των Γερμανών. Το να αντισταθούμε σε αυτή τη συνωμοσία και να επιβάλουμε το νέο ιδανικό της εθνικοσοσιαλιστικής κοινότητας ήταν ίσως το πιο δύσκολο εγχείρημα. Δεν νομίζω ότι μπορεί κανείς να αμφισβητήσει την επιτυχία αυτής της σπουδαιότερης αρχής.

Το πρώτο πράγμα που μου φάνηκε απαραίτητο ήταν να αποκαταστήσω τη χαμένη αυτοπεποίθηση του λαού μας. Για το σκοπό αυτό έπρεπε συχνά να απαιτήσω υπηρεσίες που κάποιοι Γερμανοί μπορεί να θεωρούσαν ακατανόητες σε αυτό το πλαίσιο.

Ήταν όμως αναγκαίο να αγωνιστούμε και ενάντια σε εκείνο το πνεύμα που είχε προωθηθεί συστηματικά από τις προηγούμενες κυβερνήσεις και το οποίο οδηγούσε όχι μόνο σε στρατιωτική ηττοπάθεια, αλλά κυρίως σε εσκεμμένη ηττοπάθεια. Πόσες φορές αυτά τα χρόνια δεν ακούσαμε ξανά και ξανά ότι ο γερμανικός λαός από μόνος του είναι πολύ αξιοσέβαστος, αλλά ότι η φύση του και, κυρίως, το μέγεθος των αξιών του δεν μπορούν να συγκριθούν με τους λαούς των λεγόμενων μεγάλων μας δημοκρατιών.

Έλεγαν συχνά στο λαό μας, ότι το μέλλον του θα πρέπει να είναι μια σιωπηλή, στοχαστική λατρεία των επιτευγμάτων των άλλων αντί να δοκιμάζει τον εαυτό του σε τέτοια έργα.

(Γέλια.)

Έκαναν έκκληση στην αδράνεια του μυαλού και του σώματος για να δικαιολογήσουν τη σωματική και ψυχική αδράνεια των κυβερνώντων της εποχής. Οι στόχοι ζωής του έθνους ήταν περιορισμένοι επειδή οι

ίδιοι ήταν πολύ αδύναμοι για να πολεμήσουν για αυτόν. Και η πίστη του λαού στον εαυτό του καταστράφηκε για να μπορέσει στο τέλος να συμβιβαστεί με αυτό το τεχνητά περιορισμένο έργο στη ζωή.

Από την άλλη πλευρά, θεώρησα ότι ήταν το πρώτο και σημαντικότερο καθήκον μου να επαναφέρω στο γερμανικό λαό την αυτοπεποίθησή του σε κάθε πεδίο που εμφανιζόταν και σε κάθε ευκαιρία που παρουσιαζόταν, να τον απαλλάξω από τις καταραμένες αμφιβολίες για την αποτελεσματικότητά του και να τον κάνω ξανά περήφανο και να φτιάξω έναν λαό με αυτοπεποίθηση. Για το λόγο αυτό, συχνά έθεσα απαιτήσεις που απαιτούσαν μέγιστη απόδοση για να εκπληρωθούν. Ήθελα και θα ήθελα και στο μέλλον ο γερμανικός λαός να μπορεί να κρίνει από το πρακτικό παράδειγμα της αποτελεσματικότητάς του, από τα αποτελέσματα της δουλειάς του, ότι δεν είναι δεύτερης κατηγορίας ή ακόμη και κατώτερος από τους άλλους λαούς του κόσμου, αλλά ότι είναι ισότιμος σε όλες τις πραγματικές αξίες, με την πλήρη έννοια της λέξης και ως εκ τούτου έχει ίσα δικαιώματα.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Γι' αυτό μίσησα και ως εκ τούτου εξάλειψα όλους εκείνους τους θεσμούς που βοηθούσαν στην εκπαίδευση του γερμανικού λαού σε μια τέτοια μικρότητα σκέψης. Μόνο τα μικρά μας μυαλά χρειάζονταν τα μικρά κράτη! Μόνο αυτοί επινοούσαν τις λεγόμενες «αξίες» των κρατιδίων εκείνης της εποχής, ώστε να μη χρειάζεται να εκθέτουν τον εαυτό τους με τις περιορισμένες ικανότητες σε μεγαλύτερα καθήκοντα.

(Γέλια.)

Αυτή η φριχτή αντίληψη, ότι είναι καλύτερο να παραμένεις πρώτος στο χωριό σου παρά δεύτερος σε ένα μεγάλο Ράιχ, έχει γίνει η πίστη όλων εκείνων που έχουν περιορισμένες ικανότητες για να παίξουν τον πρώτο ρόλο σε μια μεγάλη κοινότητα, αλλά είναι πολύ φιλόδοξοι ή πολύ διεφθαρμένοι για να συμβιβαστούν με ένα δεύτερο ή τρίτο ρόλο και γι' αυτό θα προτιμούσαν να διαλύσουν το έθνος σε μικρά θραύσματα, ώστε να μπορέσουν να παρουσιάσουν το πλήθος των δικών τους οραμάτων σαν σημαντικά.

(Χειροκροτήματα.)

Η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση θα είχε ολοκληρωθεί κατά το ήμισυ αν δεν είχε θέσει τα συμφέροντα του έθνους σαν σύνολο πάνω από τα κρατίδια του παρελθόντος και κυρίως πάνω από τα λεγόμενα κυριαρχικά τους δικαιώματα. Δεν έπρεπε να εξαφανιστούν μόνο τα κόμματα, όχι, και τα κοινοβούλια των κρατιδίων ήταν ληξιπρόθεσμα. Στο γερμανικό Ράιχ μόνο μία κυριαρχία μπορεί να υπάρχει. Αυτή η κυριαρχία πηγάζει από το σύνολο του γερμανικού λαού και όχι από ένα μέρος του. Καταργώντας αυτά τα κρατίδια σαν αυταρχικά φαινό-

μενα και τα κοινοβούλιά τους σαν φορείς της κυριαρχίας τους, δημιουργήσαμε τις προϋποθέσεις για μια πραγματική κυριαρχία του γερμανικού λαού στο σύνολό του.

Το μέλλον του γερμανικού Ράιχ έχει εξασφαλιστεί μόνο από τη στιγμή, που το Ράιχ έγινε ο κυρίαρχος και αποκλειστικός εκπρόσωπος του γερμανικού έθνους. Η σιδερένια αρχή ότι ένας λαός πρέπει να αποτελεί ένα Ράιχ, κατέστησε δυνατή την απελευθέρωση της Γερμανίας από την παράλυση πολυάριθμων εθνικών δεσμεύσεων και σαν αποτέλεσμα οδήγησε στην ανάπτυξη μιας δύναμης, που σήμερα αποφέρει σημαντικά μεγαλύτερο όφελος στους Γερμανούς εθνοσυντρόφους μέσα στα επιμέρους κρατίδια από ό,τι θα ήταν ποτέ δυνατό στο παρελθόν.

Σε όλους τους τομείς της εθνικής μας ύπαρξης, μόλις τώρα καταφέραμε να θέσουμε εκείνα τα πραγματικά μεγάλα καθήκοντα και κυρίως να εξασφαλίσουμε εκείνα τα υλικά μέσα που είναι η προϋπόθεση για την υλοποίηση μεγάλων δημιουργικών σχεδίων.

Έτσι, μέσα σε λίγα μόνο χρόνια, ο εθνικοσοσιαλισμός αντιστάθμισε όσα αιώνες πριν είχαν παραλείψει να κάνουν και διόρθωσε όσα αμέτρητες γενιές πριν είχαν κάνει λάθος. Αυτή η εξάλειψη του εσωτερικού φυλετικού και κομματικού κατακερματισμού μας έδωσε τη δυνατότητα να θέσουμε και εν μέρει να εκπληρώσουμε ακριβώς εκείνα τα τεράστια καθήκοντα που αποτελούν ήδη λόγο για την υπερηφάνεια και άρα για τον αυτοσεβασμό ολόκληρου του γερμανικού λαού.

Εξαιρετικές οδοί κυκλοφορίας, γιγάντιες βιομηχανικές κατασκευές, ανεπανάληπτα σχέδια πόλεων και οικοδομικών έργων, γιγάντιες γέφυρες σχεδιάζονται αυτή τη στιγμή, πρόκειται να κατασκευαστούν ή έχουν ήδη ολοκληρωθεί εν μέρει. Όταν θα περάσει η επόμενη μισή δεκαετία, οι Γερμανοί θα έχουν στη συνείδησή τους εικόνες επιτευγμάτων, που είναι κατάλληλες για να γεμίσουν όλο τον λαό με τη μεγαλύτερη υπερηφάνεια.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Ένα από αυτά τα επιτεύγματα [του εθνικοσοσιαλισμού] είναι πάνω απ’ όλα η οικοδόμηση μιας εθνικής και κρατικής ηγεσίας που απέχει τόσο από την κοινοβουλευτική δημοκρατία όσο και από τη στρατιωτική δικτατορία. Στον Εθνικοσοσιαλισμό, δόθηκε στο λαό εκείνη η ηγεσία που, σαν κόμμα, όχι μόνο κινητοποίησε, αλλά και οργάνωσε το έθνος, και το οργάνωσε με τέτοιο τρόπο ώστε, με βάση την πιο φυσική αρχή της επιλογής, φαίνεται να είναι εγγυημένη για πάντα η συνέχιση μιας ασφαλούς πολιτικής ηγεσίας. Και αυτό είναι ίσως ένα από τα πιο περήφανα κεφάλαια στην ιστορία των τελευταίων πέντε ετών.

Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν κατέκτησε το υπουργείο εξωτερικών στη Γερμανία στις 4 Φεβρουαρίου, όπως θα μπορούσε να σκεφτεί ένας μικρός διεθνής συγγραφέας, αλλά κατέχει όλη τη Γερμανία από την ημέρα που βγήκα από το κτίριο στην Βίλχελμπλατς σαν καγκελάριος πριν από πέντε χρόνια, ολοκληρωτικά και αποκλειστικά.

(Χειροκροτήματα.)

Δεν υπάρχει ούτε ένας θεσμός σε αυτό το κράτος που να μην είναι εθνικοσοσιαλιστικός. Πάνω απ’ όλα όμως, το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα, σε αυτά τα πέντε χρόνια, όχι μόνο έκανε το έθνος εθνικοσοσιαλιστικό, αλλά έδωσε και στον εαυτό του αυτή την τέλεια οργάνωση που εγγυάται την αυτοσυντήρησή του και τη συνέχιση της ύπαρξής του για όλα τα επόμενα χρόνια. Όσον αφορά την ηγεσία, η μεγαλύτερη διασφάλιση της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης στο εσωτερικό και στο εξωτερικό έγκειται στο γεγονός ότι το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα περικλείει, με μια συνολική έννοια, το Ράιχ και όλες τις εγκαταστάσεις και τους θεσμούς του. Η προστασία όμως του Ράιχ απέναντι στον κόσμο βρίσκεται στη νέα εθνικοσοσιαλιστική Βέρμαχτ.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Σύντροφοι του κόμματος! Εκείνη την εποχή πριν από δεκαοκτώ χρόνια ανακοίνωσα για πρώτη φορά το πρόγραμμα του κόμματος. Εκείνη την εποχή, την εποχή της απόλυτης γερμανικής ταπείνωσης, της μεγαλύτερης αδυναμίας και της αφάνταστης δυστυχίας, διακήρυξα ότι στόχος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος ήταν, μεταξύ άλλων, η εξάλειψη του μισθοφορικού στρατού που μας επιβλήθηκε από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών και η ίδρυση ενός μεγάλου, ισχυρού γερμανικού εθνικού στρατού.

Σαν άγνωστος Γερμανός στρατιώτης στο μέτωπο, συνέταξα αυτό το τολμηρό πρόγραμμα, πολεμώντας γι’ αυτό για δεκατέσσερα χρόνια σε αντίθεση με έναν κόσμο εγχώριων εχθρών και ξένων μισητών, και μέσα σε πέντε χρόνια το έχω κάνει πραγματικότητα.

(Παρατεταμένο, θυελλώδες χειροκρότημα επιδοκιμασίας.)

Δεν χρειάζεται να μπω σε λεπτομέρειες για αυτό, το μεγαλύτερο επίτευγμα του νέου Ράιχ. Θέλω μόνο να ανακοινώσω τα εξής:

Ο γερμανικός στρατός ειρήνης ιδρύθηκε! Μια πανίσχυρη γερμανική αεροπορία προστατεύει την πατρίδα μας! Μια νέα δύναμη στη θάλασσα προστατεύει τις ακτές μας! Εν μέσω της γιγαντιαίας αύξησης της γενικής παραγωγής μας, κατέστη δυνατή η πραγματοποίηση ενός άνευ προηγουμένου επανεξοπλισμού.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Αν χρησιμεύει σήμερα σαν εσωτερική παρηγοριά στους σοφούς του εξωτερικού, τότε όσον αφορά εμάς, ας πιστέψουν ότι υπάρχουν ένας Θεός ξέρει πόσες διαφορές μεταξύ της Βέρμαχτ και του εθνικοσοσιαλισμού στη Γερμανία. Θα ήμασταν οι τελευταίοι που θα τους στερούσαμε αυτού του τύπου την εσωτερική αυτοϊκανοποίηση.

(Γέλια.)

Εάν όμως καταλήξουν ποτέ σε άλλα συμπεράσματα πέρα από αυτά, τότε πρέπει να τους πούμε τα εξής:

Στη Γερμανία δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα μεταξύ του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους και του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος, ούτε μεταξύ του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και της εθνικοσοσιαλιστικής Βέρμαχτ. Σε αυτό το Ράιχ, ο καθένας που κατέχει κάθε είδους υπεύθυνη θέση είναι εθνικοσοσιαλιστής. Κάθε άνδρας φέρει το έμβλημα του εθνικοσοσιαλιστή στο κεφάλι του.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Κάθε θεσμός αυτού του Ράιχ είναι υπό τις διαταγές της ανώτατης πολιτικής ηγεσίας, και όλα τα θεσμικά όργανα αυτού του Ράιχ έχουν ορκιστεί και είναι ενωμένα με τη βούληση και την αποφασιστικότητα να εκπροσωπήσουν αυτήν την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και, αν χρειαστεί, να την υπερασπιστούν μέχρι την τελευταία τους πνοή.

(Θυελλώδες χειροκρότημα επιδοκιμασίας.)

Μακάρι να μην πειστείτε να πιστέψετε το αντίθετο από εκείνα τα στοιχεία που έχουν ήδη αποκαλυφθεί στη Γερμανία σαν οι χειρότεροι προφήτες. Το Κόμμα οδηγεί το Ράιχ πολιτικά και η Βέρμαχτ υπερασπίζεται αυτό το Ράιχ στρατιωτικά. Κάθε θεσμικό όργανο σε αυτό το Ράιχ έχει τα καθήκοντά του και δεν υπάρχει κανένας σε υπεύθυνη θέση σε αυτό το κράτος που να αμφιβάλλει ότι είμαι ο εξουσιοδοτημένος ηγέτης αυτού του Ράιχ…

(Δυνατό, παρατεταμένο χειροκρότημα)

…και ότι το έθνος, μέσω της εμπιστοσύνης του, μου έδωσε την εντολή να το εκπροσωπώ παντού και σε κάθε μέρος.

(Ξανά δυνατά χειροκροτήματα.)

Και όπως η γερμανική Βέρμαχτ είναι αφοσιωμένη σε αυτό το κράτος του εθνικοσοσιαλισμού με τυφλή πίστη και τυφλή υπακοή, έτσι και αυτό το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος και οι ηγέτες του και το κόμμα είναι περήφανοι και χαρούμενοι για τη Βέρμαχτ μας.

(Επαναλαμβανόμενο δυνατό χειροκρότημα.)

Σε αυτήν βλέπουμε την κορωνίδα μιας εθνικοσοσιαλιστικής παιδείας που αιχμαλωτίζει τους Γερμανούς από την εφηβεία τους. Αυτά που μαθαίνει στις πολιτικές οργανώσεις, στην πολιτική και πνευματική του στάση εδώ συμπληρώνεται από την επιμόρφωση και την εκπαίδευση για να γίνει στρατιώτης.

Αυτή την στιγμή δεν μπορώ να μην αποτίσω φόρο τιμής σε εκείνους τους άνδρες που, ως θεματοφύλακες της Βέρμαχτ, του Στρατού, του Ναυτικού και της Αεροπορίας, με βοήθησαν να διαμορφώσω αυτό το υπέροχο όργανο.

Έπρεπε να σεβαστώ την επιθυμία του Στρατάρχη φον Μπλόμπεργκ, με την ολοκλήρωση της πρώτης μεγάλης φάσης ανασυγκρότησης, να σωθεί η εξασθενημένη υγεία του, τώρα που υπήρξαν τόσες επιβαρύνσεις στην ιδιωτική του ζωή. Σε αυτό το σημείο όμως, θα ήθελα να εκφράσω τις ευχαριστίες μου και του γερμανικού λαού για το απείρως πιστό και νομιμόφρων έργο αυτού του στρατιώτη για το νέο Ράιχ και τη Βέρμαχτ του.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Στην ιστορία, αυτό το έργο δεν θα μπορέσει ποτέ να διαχωριστεί ως τέτοιο από την ιστορία της ίδρυσης αυτού του Ράιχ. Το ίδιο ισχύει για την υποδειγματική δραστηριότητα και το εξαιρετικό έργο του στρατηγού φον Φριτς και για όλους εκείνους που, στο πλαίσιο της αναζωογόνησης του πολιτικού και στρατιωτικού ηγετικού μας σώματος, με απόλυτα ευγενές πνεύμα έθεσαν τις θέσεις τους στη διάθεση των νεότερων πολιτικών και στρατιωτικών δυνάμεων.

(Ξανά χειροκροτήματα.)

Ξέρουμε ποιές συνθήκες δημιούργησε ο στρατός των 100.000 ανδρών της πρώην Ράιχσβερ για τον τόσο γρήγορο επανεξοπλισμό της γερμανικής Βέρμαχτ. Ξέρουμε όμως και ότι, για να ανταπεξέλθει στα νέα και τεράστια καθήκοντα, απαιτείται μια συνεχώς ανανεωμένη ροή νεαρών ανδρών και πάνω απ’ όλα ξέρουμε ότι τα καθήκοντα του μέλλοντος θα απαιτήσουν μια ισχυρότερη εδραίωση της πολιτικής και στρατιωτικής ισχύος του Ράιχ…

(Επιδοκιμασία)

…από ό,τι ίσως απαιτούνταν στο παρελθόν. Εάν μετά την αποχώρηση του Στρατάρχη φον Μπλόμπεργκ αποφάσισα να ασκήσω την εξουσία μου επί των τριών κλάδων των Ενόπλων Δυνάμεων απευθείας και να θέσω τη διοίκηση της Βέρμαχτ υπό την προσωπική μου διοίκηση σαν Ανώτατη Στρατιωτική Διοίκηση, είναι κάτι που ελπίζω ότι θα μας επιτρέψει να επιτύχουμε στο συντομότερο δυνατό χρόνο εκείνη την ενίσχυση των στρατιωτικών μας δυνάμεων που οι γενικές συνθήκες της εποχής μας δείχνουν ότι είναι σκόπιμο σήμερα.

(Θυελλώδες χειροκρότημα επιδοκιμασίας.)

Θα ήθελα τώρα να δώσω μια διαβεβαίωση στον γερμανικό λαό σαν εκλεγμένος ηγέτης του αυτήν την μέρα: όσο είμαστε προσκολλημένοι στην ειρήνη, είμαστε εξίσου προσκολλημένοι στην τιμή μας και στα

αναφαίρετα δικαιώματα του λαού μας. Όσο υπερασπίζομαι την ειρήνη, θα διασφαλίσω ότι ποτέ ξανά αυτό το όργανο του λαού μας δεν θα αποδυναμωθεί ή πολύ λιγότερο θα αφαιρεθεί, το οποίο, κατά τη γνώμη μου, είναι το μόνο κατάλληλο για τη διατήρηση της ειρήνης με τον ασφαλέστερο και πιο επιτυχημένο τρόπο σε τόσο ταραγμένους καιρούς!

(Χειροκροτήματα.)

Και όσο μπορώ να μεταφέρω στον κόσμο την διαβεβαίωση της ειλικρινούς και βαθιάς αγάπης του γερμανικού λαού για την ειρήνη, είμαι εξίσου αποφασισμένος να μην αφήσω καμία αμφιβολία ότι αυτή η αγάπη για την ειρήνη δεν έχει καμία σχέση ούτε με την υποχώρηση ούτε με την άτιμη δειλία. Εάν ποτέ η διεθνής εκστρατεία συκοφαντικής δυσφήμισης και η δηλητηρίαση των πηγών επιχειρήσουν να διαταράξουν την ειρήνη του Ράιχ μας, ο χάλυβας και ο σίδηρος θα υπερασπιστούν το γερμανικό λαό και τη γερμανική πατρίδα και τότε ο κόσμος θα δει αστραπιαία πόσο πολύ αυτό το Ράιχ, αυτός ο λαός, αυτό το Κόμμα και η Βέρμαχτ είναι γεμάτες με ένα πνεύμα και φανατισμένο ζήλο σε μια βούληση!

(Θυελλώδη χειροκροτήματα, επαναλαμβανόμενα ξανά και ξανά.)

Κατά τα άλλα, δεν είναι πρόθεσή μου να πάρω ειδική θέση για το αξιότιμο γερμανικό σώμα των αξιωματικών ενάντια στις συκοφαντίες μιας συγκεκριμένης διεθνούς δημοσιογραφίας. Επιπλέον, δεν υπάρχει λόγος να γίνει κάτι τέτοιο. Γιατί οι δημοσιογράφοι τυχαίνει να χωρίζονται σε δύο διαφορετικούς τύπους ανθρώπων: σε αυτούς που αγαπούν την αλήθεια και από την άλλη σε υποκριτές, πρόστυχους απατεώνες, προδότες των λαών και πολεμοκάπηλους. Αλλά υπάρχει μόνο ένας τύπος Γερμανού αξιωματικού!

(Δυνατά θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Μόλις είδατε, σύντροφοί μου του κόμματος, την εικόνα μιας τεράστιας ιστορικής ανάκαμψης που έγινε στη Γερμανία μέσω της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης και μέσω της ηγεσίας του κόμματος. Το μέγεθος όμως αυτού του επιτεύγματος μας αναγκάζει και να ανησυχούμε για το μέλλον.

Το οικονομικό πρόγραμμα αυτού του μέλλοντος το ξέρετε. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος για εμάς από τη μεγαλύτερη αύξηση της δουλειάς μας και άρα των κερδών της. Ο γερμανικός λαός είναι ένας λαός με υψηλά πρότυπα ζωής. Αν ο υπόλοιπος κόσμος επηρεαζόταν μόνο από εξέχοντες πολιτικούς αντί από δημοσιογράφους, θα έπρεπε να είμαστε ευγνώμονες για αυτό το γεγονός. Γιατί όσο μεγαλύτερες είναι οι απαιτήσεις ενός λαού για τη ζωή και τον πολιτισμό, τόσο μεγαλύτερη είναι η λαχτάρα του για την ειρήνη. Μόνο αυτή η ειρήνη του δίνει την ευκαιρία να επιτύχει εκείνα τα επιτεύγματα που είναι ικα-

νά να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις ενός τόσο υψηλού βιοτικού επιπέδου.

Η οικονομική μας κατάσταση είναι δύσκολη — όχι επειδή κυβερνάει ο εθνικοσοσιαλισμός στη Γερμανία, αλλά επειδή ζουν 140 άνθρωποι ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο, επειδή δεν έχουμε τους μεγάλους φυσικούς και ορυκτούς πόρους που έχουν οι άλλοι λαοί, γιατί πάνω από όλα έχουμε έλλειψη εύφορου εδάφους. Εάν η Μεγάλη Βρετανία διαλυόταν ξαφνικά σήμερα και η Αγγλία θα έπρεπε να εξαρτάται μόνο από τον δικό της χώρο διαβίωσης, τότε ίσως οι άνθρωποι εκεί θα είχαν αμέσως περισσότερη κατανόηση για τη σοβαρότητα των οικονομικών δυσκολιών που αντιμετωπίζουμε.

(Φωνές: Πολύ καλά! και χειροκροτήματα.)

Αυτό και το πώς η Γερμανία ξεπέρασε αυτά τα προβλήματα είναι από μόνο του ένα θαύμα και ένας λόγος για να είμαστε όλοι πραγματικά περήφανοι για αυτό. Όταν ένα έθνος, που δεν έχει αποθέματα χρυσού, δεν έχει συνάλλαγμα και όχι επειδή κυβερνάει ο εθνικοσοσιαλισμός αλλά επειδή ένα μη εθνικοσοσιαλιστικό, δημοκρατικό-κοινοβουλευτικό κράτος λεηλατήθηκε για δεκαπέντε χρόνια από έναν κόσμο που πεινούσε για λάφυρα…

(Πολύ σωστά!)

…με άλλα λόγια, εάν ένα έθνος που πρέπει να ταΐσει 140 ανθρώπους ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο και δεν έχει αποικίες, εάν ένα έθνος που δεν έχει πολλές πρώτες ύλες και δεν είναι πρόθυμο να ζήσει μια απατηλή ζωή μέσω πιστώσεων, μειώσει τον αριθμό των ανέργων του σε πέντε χρόνια στο μηδέν και διατηρήσει αλλά και βελτιώσει το βιοτικό του επίπεδο και όλα αυτά με τις δικές του προσπάθειες, αν ένα έθνος μπορεί να πραγματοποιήσει τέτοια θαύματα, τότε όλοι αυτοί, οι οποίοι, παρά τα μεγάλα οικονομικά πλεονεκτήματα, μετά βίας καταφέρνουν να λύσουν τα δικά τους προβλήματα ανεργίας, θα πρέπει παραμένουν σιωπηλοί.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Θα είναι και στο μέλλον καθήκον μας να προστατεύσουμε τον γερμανικό λαό από κάθε ψευδαίσθηση. Η χειρότερη όμως ψευδαίσθηση είναι πάντα η πεποίθηση ότι μπορεί κανείς να ζήσει με κάτι που δεν έχει δημιουργηθεί και παραχθεί από την εργασία, με άλλα λόγια: θα είναι και στο μέλλον καθήκον μας να ξεκαθαρίσουμε σε κάθε Γερμανό στην πόλη και στο χωριό ότι η αξία της εργασίας του πρέπει πάντα να είναι ίση με τον μισθό του. Αυτό σημαίνει: ο αγρότης μπορεί να πάρει για τα αγροτικά του προϊόντα μόνο αυτό για το οποίο ο κάτοικος της πόλης έχει δουλέψει προηγουμένως και ο κάτοικος της πόλης μπορεί να πάρει μόνο ό,τι ο αγρότης έχει καλλιεργήσει στη γη του και όλοι μπορούν να ανταλλάσσουν μεταξύ τους μόνο αυτό που

παράγουν, και τα χρήματα μπορούν να παίξουν μόνο διαμεσολαβητικό ρόλο. Δεν έχουν δική τους αξία χρήσης. Κάθε μάρκο που πληρώνεται περισσότερο στη Γερμανία, προϋποθέτει ότι δουλεύτηκε ένα μάρκο παραπάνω. Διαφορετικά, αυτό το μάρκο είναι ένα κομμάτι χαρτί που δεν έχει αγοραστική δύναμη. Θέλουμε όμως το γερμανικό μας Ράιχσμαρκ να παραμείνει μια ειλικρινής απόδειξη, μια ειλικρινής εντολή για το προϊόν μιας δουλειάς που έγινε εξίσου ειλικρινά από κάποιον άλλο.

(Χειροκροτήματα.)

Αυτή είναι η αληθινή, η μόνη και πραγματική, υποστήριξη ενός νομίσματος. Με αυτόν τον τρόπο μπορέσαμε να διατηρήσουμε την αξία του γερμανικού μάρκου χωρίς χρυσό και χωρίς συνάλλαγμα, και έτσι εξασφαλίσαμε και την αξία των αποταμιεύσεών μας σε μια εποχή που οι χώρες που ξεχείλιζαν από χρυσό και συνάλλαγμα έπρεπε να υποτιμήσουν τα νομίσματά τους.

Η ευλογία των γεννήσεων θα μας αναγκάσει να διασφαλίσουμε την αύξηση των εισοδημάτων για το σύνολο, αυξάνοντας την παραγωγή μας. Στα χρόνια 1933/34 βρεθήκαμε αναγκασμένοι να χρησιμοποιήσουμε το γερμανικό εργατικό δυναμικό, προκειμένου να δουλέψει για πρώτη φορά, συχνά με την πιο πρωτόγονη μορφή. Οι τσάπες και τα φτυάρια ήταν τα εργαλεία για πολλές εκατοντάδες χιλιάδες Γερμανούς άνδρες εκείνα τα χρόνια. Με την έναρξη της ανόδου της οικονομικής μας ζωής, σημειώθηκε μια αργή αλλαγή και στις μεθόδους εργασίας μας. Σήμερα η Γερμανία υποφέρει από έλλειψη ειδικευμένων εργαζομένων. Η ανεργία αυτή καθαυτή έχει σχεδόν εξαλειφθεί πλήρως. Μπαίνουμε τώρα σε μια νέα φάση της εθνικής μας παραγωγής. Το καθήκον τώρα είναι να αντικατασταθούν σταδιακά οι πρωτόγονες μέθοδοι εργασίας με βελτιωμένες, και κυρίως τεχνικά τελειοποιημένες.

Στόχος μας πρέπει να είναι να απομακρύνουμε τον υψηλής ποιότητας Γερμανό εργάτη όλο και περισσότερο από την πρωτογενή εργασία και να ασχοληθεί με την ποιοτική εργασία. Θέλουμε όμως να αφήσουμε την πιο πρωτογενή δουλειά στη μηχανή που δημιουργείται από την εργασία υψηλής ποιότητας.

Είναι όμως απαραίτητο να διασφαλιστεί, ότι στις πεδιάδες της χώρας, αυτή η μετάβαση στις μηχανές θα είναι δυνατή μόνο σε περιορισμένο βαθμό και σταδιακή και δεν θα στερηθεί από το ανθρώπινο δυναμικό. Αλλά και αυτό είναι πιο πιθανό να επιτευχθεί από το γεγονός ότι η γενική βελτίωση των μεθόδων εργασίας θα αντιμετωπίσει τη συνολική έλλειψη εργατικού δυναμικού με φυσικό τρόπο και θα μπορεί δικαίως να σταματήσει η ροή του εργατικού δυναμικού στη πρωτογενή εργασία από τη γη.

Με λίγα λόγια, ένα πρόγραμμα που όμως θα χρειαστεί χρόνια για να υλοποιηθεί, αλλά όπως όλα τα εθνικοσοσιαλιστικά σχέδια θα υλοποιηθεί τελικά. Αλλά ό,τι κι αν πετύχουμε με μια τέτοια αύξηση στη γερμανική παραγωγή — αυτό δεν μπορεί να εξαλείψει την αδυναμία

της γερμανικής χωρομετρίας. Από χρόνο σε χρόνο, λοιπόν, θα ακούγεται όλο και πιο δυνατά το αίτημα για εκείνη την αποικιακή περιουσία την οποία η Γερμανία δεν πήρε από άλλες δυνάμεις και που σήμερα είναι πρακτικά άχρηστη για αυτές τις δυνάμεις, αλλά για το δικό μας λαό είναι απαραίτητη.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Θα ήθελα εδώ να αντικρούσω την ελπίδα ότι μια τέτοια αξίωση μπορεί να αποτραπεί για παράδειγμα με την εκχώρηση ή την αγορά μέσω δανείων.

(Χειροκροτήματα.)

Δεν θέλουμε δάνεια, θέλουμε τα προς το ζην που μας επιτρέπουν να εξασφαλίσουμε την ύπαρξη του έθνους με τη δική μας σκληρή δουλειά.

(Ξανά χειροκροτήματα.)

Πάνω απ’ όλα, δεν θέλουμε αφελείς διαβεβαιώσεις ότι θα μας επιτρέψουν να αγοράσουμε αυτό που χρειαζόμαστε. Μια για πάντα, απορρίπτουμε τέτοιες δηλώσεις, που στη χώρα μας εκλαμβάνονται μόνο ως κοροϊδία. Δεν υπάρχει καμιά παγκόσμια οικονομική συνταγή η οποία μπορεί να υποκαταστήσει πλήρως τη δυνατότητα μιας εντατικής οικονομίας στη δική της νομισματική ζώνη.

Εσείς, βουλευτές μου, δεν θα περιμένετε να σχολιάσω τα μεμονωμένα διεθνή σχέδια που φαίνεται να προκαλούν τα ποικίλα συμφέροντα των διαφόρων κυβερνήσεων. Είναι πολύ αβέβαια και ασαφή για να μπορώ να τα σχολιάσω. Πάνω από όλα, ωστόσο, σημειώστε τη βαθιά μου δυσπιστία για όλα τα λεγόμενα συνέδρια, που μπορεί να προσφέρουν ενδιαφέρουσες ώρες συνομιλίας για όσους συμμετέχουν σε αυτά,…

(Γέλια.)

…αλλά γενικά οδηγούν στην απογοήτευση της ελπιδοφόρας ανθρωπότητας.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Θα συμφωνήσετε ότι αν το πρόγραμμά μου το 1933 ήταν να περιμένω να έρθει βοήθεια μέσω μιας διεθνούς παγκόσμιας οικονομικής διάσκεψης, η Γερμανία σήμερα θα είχε πιθανώς 15 εκατομμύρια ανέργους, αν δεν είχαμε ήδη χαθεί στο μπολσεβίκικο χάος.

(Επιδοκιμασία.)

Ούτε μπορώ να παραδεχτώ ότι οι φυσικές διεκδικήσεις συνδέονται με πολιτικές συναλλαγές που δεν έχουν καμία σχέση με αυτές.

Πρόσφατα υπήρξαν επανειλημμένες αναφορές ότι η Γερμανία πρόκειται να αναθεωρήσει τις απόψεις της για πιθανή επανένταξή της στην Κοινωνία των Εθνών.

(Γέλια.)

Ακόμη και με τον κίνδυνο που υπάρχει ότι η δημοσιογραφική δραστηριότητα του δημοκρατικού παγκόσμιου Τύπου, τόσο έννομη όσο και αδιάφορη, θα το έχει ξεχάσει μέχρι αύριο,…

(ξανά γέλια)

…θα ήθελα να επαναλάβω το εξής: Το 1919 επιβλήθηκε μια συνθήκη ειρήνης σε ορισμένους λαούς, που έφερε μαζί της τις πιο βίαιες επεμβάσεις στις εθνικές κοινότητες και τα δικαιώματα ιδιοκτησίας που μέχρι τότε φάνταζαν αδιανόητα. Αυτή η παραβίαση των εθνικών και οικονομικών πεπρωμένων και της κοινοτικής ζωής των εθνών έλαβε χώρα κάτω από ένα σύννεφο ηθικολογικών φράσεων που, ίσως, έτειναν να σώσουν την ανήσυχη συνείδηση εκείνων που την συνέταξαν, αλλά μπορούσαν να θεωρηθούν μόνο σαν ένα κακόγουστο αστείο για τους πληγέντες.

(Χειροκροτήματα.)

Αφού μια τέτοια βίαιη πράξη είχε επιφέρει μια ενδελεχή και δραστική αλλαγή στον παγκόσμιο χάρτη όσον αφορά την εδαφική και πληθυσμιακή πολιτική, ιδρύθηκε μια Κοινωνία των Εθνών, καθήκον της οποίας ήταν να αποκρυσταλλώσει αυτές τις τρελές, παράλογες διαδικασίες σαν τελικό συμπέρασμα της πολιτικής και οικονομικής ανάπτυξης των λαών και να συντονίσει τα αποτελέσματά της σαν ένα αιώνιο και αμετάβλητο θεμέλιο της ζωής και των συνόρων των ανθρώπινων κοινοτήτων σε αυτόν τον πλανήτη.

(Γέλια.)

Στο μέλλον, θα πρέπει να απαγορευθεί η χρήση βίας για αναμόρφωση όσων δημιουργήθηκαν με τη βία στο παρελθόν.

(Ξανά γέλια.)

Αλλά για να μετριαστεί ο παραλογισμός ενός τέτοιου βιασμού της ανθρωπότητας και του μέλλοντός της, αφέθηκε ανοιχτό, ότι διορθώσεις αυτής της κατάστασης των πραγμάτων, που είχαν προκύψει μέσα από τη βία χιλιάδων ετών, θα έπρεπε να γίνουν στο μέλλον με νομικά μέσα, δηλαδή με διορατικότητα. Αυτό το κάπως δύσκολο έργο ανατέθηκε στη συνέχεια στην Κοινωνία των Εθνών σαν

παράπλευρο.

(Γέλια.)

Η ίδια η Γερμανία αρχικά δεν είχε κανένα δικαίωμα να εισέλθει σε αυτήν την εξαιρετική κοινότητα της ηθικής υπεράσπισης των πράξεων βίας του παρελθόντος,…

(Γέλια.)

…αλλά πήρε αυτή την ευγενική άδεια μόνο υπό τον αξέχαστο Καγκελάριο του Ράιχ Γκούσταβ Στρέζεμαν.

(Γέλια.)

Ξέρετε, βουλευτές μου, το πόσο πολύ έχει αποτύχει αυτός ο θεσμός. Ούτε ήταν μια Κοινωνία των Εθνών, γιατί από την αρχή και αργότερα της έλειπαν δύο από τις πιο ισχυρές παγκόσμιες δυνάμεις, ούτε ήταν θεσμός δικαίου ή, όπως πάντα θέλουν να ισχυρίζονται η σιδερένια πυγμή των αρχών του δικαίου· ήταν ένας θεσμός για τη διατήρηση μιας κατάστασης που είχε προκύψει από χιλιάδες χρόνια αδικίας. Διότι η βία ή είναι δίκαιη ή είναι άδικη.

(Πολύ σωστά!)

Αν όμως σήμερα η βία είναι άδικη, τότε ήταν άδικη και στο παρελθόν. Άρα η προηγούμενη κατάσταση του κόσμου, που προκλήθηκε αναμφίβολα από πράξεις βίας, είναι επομένως μια κατάσταση που προέκυψε μέσω της αδικίας.

(Επιδοκιμασίες.)

Επομένως, η Κοινωνία των Εθνών δεν υπερασπίζεται σε καμία περίπτωση μια κατάσταση δικαίου, αλλά μια κατάσταση που γεννήθηκε και έγινε από χιλιάδες χρόνια αδικίας.

(Χειροκροτήματα.)

Τώρα όμως, ακούμε ότι αυτό πρόκειται να αλλάξει. Ακούμε πολύ συχνά ότι οι Άγγλοι πολιτικοί, για παράδειγμα, θα ήταν στην ευχάριστη θέση να μας δώσουν πίσω τις αποικιακές κτήσεις μας, αν δεν υπέφεραν τόσο πολύ από τη σκέψη της αδικίας και της βίας που θα ασκούνταν έτσι στους γηγενείς κατοίκους.

(Γέλια.)

Δεδομένου ότι η Κοινωνία των Εθνών δεν υπήρχε ακόμη το 1918, αυτές οι περιοχές μπορούσαν τότε να παραδοθούν στους νέους κυρίους

χωρίς τη συγκατάθεση των ιθαγενών και αργότερα αυτή η μεταβίβαση ιδιοκτησίας να πιστοποιηθεί ηθικά από την Κοινωνία των Εθνών. Αν ήθελαν όμως να επεκτείνουν στο παρελθόν των αποικιακών κτήσεων την ευγενή αρχή, ότι μια αποικία δεν πρέπει να ανήκει σε κανέναν, εκτός εάν οι ιθαγενείς εξέφραζαν τη ρητή επιθυμία τους να το κάνουν, τότε οι αποικιακές κτήσεις των παγκόσμιων δυνάμεών μας πιθανότατα θα συρρικνώνονταν ανησυχητικά.

(Γέλια και δυνατό χειροκρότημα.)

Όλες αυτές οι αποικιακές αυτοκρατορίες δεν έγιναν με ψηφοφορίες, και κυρίως όχι με δημοκρατικές ψηφοφορίες των λαών που ζούσαν εκεί, αλλά μέσω βάναυσης και ωμής βίας. Σήμερα βέβαια αποτελούν αναπόσπαστα τμήματα των εν λόγω κρατών και σαν τέτοια αποτελούν μέρος αυτής της παγκόσμιας τάξης, που πάντα μας την αναφέρουν οι δημοκράτες πολιτικοί σαν «παγκόσμια τάξη δικαίου», αυτό το «δίκαιο» που έχει πλέον ανατεθεί στην Κοινωνία των Εθνών να πάρει υπό την προστασία της.

Κατανοώ βαθιά το γεγονός ότι όσοι ενδιαφέρονται για αυτήν την έννομη τάξη, βλέπουν την Κοινωνία των Εθνών σαν ένα ευχάριστο ηθικό φόρουμ για τη διατήρηση και, ει δυνατόν, για την υπεράσπιση των υπαρχόντων τους που είχαν συγκεντρώσει παλιότερα με τη βία· απλώς δεν καταλαβαίνω γιατί κάποιος που μόλις έχει ληστευτεί από μια πράξη βίας πρέπει να συμμετέχει σε μια τόσο λαμπρή κοινωνία.

(Γέλια και δυνατό χειροκρότημα.)

Και δεν μπορώ να διαψεύσω το συμπέρασμα που συνάγεται, ότι δεν είμαστε έτοιμοι να αγωνιστούμε για τις αρχές του δικαίου, μόνο και μόνο επειδή δεν είμαστε στην Κοινωνία των Εθνών! Αντίθετα, δεν ανήκουμε στην Κοινωνία των Εθνών, γιατί πιστεύουμε ότι δεν είναι θεσμός δικαίου αλλά θεσμός υπεράσπισης των αδικιών των Βερσαλλιών.

(Δυνατά θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Ωστόσο, πρέπει να προστεθούν ορισμένες ουσιώδεις εκτιμήσεις. Πρώτον: εγκαταλείψαμε την Κοινωνία των Εθνών γιατί, πιστή στη γέννησή της και στις υποχρεώσεις της, μας αρνήθηκε το δικαίωμα στον ίσο εξοπλισμό και συνεπώς στην ίση ασφάλεια. Δεύτερον, δεν θα επανέλθουμε ποτέ σε αυτήν, γιατί δεν έχουμε σκοπό να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να χρησιμοποιηθεί για την υπεράσπιση της αδικίας οπουδήποτε στον κόσμο με απόφαση της πλειοψηφίας της Κοινωνίας των Εθνών.

(Πολύ καλά!)

Και τρίτον, πιστεύουμε ότι κάνουμε χάρη σε όλα εκείνα τα έθνη που

παραπλανούνται από την ατυχία να πιστέψουν ότι μπορούν να βασιστούν και να εμπιστευτούν την Κοινωνία των Εθνών ως παράγοντα πραγματικής βοήθειας.

(Πολύ καλά!)

Διότι θα το θεωρούσαμε πιο σωστό, για παράδειγμα, στην περίπτωση του πολέμου της Αβησσυνίας, η Ένωση να είχε δείξει περισσότερη κατανόηση για τις ζωτικές ιταλικές ανάγκες και δεύτερον να είχε δώσει λιγότερες ελπίδες και κυρίως λιγότερες υποσχέσεις στους Αβησσυνούς. Αυτό ίσως επέτρεπε, μια πιο απλή και λογική λύση για το όλο πρόβλημα.

(Πολύ καλά!)

Τέταρτον, σε καμία περίπτωση δεν σκεφτόμαστε να αφήσουμε το γερμανικό έθνος να εμπλακεί σε συγκρούσεις για τις οποίες το ίδιο το έθνος δεν ενδιαφέρεται. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να υπερασπιστούμε τα εδαφικά ή οικονομικά συμφέροντα άλλων χωρίς να είναι ορατά τα παραμικρά οφέλη για τη Γερμανία.

Άλλωστε εμείς οι ίδιοι δεν περιμένουμε τέτοια υποστήριξη από άλλα έθνη. Η Γερμανία είναι αποφασισμένη να επιβάλει στον εαυτό της μια σοφή μετριοπάθεια στα συμφέροντα και τις αξιώσεις της. Αλλά εάν τα γερμανικά συμφέροντα διακυβεύονται σοβαρά οπουδήποτε, δεν θα περιμένουμε να λάβουμε πρακτική υποστήριξη από την Κοινωνία των Εθνών,…

(Επιδοκιμασία και γέλια)

…αλλά θα αναλάβουμε εξαρχής το δικαίωμα να εκπληρώσουμε οι ίδιοι το καθήκον μας· και είναι καλό, να το συνειδητοποιήσουν, γιατί θα επιβάλλουμε αυτό το μέτρο στις επιθυμίες και τις ελπίδες μας, που δυστυχώς μας λείπει πολύ συχνά από την πλευρά των συλλογικά προστατευόμενων.

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

Πέμπτον, δεν σκοπεύουμε να επιτρέψουμε να καθοριστεί η στάση μας στο μέλλον από κανέναν διεθνή θεσμό που, ενώ αποκλείει την επίσημη αναγνώριση αδιαμφισβήτητων γεγονότων, μοιάζει λιγότερο με τις πράξεις ενός ανθρώπου με συνετή κρίση παρά με τις συνήθειες των γνωστών μεγάλων πουλιών.

(Γέλια.)

Μια εκατονταετής ύπαρξη της Κοινωνίας των Εθνών, θα οδηγούσε σε μια πολύ περίεργη κατάσταση στον κόσμο αφού η ίδια είναι προφανώς ανίκανη να κατανοήσει τις ιστορικές ή οικονομικές ανάγκες και να εκ-

πληρώσει τις απαιτήσεις που προκύπτουν από αυτές, αντίθετα όμως, τα συμφέροντα των λαών, όσον αφορά την ύπαρξη ή την η ύπαρξή τους, είναι ισχυρότερα από τυπικούς προβληματισμούς. Διότι το έτος 2036, θα μπορούσαν πολύ εύκολα να δημιουργηθούν νέα έθνη ή άλλα να γίνουν παρελθόν χωρίς η Γενεύη να ήταν σε θέση να καταγράψει αυτή τη νέα κατάσταση πραγμάτων.

(Δυνατό χειροκρότημα και πολλά γέλια.)

Η Γερμανία κάποτε, λόγω της συμμετοχής της στην Κοινωνία των Εθνών, χρειάστηκε να συμμετάσχει σε μια τέτοια παράλογη ενέργεια και δόξα τω Θεώ, σαν αποτέλεσμα της αποχώρησής της από αυτήν, σήμερα μπορεί να ενεργήσει σύμφωνα με τη λογική και τη δικαιοσύνη σε μια διαφαινόμενη δεύτερη περίπτωση. Θα ήθελα όμως, κύριοι βουλευτές μου να σας ενημερώσω σήμερα, ότι αποφάσισα να κάνω την απαραίτητη διόρθωση που υπαγορεύει η ιστορία και στην πρώτη περίπτωση: η Γερμανία θα αναγνωρίσει το Μαντσουκούο!

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Εάν αποφασίζω να κάνω αυτό το βήμα, τότε το κάνω για να χαράξω και εδώ την τελική γραμμή μεταξύ μιας πολιτικής του φανταστικά ασύλληπτου και μιας πολιτικής νηφάλιου σεβασμού των γεγονότων της πραγματικότητας.

Συνοψίζοντας, θέλω να δηλώσω για άλλη μια φορά ότι η Γερμανία, και ειδικά μετά την αποχώρηση της Ιταλίας από την Κοινωνία των Εθνών, δεν σκέφτεται πλέον να επιστρέψει ποτέ σε αυτόν τον θεσμό!

(Ξανά δυνατά χειροκροτήματα.)

Αυτό δεν σημαίνει την απόρριψη συνεργασίας με άλλες δυνάμεις. Αντίθετα, αυτό σημαίνει μόνο την απόρριψη υποχρεώσεων που είναι προφανείς και, στις περισσότερες περιπτώσεις, είναι και ανεκπλήρωτες.

Για τη συνεργασία με άλλες δυνάμεις η Γερμανία έχει κάνει πολλές και, πιστεύουμε, πολύτιμες συνεισφορές. Ακόμη και σήμερα, το Ράιχ δεν μπορεί να θεωρηθεί απομονωμένο, ούτε οικονομικά ούτε πολιτικά. Αντιθέτως, προσπάθησα να δημιουργήσω την καλύτερη δυνατή σχέση με τα περισσότερα κράτη από τότε που ανέλαβα την εξουσία στο Ράιχ. Δεν επιδιώξαμε καμία σχέση με ένα μόνο κράτος και δεν επιθυμούμε να συνάψουμε στενότερη σχέση μαζί του: τη Σοβιετική Ρωσία.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Αντιλαμβανόμαστε τον μπολσεβικισμό, ακόμη περισσότερο από ό,τι στο παρελθόν, σαν την ενσάρκωση της ανθρώπινης ορμής για καταστροφή.

Δεν κατηγορούμε τον ρωσικό λαό ως τέτοιο για αυτή τη φρικτή ιδεο-

λογία της καταστροφής. Ξέρουμε ότι είναι μια μικρή εβραϊκή τάξη διανοούμενων που οδήγησε ένα μεγάλο έθνος σε αυτή τη κατάσταση της τρέλας. Εάν αυτό το δόγμα περιοριζόταν εδαφικά στη Ρωσία, θα ήταν ακόμα δυνατό να μιλήσουμε για αυτό στο τέλος, επειδή η Γερμανία δεν έχει καμία πρόθεση να επιβάλει στον ρωσικό λαό κάποιες αντιλήψεις για τη ζωή μας. Δυστυχώς, όμως, ο εβραϊκός διεθνής μπολσεβικισμός από το σοβιετικό κέντρο αναπαραγωγής του προσπαθεί να εξοντώσει τα έθνη του κόσμου από το εσωτερικό τους, να καταρρίψει την κοινωνική τάξη και να υποκαταστήσει τον πολιτισμό με το χάος. Δεν είμαστε εμείς που επιθυμούμε να έρθουμε σε επαφή με τον μπολσεβικισμό, αλλά ο μπολσεβικισμός προσπαθεί συνεχώς να μολύνει την υπόλοιπη ανθρωπότητα με τις σκέψεις και τις ιδέες του, βυθίζοντάς την έτσι σε μια δυστυχία των πιο τερατωδών διαστάσεων και σ’ αυτό το σημείο είμαστε αδυσώπητοι εχθροί. Όπως σταματήσαμε τις κομμουνιστικές προσπάθειες της Μόσχας στο εσωτερικό, στην ίδια τη Γερμανία, έτσι δεν θα επιτρέψουμε να καταστραφεί η Γερμανία απ’ έξω από την υλική δύναμη του μπολσεβικισμού!

Εάν η Μεγάλη Βρετανία διακηρύσσει αρκετά συχνά μέσω των φερέφωνων υπεύθυνων πολιτικών της ότι ενδιαφέρεται να διατηρήσει την υπάρχουσα κατάσταση των πραγμάτων στον κόσμο, τότε αυτό θα πρέπει να ισχύει και εκεί. Κάθε μπολσεβικοποίηση μιας ευρωπαϊκής χώρας σημαίνει μια στροφή σε αυτή την υπάρχουσα κατάσταση των πραγμάτων. Γιατί αυτά τα μπολσεβικοποιημένα εδάφη δεν είναι πλέον αυταρχικά κράτη με δική τους εθνική ζωή, αλλά τμήματα του επαναστατικού στρατηγείου της Μόσχας.

(Πολύ σωστά!)

Γνωρίζω ότι ο κ. Ήντεν δεν συμμερίζεται αυτήν την άποψη. Ο κ. Στάλιν τη συμμερίζεται και την παραδέχεται ανοιχτά, και κατά τη γνώμη μου, επί του παρόντος ο κ. Στάλιν είναι προσωπικά πιο αξιόπιστος γνώστης και ερμηνευτής των μπολσεβικικών ιδεών και προθέσεων από έναν Βρετανό υπουργό!

(Δυνατή επιδοκιμασία και χειροκροτήματα.)

Είμαστε λοιπόν αντίθετοι σε κάθε προσπάθεια διάδοσης του μπολσεβικισμού, όπου κι αν διαδραματίζεται, με αποτροπιασμό και όπου μας απειλεί!

Αυτή είναι και η βάση της σχέσης μας με την Ιαπωνία. Δεν συμφωνώ με εκείνους τους πολιτικούς που πιστεύουν ότι μπορούν να προσφέρουν στον ευρωπαϊκό κόσμο μια υπηρεσία βλάπτοντας την Ιαπωνία. Φοβάμαι ότι μια ήττα της Ιαπωνίας στην Ανατολική Ασία δεν θα ωφελούσε ποτέ την Ευρώπη ή την Αμερική, μόνο τη Μπολσεβίκικη Σοβιετική Ρωσία.

(Πολύ σωστά!)

Δεν νομίζω ότι η Κίνα είναι αρκετά δυνατή, ψυχικά ή υλικά, για να αντέξει μόνη της μια επίθεση των Μπολσεβίκων. Αλλά πιστεύω ότι ακόμη και η μεγαλύτερη νίκη της Ιαπωνίας είναι απείρως λιγότερο επικίνδυνη για τον πολιτισμό και τη γενική ειρήνη του κόσμου από μια νίκη του μπολσεβικισμού.

Η Γερμανία έχει συνάψει μια συνθήκη με την Ιαπωνία για την καταπολέμηση των προσπαθειών της Κομιντέρν. Πάντα είχαμε φιλικές σχέσεις με την Κίνα. Νομίζω ότι ίσως μπορούμε καλύτερα να θεωρηθούμε οι πραγματικά ουδέτεροι θεατές αυτού του δράματος. Δεν χρειάζεται να σας διαβεβαιώσω ότι όλοι είχαμε και έχουμε την ευχή να επιστρέψει μια κατάσταση ηρεμίας και, επιτέλους, ειρήνης μεταξύ των δύο μεγάλων λαών της Ανατολικής Ασίας. Πιστεύουμε όμως ότι η ειρήνη θα μπορούσε να είχε έρθει εδώ και πολύ καιρό αν δεν υπήρχαν κάποιες δυνάμεις, όπως και στην περίπτωση της Αβησσυνίας, που έβαλαν και στην Ανατολική Ασία τις συμβουλές τους και την υπόσχεση της ηθικής βοήθειας στη ζυγαριά της μιας πλευράς.

(Πολύ καλό!)

Αυτή η δήλωση — όπως έχουν τα πράγματα — δεν θα μπορούσε παρά να έχει καθαρά πλατωνικό νόημα. Εν τούτοις ο πνιγμένος απ' τα μαλλιά του πιάνεται. Θα ήταν καλύτερο να επιστήσουμε την προσοχή της Κίνας στη σοβαρότητα της κατάστασής της αντί να αναφέρουμε την Κοινωνία των Εθνών, όπως συμβαίνει συχνά, ως τον σίγουρο εγγυητή της ειρήνης και της ασφάλειας.

Ανεξάρτητα από το πότε και ανεξάρτητα από το ποια θα είναι η τελική επίλυση των γεγονότων στην Ανατολική Ασία, η Γερμανία, πάντα θα θεωρεί και θα εκτιμά την Ιαπωνία σαν στοιχείο ασφάλειας στην άμυνά της ενάντια στον κομμουνισμό, δηλαδή στη διαφύλαξη του ανθρώπινου πολιτισμού. Γιατί δεν υπάρχει αμφιβολία για εμάς ότι ακόμη και η μεγαλύτερη ιαπωνική νίκη δεν θα επηρεάσει τον πολιτισμό των λευκών εθνών στο παραμικρό, αλλά δεν υπάρχει και αμφιβολία ότι μια νίκη του μπολσεβικισμού θα έδινε τέλος στο σημερινό χιλιόχρονο πολιτισμό των λευκών φυλών!

(Βοή επιδοκιμασίας.)

Θα ήθελα να πάρω την πιο σθεναρή θέση ενάντια σε αυτές τις αλόγιστες επιθέσεις κατά της Γερμανίας που μας κατηγορούν ότι παραβιάζουμε τα συμφέροντα της λευκής φυλής μέσω της στάσης μας στη σύγκρουση της Ανατολικής Ασίας. Το να διαβάζουμε κάτι τέτοιο σε γαλλικές ή αγγλικές εφημερίδες πραγματικά μας εκπλήσσει.

(Γέλια.)

Το γεγονός ότι στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, το οποίο αντιμετωπίστηκε τόσο σκληρά λόγω της φυλετικής του άποψης, έπρεπε τώρα να

του δοθεί ξαφνικά η τιμή να εκμεταλλευτεί τα φυλετικά ιδανικά, ή μάλλον τα φυλετικά συμφέροντα, είναι και ένα αστείο της παγκόσμιας ιστορίας.

(Ξανά γέλια και χειροκροτήματα.)

Η Γερμανία δεν έχει εδαφικά συμφέροντα στην Ανατολική Ασία. Έχει μια κατανοητή επιθυμία να ασχοληθεί με το εμπόριο και τις επιχειρήσεις. Αυτό δεν μας υποχρεώνει να πάρουμε θέση για τη μία ή την άλλη πλευρά. Αλλά αυτό μας υποχρεώνει να αναγνωρίσουμε ότι μια νίκη του μπολσεβικισμού θα κατέστρεφε και εδώ την τελευταία ευκαιρία.

Παρεμπιπτόντως, η Γερμανία είχε κάποτε κτήσεις στην ίδια την Ανατολική Ασία. Αυτό δεν εμπόδισε κάποιες δυνάμεις να διώξουν το γερμανικό Ράιχ από εκεί μέσω ενός συνασπισμού λαών της λευκής και κίτρινης φυλής. Πραγματικά δεν επιθυμούμε σήμερα να λάβουμε μια πρόσκληση, ας πούμε, να επιστρέψουμε στην Ανατολική Ασία!

Ομοίως, η Γερμανία δεν έχει εδαφικά συμφέροντα που θα μπορούσαν να σχετίζονται με οποιονδήποτε τρόπο με τον τρομερό εμφύλιο πόλεμο που μαίνεται αυτή τη στιγμή στην Ισπανία. Η κατάσταση εκεί είναι παρόμοια με αυτή που ζήσαμε στη Γερμανία. Η επίθεση εναντίον ενός εθνικά ανεξάρτητου κράτους, που εμπνεύστηκε και πραγματοποιήθηκε από τη Μόσχα από άποψη προσωπικού και υλικού, οδήγησε σε αντίσταση από τον εθνικό πληθυσμό, ο οποίος δεν ήθελε να σφαγιαστεί. Και όπως και στη Γερμανία, η Δημοκρατική Διεθνής βρίσκεται στο πλευρό των Μπολσεβίκων εμπρηστών. Η γερμανική κυβέρνηση θα έβλεπε σε έναν μπολσεβικισμό της Ισπανίας όχι μόνο ένα στοιχείο αναταραχής στην Ευρώπη, αλλά και μια διαταραχή της ευρωπαϊκής ισορροπίας, γιατί μόλις αυτή η χώρα γινόταν τμήμα του αρχηγείου της Μόσχας, θα υπήρχε ο κίνδυνος περαιτέρω εξάπλωσης αυτής της μάστιγας της καταστροφής και του αφανισμού, με συνέπειες στις οποίες δεν θα μπορούσαμε σε καμία περίπτωση να μείνουμε αδιάφοροι.

Χαιρόμαστε λοιπόν που την αντιμπολσεβίκικη στάση μας την συμμερίζεται και μια τρίτη χώρα. Η γερμανο-ιταλική σχέση βασίζεται στην ύπαρξη κοινής άποψης για τη ζωή και το κράτος καθώς και στην κοινή αντίληψη των διεθνών κινδύνων που μας απειλούν. Ο βαθμός στον οποίο αυτό το συναίσθημα έχει γίνει κοινό κτήμα στη Γερμανία φάνηκε πιο εντυπωσιακά από τον χαρούμενο ενθουσιασμό με τον οποίο υποδέχθηκαν τον δημιουργό του φασιστικού κράτους στο Ράιχ. Όλοι οι Ευρωπαίοι πολιτικοί πρέπει να γνωρίζουν ένα πράγμα: αν ο Μουσολίνι δεν είχε κατακτήσει την Ιταλία το 1922 μέσω της νίκης του φασιστικού κινήματος του, αυτή η χώρα πιθανότατα θα είχε πέσει στον μπολσεβικισμό.

Οι συνέπειες μιας τέτοιας κατάρρευσης θα ήταν αδιανόητες για τον δυτικό πολιτισμό. Η σκέψη και μόνο μιας τέτοιας πιθανότητας είναι τρομακτική για έναν άνθρωπο με ιστορική προοπτική και αίσθημα ευθύνης! Η συμπάθεια που απολαμβάνει λοιπόν ο Μπενίτο Μουσολίνι

στη Γερμανία ανήκει σε ένα φαινόμενο κοσμικών διαστάσεων. Η κατάσταση στην οποία βρίσκεται η Ιταλία είναι από ορισμένες απόψεις παρόμοια με αυτήν της Γερμανίας. Ήταν φυσικό κάτω από τέτοιες συνθήκες εμείς, που υποφέρουμε από τον ίδιο υπερπληθυσμό, να κατανοήσουμε τη δράση ενός ανθρώπου και ενός καθεστώτος που δεν θέλει να αφήσει έναν λαό να χαθεί για χάρη των φανταστικών ιδανικών της Κοινωνίας των Εθνών, αλλά μάλλον αποφασισμένος να τον σώσει. Πολύ περισσότερο που δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτά τα φαινομενικά ιδανικά της Κοινωνίας των Εθνών συμπίπτουν πολύ στενά με τα εξαιρετικά ρεαλιστικά συμφέροντα των κύριων δυνάμεών της.

Ακόμα και στην ισπανική σύγκρουση, η Γερμανία και η Ιταλία είχαν τις ίδιες απόψεις και ως εκ τούτου πήραν την ίδια θέση. Στόχος τους είναι να εξασφαλίσουν μια εθνική Ισπανία σε πλήρη ανεξαρτησία. Για ορισμένους λόγους, η γερμανο-ιταλική φιλία εξελίχθηκε σταδιακά σε στοιχείο σταθεροποίησης της ευρωπαϊκής ειρήνης. Η σύνδεση και των δύο κρατών με την Ιαπωνία αντιπροσωπεύει ένα τρομερό εμπόδιο για την περαιτέρω προώθηση της ρωσο-μπολσεβίκικης βίας.

Τα τελευταία χρόνια γίνεται πολύς λόγος και ακόμη περισσότερο γράφεται για τις αντιθέσεις μεταξύ Γαλλίας και Αγγλίας από τη μια και Γερμανίας από την άλλη. Δεν μου είναι σαφές λεπτομερώς πού υποτίθεται ότι αυτές οι αντιθέσεις τεκμηριώνονται ακριβέστερα. Όπως έχω τονίσει πολλές φορές, η Γερμανία στην Ευρώπη, δεν έχει πλέον εδαφικές απαιτήσεις από τη Γαλλία. Με την επιστροφή της περιοχής του Σάαρ, ελπίζουμε, η περίοδος των γαλλογερμανικών εδαφικών διαφορών να τελειώσει επιτέλους.

Η Γερμανία δεν έχει διαφορές ούτε με την Αγγλία, εκτός από τις αποικιακές μας επιθυμίες. Ωστόσο, δεν υπάρχει καμία ένδειξη για πιθανή σύγκρουση που να μπορεί να φανταστεί κανείς. Το μόνο που δηλητηριάζει και έτσι επιβαρύνει τη συνύπαρξη αυτών των κρατών είναι μια σχεδόν αφόρητη δημοσιογραφική αναταραχή, η οποία καθοδηγείται σε αυτές τις χώρες με το σύνθημα «ελευθερία της προσωπικής έκφρασης γνώμης».

Δεν μπορώ να το κατανοήσω, όταν ακούω επανειλημμένα από τα στόματα ξένων πολιτικών και διπλωματών, ότι σε αυτές τις χώρες δεν υπάρχουν νομικές δυνατότητες για να βάλουν τέλος στα ψέματα και στη συκοφαντία. Διότι αυτά δεν είναι προσωπικά θέματα, αλλά προβλήματα συνύπαρξης λαών και κρατών και δεν μπορούμε να παίρνουμε ελαφρά αυτά τα γεγονότα μακροπρόθεσμα, ούτε μπορούμε να κάνουμε τα στραβά μάτια στις συνέπειες αυτής της υποκίνησης. Γιατί διαφορετικά θα ήταν πολύ εύκολο για ορισμένες χώρες να αναπτύξουν τόσο έντονο μίσος για τη χώρα μας μέσω της αέναης διεθνούς κατασκευής ψεμάτων που σταδιακά θα αναδυόταν εκεί μια ανοιχτά εχθρική διάθεση εναντίον μας, την οποία ο γερμανικός λαός δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει με την απαραίτητη αντίσταση, επειδή δεν τρέφει εχθρότητα προς αυτούς τους λαούς λόγω της φύσης της πολιτικής μας στον Τύπο. Και αυτός είναι ένας κίνδυνος και μάλιστα ένας κίνδυνος για την ειρήνη. Γι’ αυτό, δεν είμαι πλέον διατεθειμένος να δεχτώ χωρίς αντίδραση την έκλυτη μέθοδο του συνε-

χή χλευασμού και προσβολών της χώρας μας και του έθνους μας. Από εδώ και πέρα θα απαντάμε, και θα απαντάμε με εθνικοσοσιαλιστική ακρίβεια.

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Οι σχεδόν παράφρονες, ανόητοι και θρασείς ισχυρισμοί που έχουν διατυπωθεί για τη Γερμανία τις τελευταίες εβδομάδες είναι απλώς εξωφρενικοί. Τι μπορεί να πει κανείς, όταν το Reuters επινοεί επιθέσεις στη ζωή μου, και οι αγγλικές εφημερίδες μιλούν για τεράστια κύματα συλλήψεων στη Γερμανία, για το κλείσιμο των γερμανικών συνόρων προς την Ελβετία, το Βέλγιο, τη Γαλλία κ.λπ., όταν άλλες εφημερίδες αναφέρουν ότι ο διάδοχος έχει εγκαταλείψει τη Γερμανία ή ότι έχει λάβει χώρα στρατιωτικό πραξικόπημα στη Γερμανία, ότι οι Γερμανοί στρατηγοί έχουν συλληφθεί, και από την άλλη ότι οι Γερμανοί διοικητές έχουν τοποθετηθεί με τα συντάγματά τους μπροστά από την Καγκελαρία του Ράιχ, ότι μεταξύ του Χίμλερ και του Γκέρινγκ υπάρχει μια διαμάχη για το εβραϊκό ζήτημα…

(πολλά γέλια)

…και σαν αποτέλεσμα βρίσκομαι σε δύσκολη θέση…

(ξανά γέλια)

…ή ότι ένας Γερμανός στρατηγός είχε έρθει σε επαφή με τον Νταλαντιέ μέσω έμπιστων προσώπων, ότι ένα σύνταγμα έχει εξεγερθεί στο Στολπ, ότι 2.000 αξιωματικοί έχουν εκδιωχθεί από το στρατό, ότι ολόκληρος ο γερμανικός βιομηχανικός τομέας μόλις έλαβε εντολές να κινητοποιηθεί για πόλεμο, ότι υπάρχουν εξαιρετικά έντονες διαφορές μεταξύ της κυβέρνησης και της ιδιωτικής βιομηχανίας, ότι είκοσι Γερμανοί αξιωματικοί και τρεις στρατηγοί έχουν καταφύγει στο Σάλτσμπουργκ, ότι δεκατέσσερις στρατηγοί κατέφυγαν στην Πράγα με το πτώμα του Λούντεντορφ…

(ξεσπάσματα γέλιου)

…και ότι έχω χάσει εντελώς τη φωνή μου, και ο πολυμήχανος Γκέμπελς αναζητά επί του παρόντος έναν άνδρα ικανό να μιμηθεί τη φωνή μου για να μου επιτρέψει να μιλάω από δίσκους γραμμοφώνου από τώρα και στο εξής;

(Και πάλι θυελλώδη γέλια — Δυνατά χειροκροτήματα.)

Φοβάμαι ότι αύριο αυτός ο δημοσιογραφικός λάτρης της αλήθειας είτε θα αμφισβητήσει την ταυτότητά μου είτε θα ισχυριστεί ότι είχα κάνει μόνο χειρονομίες και ότι πίσω μου υπήρχε ένα γραμμόφωνο.

(Πολύ γέλιο.)

Και ούτω καθεξής και ούτω καθεξής.

Σε μια πρόσφατη ομιλία του, ο κ. Ήντεν εξέφρασε εύγλωττα τις διάφορες ελευθερίες στη χώρα του. Μόνο, μια συγκεκριμένη ελευθερία ξεχάστηκε: η ελευθερία των δημοσιογράφων να προσβάλλουν και να συκοφαντούν άλλους λαούς, τους θεσμούς, τους άνδρες και τις κυβερνήσεις τους χωρίς επίπληξη ή περιορισμό! Ωστόσο, θα μπορούσαμε να πούμε: όλα αυτά είναι πολύ χαζά για να ληφθούν σοβαρά υπόψη. Γιατί τελικά εκατομμύρια ξένοι στη Γερμανία βλέπουν ότι γι' αυτό δεν ακούγεται λέξη. Διότι σε αντίθεση με το σοβιετορωσικό μέλος της Κοινωνίας των Εθνών, που απομακρύνει όλους τους ξένους από τη χώρα του και κλείνει ακόμη και τα προξενεία, στην Γερμανία, ο καθένας μπορεί να συλλέξει τις εμπειρίες του ελεύθερα.

Μακροπρόθεσμα και μόνο, αυτό είναι ένα μεγάλο βάρος για τις διεθνείς σχέσεις. Θα ήθελα να δηλώσω ότι μέρος του ξένου Τύπου δεν συμμετέχει σε αυτές τις άθλιες επιθέσεις κατά της τιμής των άλλων λαών. Ωστόσο, η ζημιά που προκαλείται από μια τέτοια εκστρατεία μίσους εξακολουθεί να είναι τόσο μεγάλη που από εδώ και στο εξής δεν είμαστε πλέον διατεθειμένοι να το αποδεχτούμε χωρίς την ισχυρότερη αντίθεση. Αλλά αυτό το έγκλημα γίνεται ιδιαίτερα κακό όταν έχει βάλει ξεκάθαρα στόχο να οδηγήσει τους λαούς σε πόλεμο. Και εδώ μπορώ να επισημάνω μόνο μερικά γεγονότα.

Σας υπενθυμίζω, βουλευτές μου, ότι πέρυσι ξαφνικά είπαν ψέματα ότι η Γερμανία είχε αποβιβάσει 20.000 άνδρες στο ισπανικό Μαρόκο. Ήταν ευτύχημα που αυτή η πιο διαβόητη παραποίηση μπόρεσε να διαψευσθεί αμέσως. Τι θα συνέβαινε όμως αν μια τέτοια διάψευση δεν μπορούσε να πετύχει στο σύντομο χρονικό διάστημα που απαιτείται;

Στη σειρά αυτών των κεφαλαιωδών εγκλημάτων ανήκουν και οι ισχυρισμοί ότι η Γερμανία και η Ιταλία είχαν συμφωνήσει να διαμελίσουν την Ισπανία ή η εντελώς τιποτένια παραποίηση ότι η Γερμανία και η Ιαπωνία είχαν συνάψει συμφωνία για από κοινού οικειοποίηση των ολλανδικών αποικιακών κτήσεων. Μπορούμε ακόμα να μιλάμε για έντιμο εμπόριο εδώ, ή μπορούμε ακόμα να μιλάμε για μια ελευθερία που επιτρέπει σε τέτοιους διεθνείς εγκληματίες να συνεχίζουν να αναστατώνουν τον κόσμο;

(Πολύ σωστά!)

Αυτοί δεν είναι εμπνευστές πολέμου και πολεμοκάπηλοι του χειρότερου είδους; Η βρετανική κυβέρνηση θέλει περιορισμούς των εξοπλισμών ή απαγόρευση των βομβαρδισμών. Κάποτε το πρότεινα ο ίδιος. Αλλά τότε πρότεινα επίσης ότι το πιο σημαντικό ήταν να αποτραπεί η δηλητηρίαση της παγκόσμιας κοινής γνώμης από τα τιποτένια άρθρα στον Τύπο.

Αυτό που ενίσχυσε τη συμπάθειά μας — αν ήταν καθόλου δυνατό —

για την Ιταλία είναι το γεγονός ότι η κρατική ηγεσία και η πολιτική του Τύπου ακολουθούν τον ίδιο δρόμο, που η ηγεσία του κράτους δεν μιλάει για κατανόηση και την ίδια στιγμή ο Τύπος να ξεκινά μια καμπάνια δυσφήμισης προς την άλλη κατεύθυνση.

Αυτό το κεφάλαιο για τη διατάραξη των διεθνών σχέσεων περιλαμβάνει και το θράσος της σύνταξης επιστολών προς έναν ξένο αρχηγό κράτους με αίτημα για πληροφορίες σχετικά με δικαστικές αποφάσεις. Συνιστώ στους βουλευτές της βρετανικής Βουλής των Κοινοτήτων να ασχοληθούν με τις ετυμηγορίες των βρετανικών στρατοδικείων στην Ιερουσαλήμ αντί για τις αποφάσεις των γερμανικών δικαστηρίων.

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

Αν και μπορούμε να κατανοήσουμε το ενδιαφέρον που έχουν αυτοί οι κύριοι για τους Γερμανούς προδότες, αυτό δεν βοηθά στη βελτίωση των σχέσεων μεταξύ Αγγλίας και Γερμανίας.

Επιπλέον κανείς δεν πρέπει να φαντάζεται ότι μια τέτοια αδιάκριτη παρέμβαση στα γερμανικά δικαστήρια ή στο γερμανικό ποινικό σύστημα θα μπορούσε να έχει αποτέλεσμα. Σε κάθε περίπτωση, δεν θα επέτρεπα στα μέλη του γερμανικού Ράιχσταγκ να ασχοληθούν με θέματα που σχετίζονται με την αγγλική δικαιοσύνη. Τα συμφέροντα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας είναι σίγουρα πολύ σημαντικά και τα αναγνωρίζουμε ως τέτοια. Αυτός όμως που αποφασίζει για τα συμφέροντα του γερμανικού λαού και του Ράιχ είναι το Γερμανικό Ράιχσταγκ και εγώ σαν εκπρόσωπος του Ράιχσταγκ και όχι μια αντιπροσωπεία Άγγλων επιστολογράφων.

(Θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Πιστεύω ότι θα ήταν αξιέπαινο έργο εάν ήταν δυνατό όχι μόνο να αποτραπεί η ρίψη δηλητηριωδών, εμπρηστικών και εκρηκτικών βομβών στον άμαχο πληθυσμό διεθνώς, αλλά κυρίως να εξαλειφθεί η διανομή εφημερίδων, που επηρεάζουν τις σχέσεις μεταξύ των κρατών χειρότερα από ό,τι οι δηλητηριώδεις ή οι εμπρηστικές βόμβες.

Δεδομένου ότι αυτή η διεθνής εκστρατεία συκοφάντησης του Τύπου δεν μπορεί φυσικά να ερμηνευθεί σαν στοιχείο συμφιλίωσης, αλλά σαν στοιχείο που αποτελεί απειλή για τη διεθνή ειρήνη, αποφάσισα να πραγματοποιήσω την ενίσχυση της γερμανικής Βέρμαχτ, που θα μας δώσει τη βεβαιότητα ότι αυτή η άγρια απειλή πολέμου κατά της Γερμανίας δεν θα μετατραπεί μια μέρα σε μια αιματηρή πραγματικότητα. Τα μέτρα αυτά βρίσκονται σε εξέλιξη από τις 4 Φεβρουαρίου του τρέχοντος έτους και θα συνεχιστούν με ταχύτητα και αποφασιστικότητα.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Σε κάθε περίπτωση, η ίδια η Γερμανία επιθυμεί ειλικρινά να δημιου-

ργήσει μια σχέση εμπιστοσύνης με όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις και με τα άλλα κράτη. Αν αυτό δεν πετύχει, δεν θα είναι δική μας ευθύνη.

Πιστεύουμε ωστόσο ότι εν όψει αυτής της στάσης του Τύπου, λίγα μπορούμε να περιμένουμε από συνέδρια και μεμονωμένες συναντήσεις αυτή τη στιγμή. Γιατί είναι απαράδεκτο να προσθέτουμε μια αυταπάτη λόγω των ακόλουθων γεγονότων. Αυτή η διεθνής εκστρατεία Τύπου κατά της ειρήνης θα ξέρει αμέσως πώς να σαμποτάρει κάθε προσπάθεια επίτευξης διεθνούς κατανόησης. Αμέσως θα παρερμηνεύσει οποιαδήποτε συνάντηση ή θα τη στρέψει προς το αντίθετο. Θα παραποιήσει οποιαδήποτε συμφωνία αμέσως. Επομένως, υπό αυτές τις συνθήκες, δεν είναι ξεκάθαρο ποια χρήση μπορεί να προκύψει από τέτοιες διαβουλεύσεις ή συναντήσεις, εφόσον οι κυβερνήσεις γενικά δεν είναι σε θέση να λάβουν αποφασιστικά μέτρα χωρίς να λαμβάνουν υπόψη την κοινή γνώμη τους.

Γι' αυτό το λόγο πιστεύουμε ότι, προς το παρόν, μέχρι τουλάχιστον να αφαιρεθούν οι προϋποθέσεις από τις υπερβολικά χονδροειδείς παραποιήσεις αυτού του διεθνούς Τύπου, η συνήθης διπλωματική ανταλλαγή σημειώσεων είναι η μόνη βιώσιμη επιλογή.

Αν τώρα η Γερμανία επιβάλει περιορισμούς στα συμφέροντά της, τότε αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε αδιάφοροι για όλα όσα συμβαίνουν γύρω μας. Είμαστε τυχεροί που μπορούμε να διατηρήσουμε κανονικές και, σε ορισμένες περιπτώσεις, φιλικές σχέσεις με τις περισσότερες από τις χώρες που συνορεύουν με τη Γερμανία. Έχουμε την αίσθηση ότι υπάρχει παντού ένα αίσθημα χαλάρωσης. Είμαστε βαθιά και ειλικρινά ικανοποιημένοι με την έντονη φιλοδοξία για γνήσια ουδετερότητα που παρατηρούμε σε ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες. Πιστεύουμε ότι αυτό μπορούμε να το ερμηνεύσουμε σαν ένδειξη αυξανόμενης συμφιλίωσης και ως εκ τούτου αύξησης της ασφάλειας. Από την άλλη όμως, βλέπουμε και τις οδυνηρές συνέπειες της σύγχυσης που εισήγαγε στον ευρωπαϊκό χάρτη και στον οικονομικό και πολιτικό αστερισμό των λαών η παράφρονα πράξη των Βερσαλλιών.

Δύο μόνο από τα κράτη που βρίσκονται στα σύνορά μας περιλαμβάνουν μια μάζα άνω των δέκα εκατομμυρίων Γερμανών. Μέχρι το 1866, αυτά τα δέκα εκατομμύρια, ήταν ακόμη ενωμένα με τη γερμανική φυλή συνολικά σε μια πολιτική ομοσπονδία. Πολέμησαν πλάι-πλάι με τους Γερμανούς στρατιώτες του Ράιχ μέχρι το 1918 στον Μεγάλο Πόλεμο. Ενάντια στην ελεύθερη βούλησή τους οι συνθήκες ειρήνης τους εμπόδισαν να ενωθούν με το Ράιχ. Αυτό από μόνο του είναι αρκετά οδυνηρό. Στο μυαλό μας, όμως, δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία για ένα πράγμα.

Ο χωρισμός από το Ράιχ σύμφωνα με το δημόσιο δίκαιο δεν μπορεί να οδηγήσει σε μια κατάσταση κατά την οποία οι φυλές στερούνται δικαιώματα, με άλλα λόγια, τα γενικά δικαιώματα της αυτοδιάθεσης ενός λαού, τα οποία παρεμπιπτόντως μας κατοχυρώθηκαν επίσημα στα 14 σημεία του Ουίλσον σαν προϋπόθεση για την εκεχειρία, δεν μπορούν απλώς να αγνοηθούν επειδή πρόκειται για μια υπόθεση που

αφορά τους Γερμανούς.

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

Μακροπρόθεσμα, είναι ανυπόφορο για μια παγκόσμια δύναμη να γνωρίζει ότι υπάρχουν εθνοσύντροφοι στο πλευρό της που υποβάλλονται συνεχώς στα πιο σοβαρά βάσανα λόγω της συμπάθειας ή της σχέσης τους με τη φυλή, τη μοίρα της και την κοσμοθεωρία της.

(Άλλη μια βοή επιδοκιμασίας.)

Ξέρουμε πολύ καλά ότι είναι πολύ δύσκολο να δημιουργηθούν σύνορα στην Ευρώπη που θα ικανοποιούν όλους. Αλλά θα ήταν ακόμη πιο σημαντικό να αποφευχθούν τα περιττά βασανιστήρια των εθνικών μειονοτήτων, ώστε να μην προσθέτουμε στα δεινά του πολιτικού διαχωρισμού τα δεινά της δίωξης λόγω του ότι ανήκουν σε μια συγκεκριμένη εθνοτική ομάδα. Το γεγονός ότι είναι δυνατό, με καλές προθέσεις, να βρεθούν τρόποι για να επιτευχθεί ισορροπία ή να μειωθεί η ένταση, έχει αποδειχθεί. Αυτός όμως, που ασκεί βία στην προσπάθεια να αποτρέψει την επίτευξη ισορροπίας στην Ευρώπη με τη μείωση των εντάσεων, κάποια στιγμή αναπόφευκτα θα επικαλεστεί τη βία μεταξύ των λαών.

Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι, όσο η Γερμανία ήταν ανίσχυρη και ανυπεράσπιστη, δεν είχε άλλη επιλογή από το να ανεχθεί αυτή την αδιάκοπη δίωξη των Γερμανών στα σύνορά της. Όπως η Αγγλία όμως, φροντίζει τα συμφέροντά της σε κάθε γωνιά της γης, έτσι και η σημερινή Γερμανία, θα ξέρει πώς να φροντίζει και να προστατεύει τα συμφέροντά της, ακόμα κι αν είναι πολύ πιο περιορισμένα.

(Δυνατά χειροκροτήματα.)

Και αυτά τα συμφέροντα του γερμανικού Ράιχ περιλαμβάνουν και την προστασία εκείνων των Γερμανών εθνοσυντρόφων, που δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσουν για τον εαυτό τους στα σύνορά μας το δικαίωμα στη γενική ανθρώπινη, πολιτική και ιδεολογική ελευθερία!

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

Τον πέμπτο χρόνο μετά την πρώτη μεγάλη συμφωνία εξωτερικής πολιτικής του Ράιχ, μας γεμίζει με αληθινή ικανοποίηση που μπορούμε να πούμε ότι, ιδιαίτερα όσον αφορά τις σχέσεις μας με το κράτος με το οποίο θα είχαμε ίσως τις μεγαλύτερες διαφορές, όχι μόνο μειώθηκαν οι εντάσεις· επιπλέον, τα τελευταία χρόνια, επήλθε μια ολοένα και πιο φιλική προσέγγιση. Ξέρω πολύ καλά ότι αυτό οφειλόταν πρώτα και κύρια στο γεγονός ότι, εκείνη την εποχή, η Βαρσοβία δεν είχε δυτικό κοινοβουλευτισμό αλλά έναν Πολωνό Στρατάρχη, ο οποίος, σαν μια εξαιρετική προσωπικότητα, αντιλήφθηκε πόσο σημαντική ήταν για την Ευρώπη η μείωση των γερμανο-πολωνικών εντάσεων. Το έργο, το

οποίο αμφισβητήθηκε από πολλούς εκείνη την εποχή, έχει εν τω μεταξύ περάσει τη δοκιμασία του, και μπορώ να πω ότι από τότε που η Κοινωνία των Εθνών εγκατέλειψε τελικά τις συνεχείς προσπάθειές της να προκαλέσει αναστάτωση στο Ντάντσιγκ και επιπλέον διόρισε έναν νέο επίτροπο που ήταν άνθρωπος με προσωπικό ανάστημα, αυτό ακριβώς το σημείο που αποτελούσε τη μεγαλύτερη απειλή για την ευρωπαϊκή ειρήνη έχασε την επικίνδυνη σημασία του.

Το πολωνικό κράτος σέβεται τις εθνικές συνθήκες σε αυτό το κράτος και αυτή η πόλη και η Γερμανία σέβεται τα πολωνικά δικαιώματα. Με αυτόν τον τρόπο ήταν δυνατό να ανοίξει ο δρόμος για μια κατανόηση η οποία, ξεκινώντας από τον Ντάντσιγκ, κατάφερε να αφαιρέσει εντελώς το δηλητήριο από τη σχέση μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας, μετατρέποντάς την σε μια πραγματικά φιλική συνεργασία, παρά τις προσπάθειες ορισμένων ταραχοποιών.

Είμαι στην ευχάριστη θέση να σας πω, βουλευτές μου, ότι τις τελευταίες ημέρες επιτεύχθηκε μια περαιτέρω διευθέτηση με τη χώρα με την οποία έχουμε ιδιαίτερη συγγένεια για διάφορους λόγους. Δεν είναι μόνο ο ίδιος λαός, αλλά πάνω απ’ όλα είναι και μια μακρά, συγγενική ιστορία και ένας κοινός πολιτισμός που συνδέει το Ράιχ και τη γερμανική Αυστρία.

Οι δυσκολίες που προέκυψαν σε σχέση με την εκτέλεση της συμφωνίας της 11ης Ιουλίου κατέστησαν αναγκαία την προσπάθεια να εξαλειφθούν οι παρεξηγήσεις και τα εμπόδια για μια τελική συμφιλίωση. Διότι ήταν προφανές ότι μια κατάσταση που είχε γίνει από μόνη της αφόρητη θα μπορούσε μια μέρα, ηθελημένα ή ακούσια, να εξελιχθεί σε μια πολύ σοβαρή καταστροφή. Συνήθως δεν είναι πλέον στη δύναμη των ανθρώπινων όντων να σταματήσουν τους τροχούς της τύχης αφού τεθούν σε κίνηση από αμέλεια ή απερισκεψία. Είμαι ευτυχής που μπορώ να σημειώσω ότι αυτές οι ιδέες συνέπεσαν επίσης με τις απόψεις του Αυστριακού Καγκελάριου, τον οποίο ζήτησα να επισκεφτώ. Η ιδέα και η πρόθεση ήταν να μειωθούν οι εντάσεις στις σχέσεις μας παραχωρώντας, σε εκείνο το τμήμα του γερμανοαυστριακού λαού που είναι εθνικοσοσιαλιστικό ως προς τις απόψεις του και στην κοσμοθεωρία του, αυτά τα δικαιώματα εντός των ορίων του νόμου που είναι τα ίδια όπως αυτά που δικαιούνται οι άλλοι πολίτες.

(Δυνατά μπράβο.)

Σε αυτό το πλαίσιο, θα επέλθει μια μεγάλη ειρήνευση με τη μορφή γενικής αμνηστίας και καλύτερης κατανόησης μεταξύ των δύο κρατών, μέσω μιας στενότερης πλέον φιλικής σχέσης στους διάφορους τομείς της πολιτικής, προσωπικής και υλικοοικονομικής συνεργασίας. Όλα αυτά είναι συμπλήρωμα της συμφωνίας της 11ης Ιουλίου.

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να εκφράσω τις ειλικρινείς ευχαριστίες μου στον Ομοσπονδιακό Καγκελάριο της Αυστρίας ενώπιον του γερμανικού λαού για τη μεγάλη κατανόηση και την εγκάρδια προθυμία με την οποία αποδέχτηκε την πρόσκλησή μου και προσπάθησε μαζί μου να βρούμε μια λύση που να δικαιώνει ισότιμα τα συμφέροντα και

των δύο χωρών και τα συμφέροντα της γερμανικής φυλής στο σύνολό της, αυτής της γερμανικής φυλής της οποίας είμαστε όλοι γιοί, ανεξάρτητα από το πού βρισκόταν το λίκνο της πατρίδας μας.

(παρατεταμένο χειροκρότημα, παλαμάκια.)

Πιστεύω ότι με αυτόν τον τρόπο συμβάλαμε και στην ευρωπαϊκή ειρήνη. Η πιο πειστική απόδειξη για την ακρίβεια αυτού του ισχυρισμού βρίσκεται στην αγανακτισμένη οργή εκείνων των δημοκρατικών πολιτών που περιπλανιούνται στον κόσμο που, αν και μιλούν πάντα για ειρήνη, δεν χάνουν ποτέ την ευκαιρία να υποδαυλίζουν τον πόλεμο. Είναι θυμωμένοι και έξαλλοι από αυτή την πράξη συμφιλίωσης. Μπορούμε λοιπόν δικαίως να υποθέσουμε ότι είναι καλό και σωστό.

(Χειροκροτήματα.)

Ίσως αυτό το παράδειγμα μπορεί να χρησιμεύσει για να επιφέρει μια σταδιακή μείωση της έντασης στην Ευρώπη σε μεγαλύτερη κλίμακα. Η Γερμανία σε κάθε περίπτωση, υποστηριζόμενη από τους φίλους της, θα κάνει τα πάντα για να διατηρήσει αυτή την θέση που αποτελεί την προϋπόθεση για το έργο που οραματιζόμαστε για το μέλλον: την ειρήνη.

Μπορώ επίσης να σας διαβεβαιώσω εδώ, σύντροφοί μου του κόμματος, ότι οι σχέσεις μας με τα άλλα ευρωπαϊκά και μη κράτη είναι είτε καλές και κανονικές είτε πολύ φιλικές. Αρκεί να επισημάνω την εξαιρετικά θερμή φιλία μας, που μας συνδέει με την Ουγγαρία, τη Βουλγαρία, τη Γιουγκοσλαβία και πολλές άλλες χώρες. Το ισοζύγιο του εξωτερικού εμπορίου μας έχει δώσει μια εντυπωσιακή εικόνα για την έκταση της οικονομικής μας συνεργασίας με άλλους λαούς.

Πάνω απ’ όλα, όμως, είναι η συνεργασία με εκείνες τις δύο μεγάλες δυνάμεις που, όπως η Γερμανία, έχουν αναγνωρίσει έναν παγκόσμιο κίνδυνο στον μπολσεβικισμό και επομένως είναι αποφασισμένες να αντιταχθούν στο κίνημα της Κομιντέρν σε μια κοινή άμυνα. Είναι ειλικρινής επιθυμία μου αυτή η συνεργασία με την Ιταλία και την Ιαπωνία να συνεχίσει να εκβαθύνεται. Κατά τα άλλα, χαιρετίζουμε κάθε μείωση της έντασης που μπορεί να προκληθεί στη γενική πολιτική κατάσταση. Διότι, ανεξάρτητα από το πόσο μεγάλα είναι τα επιτεύγματα του λαού μας, δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι τα οφέλη για το κοινό καλό θα μπορούσαν να αυξηθούν εάν η διεθνής συνεργασία μπορούσε να εκβαθυνθεί.

Ο γερμανικός λαός, σε κάθε ίχνος της ύπαρξής του, δεν είναι πολεμοχαρής, αλλά στρατιώτης· δηλαδή, δεν επιθυμεί τον πόλεμο, αλλά ούτε και τον φοβάται. Αγαπά την ειρήνη, αλλά λατρεύει εξίσου την τιμή και την ελευθερία του. Τα 15 τρομερά χρόνια που κρύβονται πίσω μας είναι ταυτόχρονα μια προειδοποίηση και ένα μάθημα που — πιστεύω — το γερμανικό έθνος θα έχει πάντα στο μυαλό του και δεν θα ξεχάσει ποτέ.

(Μπράβο!)

Σύντροφοί μου του κόμματος! Βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ! Σε εσάς που κάποτε θέσατε για μένα τα θεμέλια για το έργο μου επικυρώνοντας τον Ενεργοποιητικό Νόμο, κατέθεσα έναν απολογισμό των πέντε ιστορικών χρόνων της ζωής του γερμανικού λαού. Δεν μπορώ να κλείσω χωρίς να σας διαβεβαιώσω για το πόσο μεγάλη είναι η εμπιστοσύνη μου στο μέλλον του λαού και του Ράιχ που όλοι αγαπάμε τόσο πολύ. Αυτό που κάποτε με ώθησε, σαν άγνωστο στρατιώτη, να αναλάβω τον αγώνα για τη γερμανική ανάσταση ήταν, κατά βάθος, η πίστη μου στο γερμανικό λαό, — όχι στους θεσμούς του, ούτε στο κοινωνικό του σύστημα, ούτε στις κοινωνικές τάξεις, στα κόμματά του, στην κρατική και την πολιτική του εξουσία, αλλά η πίστη στις αιώνιες εσωτερικές αξίες αυτού του λαού και, κυρίως, η πίστη σε αυτά τα εκατομμύρια μεμονωμένων ανδρών και γυναικών που, όπως ήμουν εγώ στο παρελθόν, είναι απλώς ανώνυμοι φορείς της εθνικής μας ζωής και της εθνικής μας κοινότητας. Για αυτούς, επίσης, προσπάθησα να οικοδομήσω αυτό το νέο Ράιχ. Διότι αυτό το Ράιχ δεν θα ανήκει ούτε σε καμία τάξη ούτε σε κάποιο καθεστώς, αλλά μόνο στον γερμανικό λαό. Το Ράιχ θα τον βοηθήσει να βρει πιο εύκολα το μονοπάτι της ζωής του σε αυτή τη γη και θα του επιτρέψει να κάνει την ύπαρξή του πιο ευχάριστη. Αυτό που έφερα στη ζωή αυτό το διάστημα δεν ισχυρίζεται ότι είναι αυτοσκοπός. Τίποτα δεν είναι ούτε θα είναι ποτέ αθάνατο. Αυτό που μένει για εμάς είναι αυτό το σώμα από σάρκα και οστά που ονομάζεται γερμανικός λαός. Κόμμα, κράτος, ένοπλες δυνάμεις, οικονομία είναι θεσμοί και λειτουργίες που δεν μπορούν παρά να έχουν την αξία ενός μέσου για την επίτευξη ενός σκοπού. Στα μάτια της ιστορίας, θα κριθούν με βάση τις υπηρεσίες που προσέφεραν προς αυτόν τον σκοπό. Σκοπός τους όμως είναι πάντα ο λαός. Μπροστά σε αυτή την εξαιρετική σημασία του λαού, η σημασία όλων των ατόμων εξαφανίζεται, οι προκαταλήψεις της θέσης, της καταγωγής, του πλούτου και της γέννησης βυθίζονται στο τίποτα. Είναι φαινόμενα βραχύβια σε σύγκριση με εκείνα που μόνα τους είναι αιώνια. Το να υπηρετώ αυτούς τους τελευταίους με όλες μου τις δυνάμεις ήταν και είναι η ευτυχία της ζωής μου. Για μένα, είναι ευχάριστο χρέος να ευχαριστήσω πολλούς από τους εξαιρετικούς συνεργάτες μου, χωρίς τους οποίους δεν θα μπορούσα ποτέ να ολοκληρώσω αυτό το έργο. Αυτή την ώρα θα ήθελα απλώς να παρακαλέσω τον Κύριο Θεό να δώσει και Αυτός την ευλογία Του στο έργο και στις πράξεις μας, τη διορατικότητα και την αποφασιστικότητά μας τα επόμενα χρόνια, να μας προστατεύει από την ψεύτικη αλαζονεία καθώς και από κάθε δειλή υποτέλεια, να μας επιτρέψει να βρούμε το ίσιο και στενό μονοπάτι που Αυτός, με τη σοφία Του, έχει αναθέσει στον γερμανό λαό και να μας δίνει πάντα το θάρρος να κάνουμε αυτό που είναι σωστό και ποτέ να μην παραπαίουμε ή να υποχωρούμε από οποιαδήποτε μορφή βίας ή κινδύνου. Ζήτω η Γερμανία!

(Δυνατά χειροκροτήματα. — Οι βουλευτές σηκώνονται. — Παρατεταμένες ζητωκραυγές. — Ο Αρχηγός τους ευχαριστεί με τον γερμανικό του χαιρετισμό. — Και πάλι θυελλώδη χειροκροτήματα.)

Πρόεδρος Γκέρινγκ: Αρχηγέ μου! Αυτή τη γενική εικόνα που μας δώσατε με συγκινητικά λόγια, αυτή την ώρα, με την πιο μεγαλειώδη αναφορά που έγινε ποτέ από έναν ηγέτη ή πολιτικό ενός λαού, επηρεάζει βαθιά όχι μόνο τους άνδρες του Ράιχσταγκ, αλλά και τα εκατομμύρια Γερμανών ανδρών και γυναικών σε όλο το Ράιχ, τον γερμανικό λαό πέρα από τα στενότερα σύνορα, στον οποίο αφιερώσατε αυτά τα υπέροχα λόγια στο τέλος.

Δεν δείξατε όμως μόνο μια τεράστια έκθεση των ανεκτίμητων επιτευγμάτων, που επιτεύχθηκαν από τον γερμανικό λαό στο σύνολό του, αλλά ήταν δυνατά μόνο κάτω από τη μοναδική, λαμπρή, ισχυρή και αποφασιστική ηγεσία σας. Και συνεχίσατε να δίνετε στον γερμανικό λαό έναν σαφή στόχο.

Μας δείξατε πέντε χρόνια από το παρελθόν και μας δείξατε κι ένα άλλο μέλλον. Η απάντησή μας σε αυτό, η απάντηση όλου του λαού, Αρχηγέ μου, δεν μπορεί παρά να είναι μια περαιτέρω αφοσίωση με το μέγιστο πάθος, μια περαιτέρω πίστη σε εσάς και το έργο σας. Είμαστε περήφανοι για τα τεράστια επιτεύγματα που μπορέσαμε να επιτύχουμε κάτω από τη μοναδική σας ηγεσία και μας υποχρεώνετε και για το μέλλον, και οι ευχαριστίες μας, Αρχηγέ μου, δεν μπορούν και δεν πρέπει να μείνουν στα λόγια· πρέπει να συνίστανται από περαιτέρω δράση, από περαιτέρω πράξεις!

Μπορώ όμως να εκφράσω τις ευχαριστίες όλου του γερμανικού λαού για άλλη μια φορά προς εσάς, Αρχηγέ μου, σε αυτήν την επίσημη και ιερή ώρα για εμάς, αφού μας υπενθυμίσατε για άλλη μια φορά το μεγαλείο του λαού μας και την αιώνια αξία του, καλώντας εσάς, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ, να δείξετε την βαθιά σας υποχρέωση στον Αρχηγό μας φωνάζοντας: για τον πολυαγαπημένο μας Αρχηγό, Ζήτω η Νίκη! Ζήτω η Νίκη! Ζήτω η Νίκη!

(Οι βουλευτές σηκώνονται και συμμετέχουν στο κάλεσμα.)

Η συνεδρίαση ολοκληρώνεται.

(Οι βουλευτές τραγουδούν τον πρώτο στίχο του ύμνου της Γερμανίας και του Χορστ Βέσελ.)

(Η συνεδρίαση λήγει στις 16:00)

